550

تحفهٔ لواري شريف

حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره
جن جي ٢٠٦ ساله عرس شريف جي تقريبات
۽ سنڌي ادبي ڪانفرنس جي ڪارگذاري،

[٤- ذوالقعد ١٣٩٤ هه - ١٩ نومبر ١٩٧٤ع]

ذخيره

مرتب :

غلام محمد گرامي

ناشر :

انتظاميه جماعت لواري شريف

سنڌ

Marfat.com

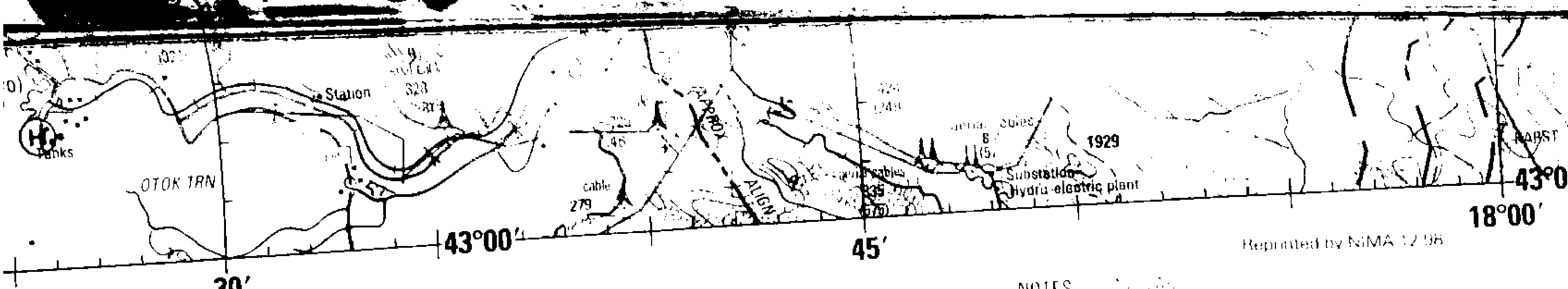

Reprinted by NIMA 12/98

ELEVATIONS IN FEET
QUOTE IN PIEDI

litary or Civil

ay pattern unknown

ATLANTIC ADIZ

SPACE

BOUNDARIES

International Zone of Separation

International Boundary Line

NOTES

On this graphic a lane is generally considered as being 2.5 metres (8 feet) in width

NSN 7641014106111
1501ANK3303

Marfat.com

تحفۂ لواری شریف

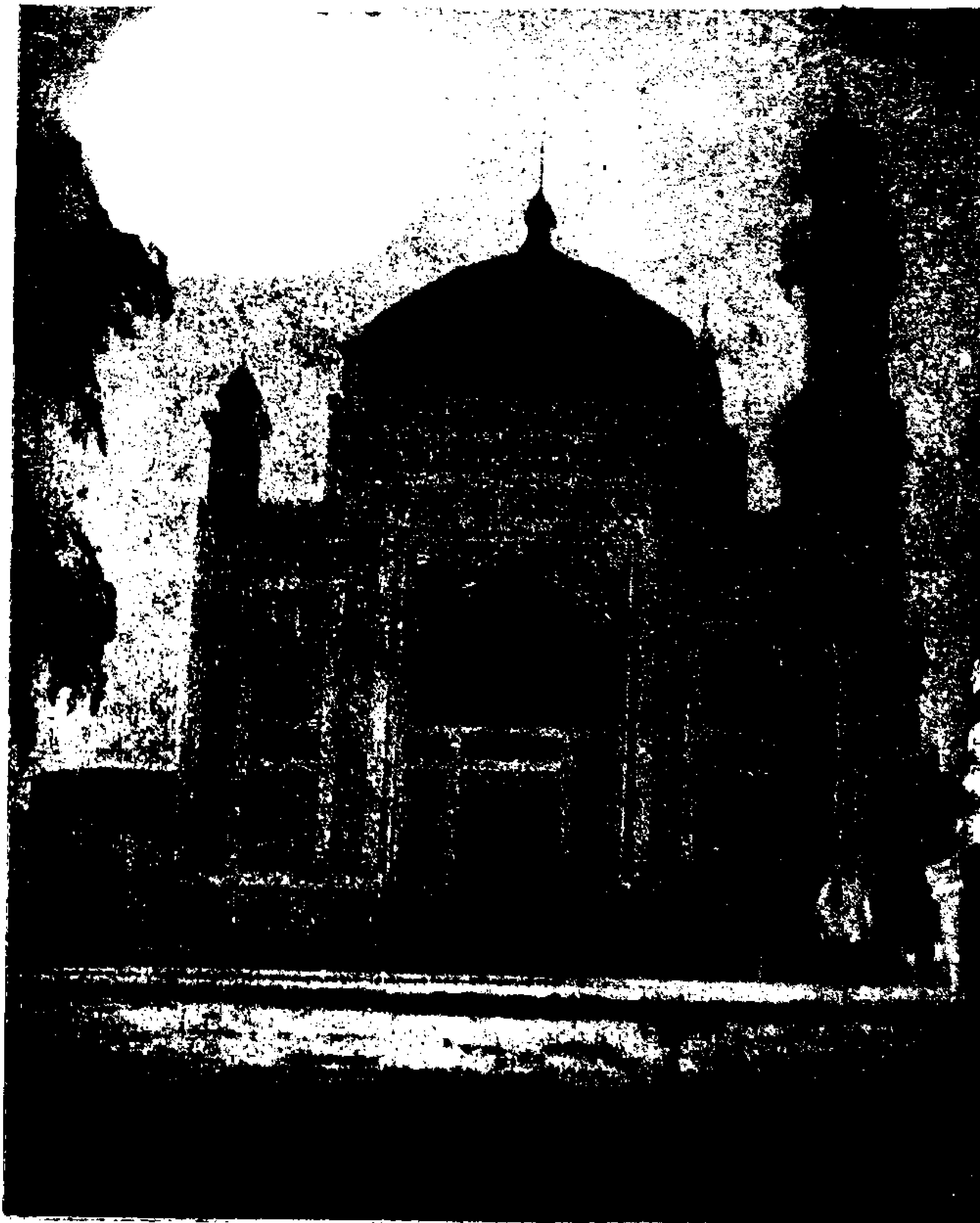

Marfat.com

Marfat.com

تحفهٔ لواري شريف

حضرت سلطان الاولياء خواجه محمدزمان قدس سره
جن جي ٢٠٦ ساله عرس شريف جي تقريبات
۾ سنڌي ادبي ڪانفرنس جي ڪارگذاري

[٤- ذوالقعد ١٣٩٤هه ۱۹ نومبر ١٩٧٤ع]

مرتب :

غلام محمد گرامي

ناشر :

انتظاميه جماعت لواري شريف
سنڌ

Marfat.com

دفعو پهريون] [تعداد هڪ هزار

(نويمبر – ١٩٧٥ع)

[مرتب جا حق ۽ واسطا قائم] 53/79

ملڻ جو هنڌ:

آخوند محمد صالح

لواري شريف، ضلعو بدين، سنڌ.

قيمت ٠٠–١٠ رپيا

هيءُ ڪتاب پاپولر پريس، گاڏي کاتي، حيدرآباد سنڌ
ڇپيو ۽ آخوند محمد صالح، نائب صدر، جماعت لواري شريف
ڇپائي، لواري شريف مان پڌرو ڪيو.

Marfat.com

ڇڏيو جن پنيون، ڇپر ٿن کي ڇاڙکي،
هم غم لٿن هون، وڃي ڪيچ قراريون.

— سلطان الاولياء

Marfat.com

جوڳي پنهنجيءَ جوءِ ويا، جهڙ جيئن نيڻ جهمن
سخن ساميڙن جا، هينئڙي منجهه هرن
سڄو سوٽ سگن، اڄ ڪنا آرام لئه

— شيخ عبدالرحيم گرهوڙوي

Marfat.com

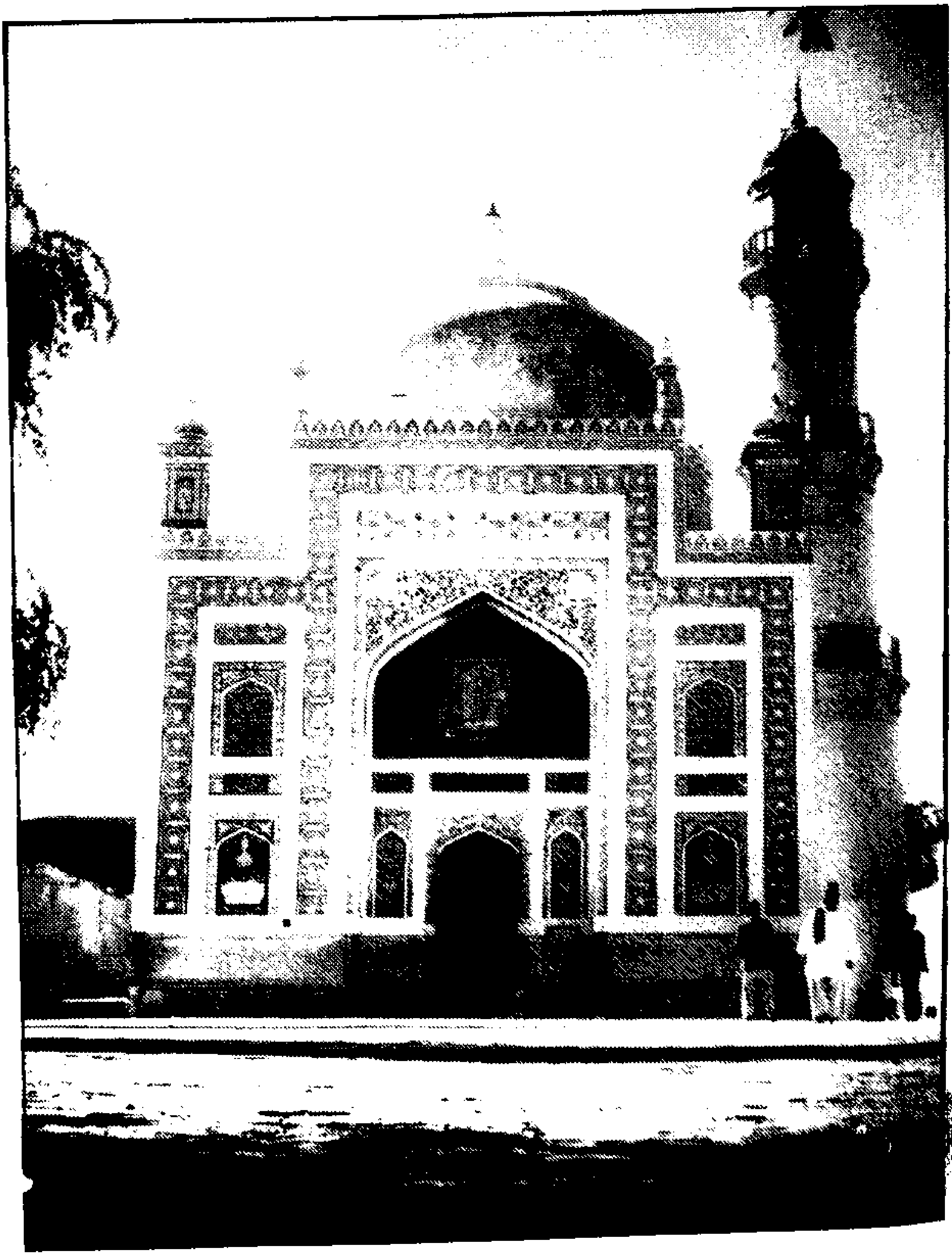

سلطان الاولياء حضرت خواجه محمد زمان قدس سره جن جو
روضو مبارڪ

Marfat.com

Marfat.com

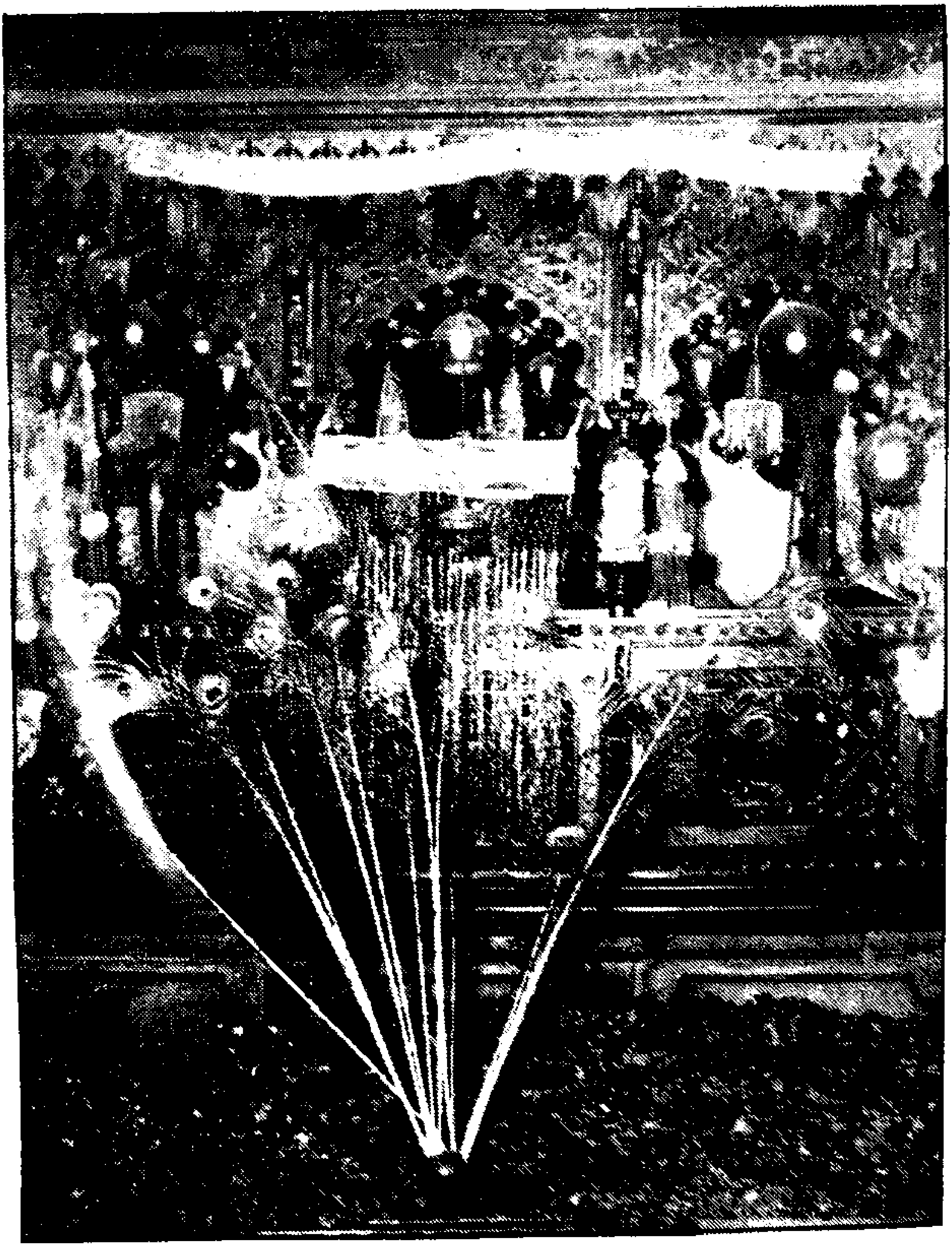

سلطان الاولياء حضرت خواجہ صاحب جن جي روضي مبارڪ
جو اندريون روح پرور منظر.

Marfat.com

Marfat.com

حضرت قبلہ پیر گل‌حسن صاحب صدیقي مدظلہ‌العالي
موجودہ سجادہ نشين درگاہ فلک پائگاهہ لواري شريف۔

Marfat.com

Marfat.com

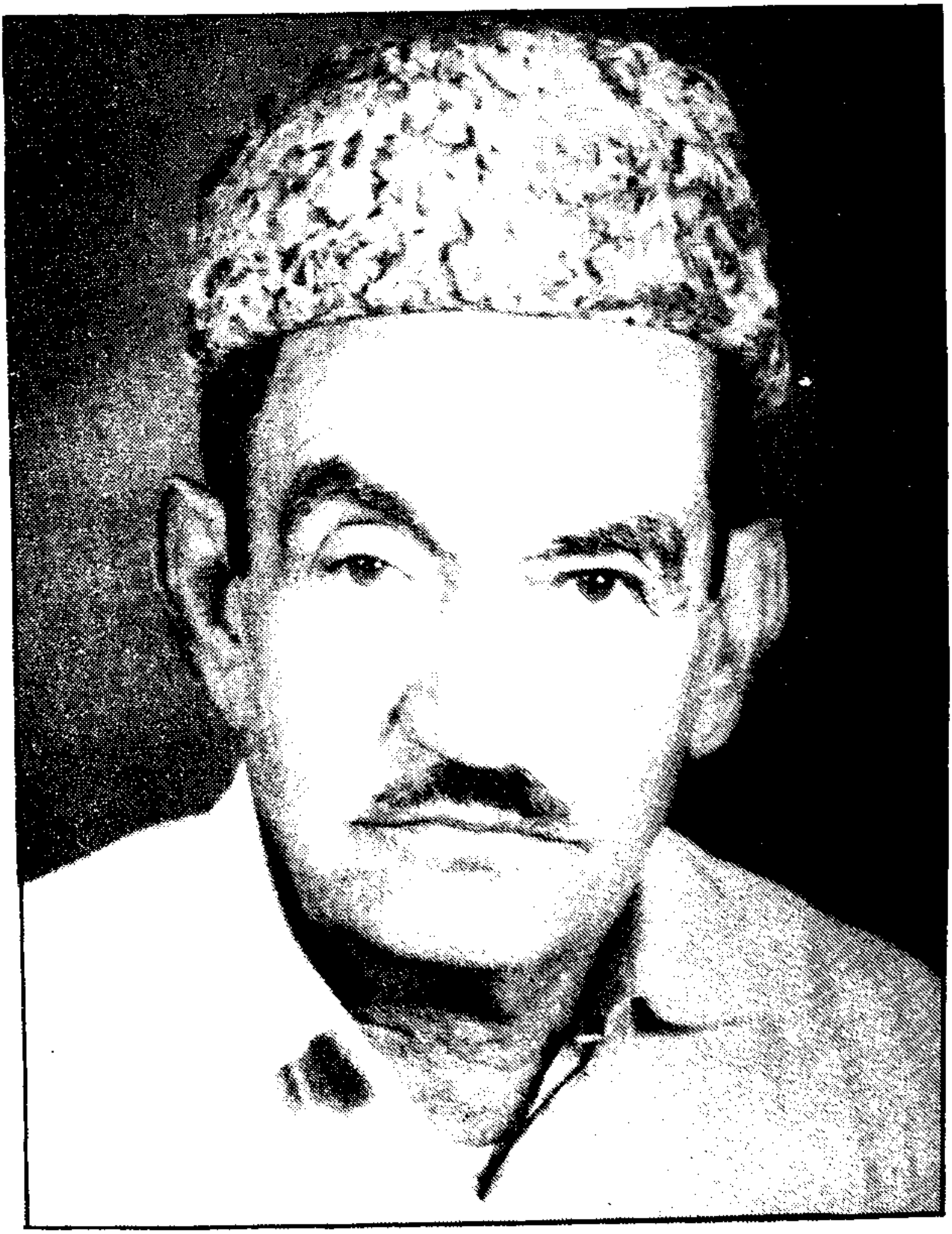

الحاج مير خدابخش خان ٽالپر مرحوم، سابق ايم- پي- اي
سابق صدر جماعت لواري شريف.

Marfat.com

Marfat.com

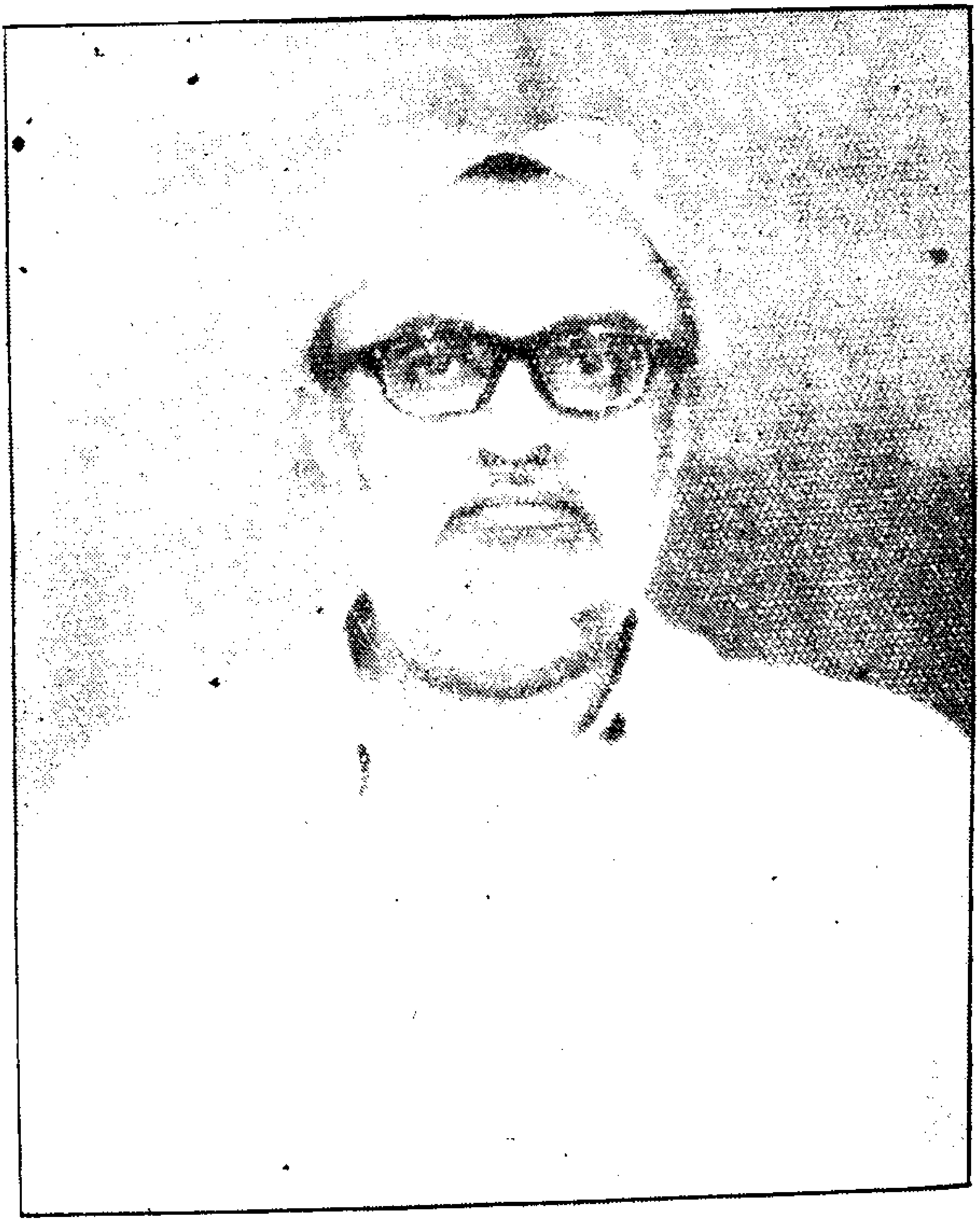

ميان فيض محمد دمائي
صدر جماعت لواري شريف

Marfat.com

Marfat.com

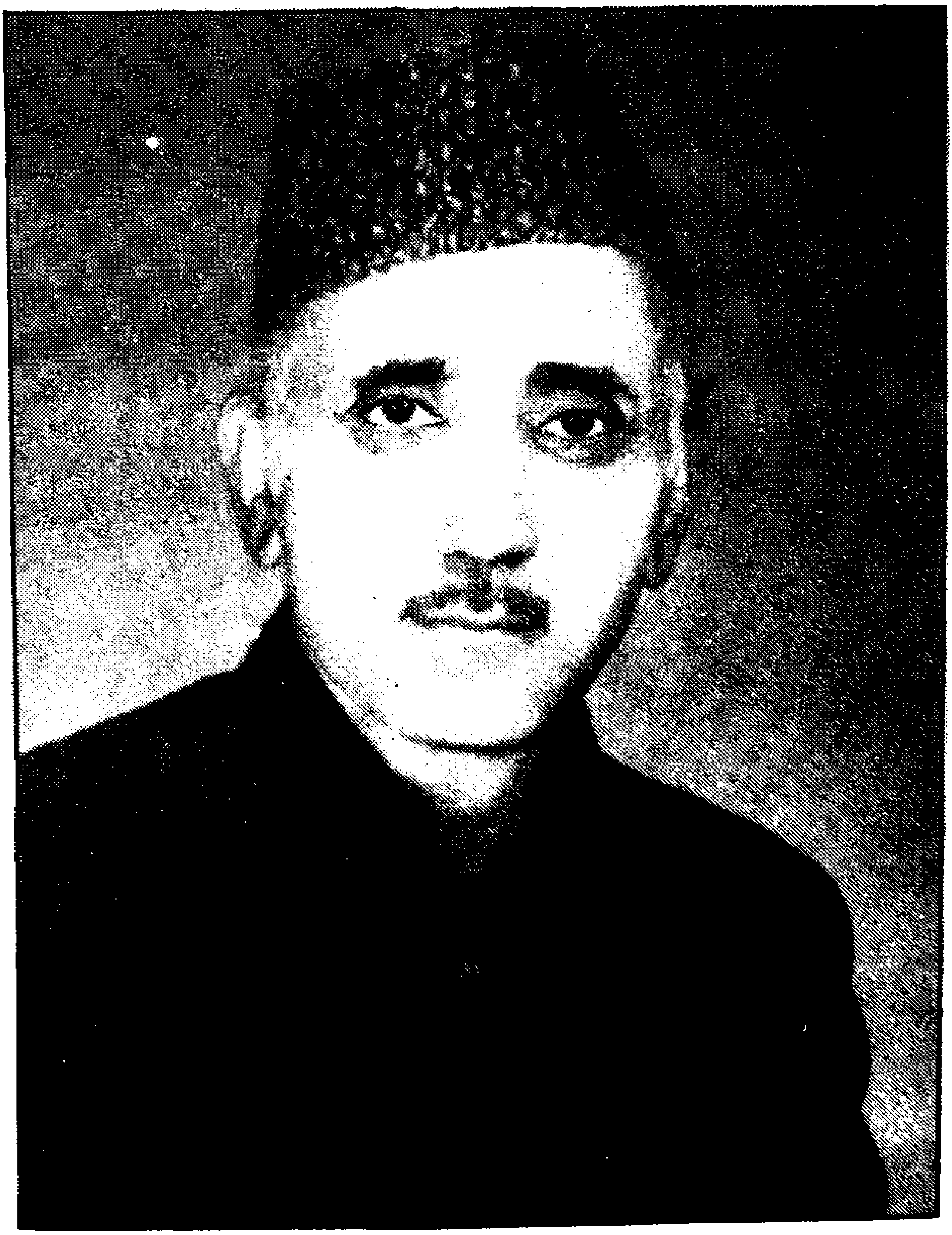

آخوند محمد صالح
نائب صدر جماعت لواري شريف ،

Marfat.com

Marfat.com

غلام محمد دادا
جنرل سیکریٹری جماعت لواری شریف۔

Marfat.com

Marfat.com

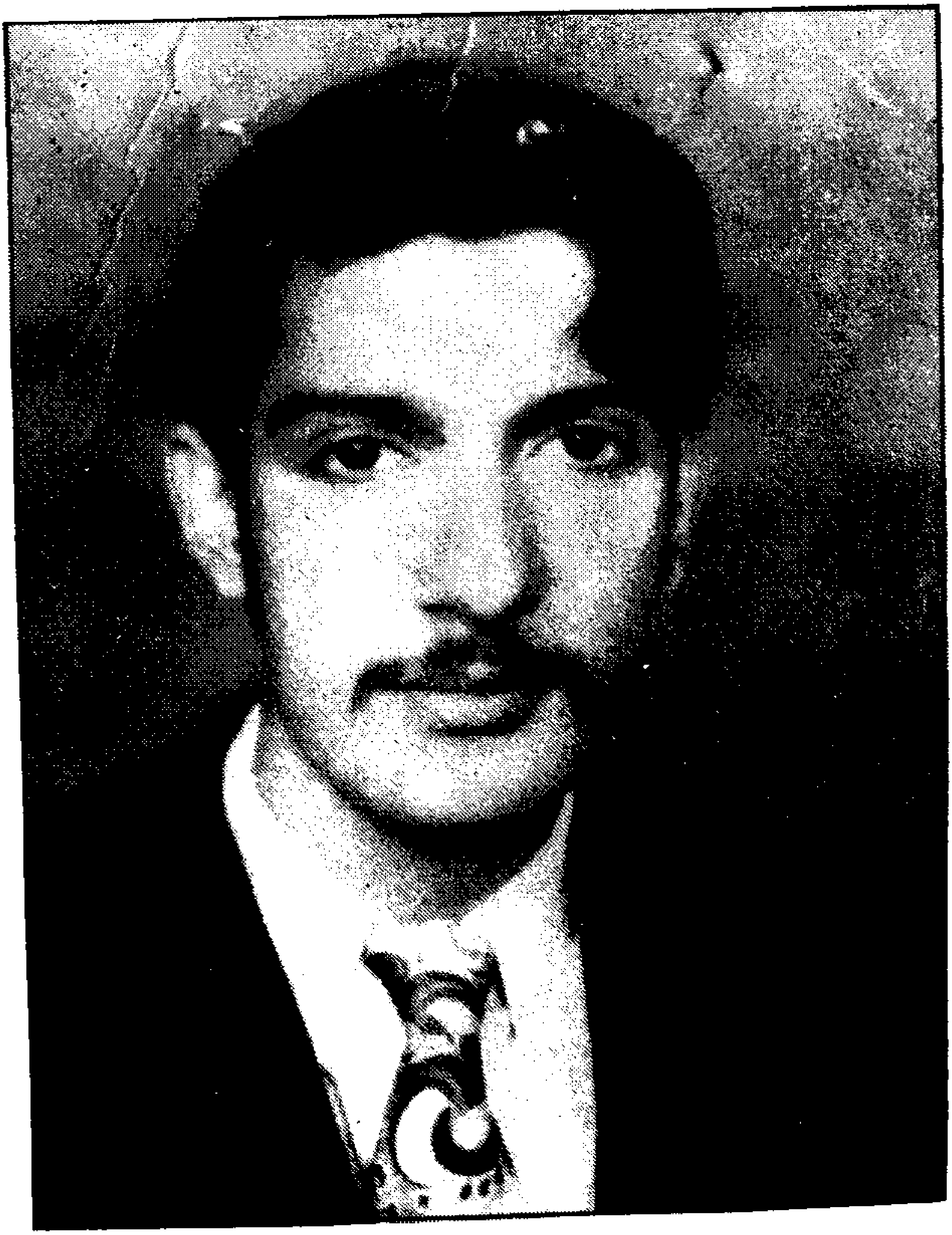

عبداللہ دادا
پریس سیکریٹری جماعت لواری شریف

Marfat.com

Marfat.com

مهاڳ

سنڌ جي علمدوست حلقن ۽ درگاه فلڪ پائگاه حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره جن جي مريدن جي خدمت ۾ تحفه لواري شريف" جي پيش ڪندي، جا روحاني تسڪين محسوس ٿئي ٿي، اها بيان ڪري نٿي سگهجي.

گذريل سال، ۲۰٦ سالہ عرس شريف جي موقعي تي لواري شريف ۾ سنڌي ادبي ڪانفرنس جو انعقاد ٿيو، جنهن ۾ سنڌ جي برک عالمن، شاعرن، اديبن ۽ معتقدن شرڪت فرمائي ۽ وزير اوقاف سنڌ فضيلت ماب عبدالله خان بلوچ پڻ عرس شريف جي تقريبات جو افتتاح ڪري اسان کي شڪر گذاري جو موقعو ڏنو ۽ گرامي صاحب ادبي ڪانفرنس ۽ مشاعره جي صدارت ڪري اسان کي مشڪور ڪيو.

ڪانفرنس ۾ جي مقالا ۽ شعر پيش ڪيا ويا، اهي ولوله انگيز ۽ روح پرور هئا؛ ان ڪري دوستن ۽ احبابن جي صلاح ۽ مشوري سان، ان ڪارگذاريءَ کي ڪتابي صورت ۾ شايع ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ويو، جيڪو "تحفه لواري شريف" جي صورت ۾ پيش ڪري رهيا آهيون.

آءٌ محترم مولانا گرامي صاحب جو نهايت شڪر گذار آهيان، جنهن جي نگرانيءَ ۾ هيءُ سارو مواد ترتيب ڏنو ويو. ان جي اشاعت جي سلسلي ۾ محترم ناشاد جو ٿورائتو آهيان، جنهن مواد جي صحت، پروف بينيءَ ۽ ڇپائيءَ جو نازڪ ۽ اهم ڪم نهايت محنت ۽ عرقريزيءَ سان پايه تڪميل تي پهچايو آهي.

اميد آهي تہ حضرت سلطان الاولياء جن جي سوانح حيات ۽ فلسفه تصوف متعلق، نهايت مستند ۽ معياري ڪتاب شايع ڪيا ويندا، جن جو هن دور ۾ شايع ڪرڻ نهايت ضروري آهي.

آخوند محمد صالح

Marfat.com

فهرست

١ - حضرت سلطان الاولياءَ جو ظهور ولايت ۽ سنڌ — غلام محمد گرامي

٢ - گلشن الاولياءَ ۾ حضرت سلطان الاولياءَ متعلق روايتون — مولانا قاسمي

٣ - شيخ عبدالرحيم گرهوڙي — ڊاڪٽر گربخشاڻي

٤ - قاضي احمد دمائي — ڊاڪٽر نبي بخش خان بلو-

٥ - حاجي محمد صالح ڪڙائي

٦ - خواجہ ابوطالب اگهمی

٧ - شيخ مڏا توره

ڪارگذاري

١ - مڙيا مٺي مچ — ناشاد

٢ - مرحبائي تقرير — آخوند محمد صالح

٣ - افتتاحي تقرير — جناب عبدالله بلوچ

٤ - تقرير — مير خدابخش خان ٽال

٥ - ادبي ڪانفرنس جي صدارتي تقرير — مولانا غ. م. گرامي

مشاعرو

(غ.م. گرامي، نياز همايوني، شمشيرالحيدري، تاجل بيوس ناشاد، منظور نقوي، نقاش، قاضي خيرمحمد، الهہ جڙيو عاجز، امان ا فقير، ميرمحمد پيرزادو، محمد هاشم خادم، الله بخش اداسي، مولو عبدالڪريم عبد، شاهنواز شائق ۽ فياض ڪاوش)

مقالا

(سيد نجف علي شاه ڪمتر نقوي، عبدالڪريم ٽال الهجڙيو عاجز، محمد صديق مرهم، شيخ محمدسومار ۽ محمد ها خادم ٽالپر.)

Marfat.com

سلطان الاولياء

حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره جن ٢٢- رمضان سال ١١٢٥ هه (١٧١٣ع) ۾ پيدا ٿيا. سندن ذات والاصفات جو سلسلو خليفه اول حضرت ابوبڪر صديق رضه سان هن طرح ملي ٿو: حضرت خواجه محمدزمان بن شيخ حاجي عبداللطيف بن شيخ طيب بن شيخ ابراهيم بن شيخ عبدالواحد بن شيخ عبداللطيف ڪلان بن شيخ احمد بن شيخ بقا بن شيخ محمد بن شيخ فقرالله بن شيخ عابد بن شيخ عبدالله بن شيخ طاوس بن شيخ علي بن شيخ مصطفي بن شيخ مالڪ بن محمد بن ابي الحسن بن محمد بن طيار بن عبدالباري بن عزيز بن فضل بن اسحاق بن ابراهيم ابي بڪر بن قائم بن عتيق بن محمد بن عبدالرحمان بن حضرت ابوبڪر صديق رضه.

لواري شريف جي بزرگن جي اسلاف مان شيخ محمد بن مالڪ نالي بزرگ (شجره ۾ بيان ٿيل سورهون بزرگ) شيخ محمد يماني سهروردي ؒ جو مڪي ۾ مريد ٿيو ۽ خلافت حاصل ڪيائين. ان ڪري بزرگان لواري ؒ ۾ سهروردي سلسلو شروع ٿيو. اهو سلسلو پشت به پشت هلندو آيو، تان جو سلطان الاولياء قدس سره جن جي والد شيخ عبداللطيف تي اچي توڙ ڪيائين، جنهن شيخ فيض الله بن مخدوم آدم نقشبندي ؒ جي بيعت ڪئي. ان طرح نقشبندي طريقو شروع ٿيو.

حضرت آدم ٺٽوي پهريون بزرگ هو، جنهن کي سنڌ ۾ نقشبندي طريقي جي اشاعت جو باني چئجي ٿو. حضرت آدم ٺٽوي رح، حضرت عروة الوثقي محمد معصوم (١٠٠٧-١٠٨٩ هه) رح کان

Marfat.com

فيض حاصل ڪيو ۽ سندن ئي ارشادات ۽ اجازت سان ٺٽي ۾ خانقاه قائم ڪيائون. ان دور جا مشهور بزرگ حضرت شيخ ابوالقاسم نقشبندي ۽ مخدوم محمد ابراهيم نقشبندي (لاهري وارا) سندن خليفا آهن. سندن فرزند شيخ فيض الله وٽ شيخ حاجي عبداللطيف نقشبندي طريقي ۾ بيعت فرمائي.

حضرت سلطان الاولياء والد ماجد جي تربيت کان پوءِ، ظاهري علوم جي تڪميل، شاه لطيف رح جي فاضل مريد حضرت مخدوم محمد صادق نقشبنديءَ وٽ ڪئي ۽ طريقت جي تحصيل ابوالمساڪين حضرت شيخ محمد نقشبندي وٽ ڪيائون. حضرت ابوالمساڪين شيخ محمد رح جي ظاهري ۽ باطني تربيت، مخدوم آدم ٺٽويءَ جي وڏي خليفي شيخ ابوالقاسم نقشبنديءَ وٽ ٿي ۽ سندن وفات کان پوءِ خواجه محمدزڪي الله بن خواجه محمد حنيف بن خواجه عبدالاحد بن خازن الرحمه خواجه محمدسعيد بن امام رباني مجدد الف ثانيءَ کان فيضياب ٿياء ان سلسلي ۾ حضرت شيخ ابوالمساڪين شيخ محمد نقشبندي، سرهند شريف ۾ ٽي سال ڪن سڪونت پذير رهيا.

حضرت سلطان الاولياء جن ٦٣ سالن جي عمر ۾ ٤ ذوالقعد ١١٨٨ هه ۾ وفات فرمائي. سندن درگاه فلڪ پائگاه لواري شريف ۾ مرجع خاص و عام آهي.

❋❋

Marfat.com

غلام محمد گرامي

حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره جو ظهور ولايت ۽ سنڌ

منڊ تـي منڊل وڄنا، ڪئي اوهيڙن اوڪ،
ڇاڇر تـي ڇنن ۾، مينهون چرن موڪ،
سرهيون ٿيون سنگهاريون، پويو پائن طوق،
ميها، ڇيڙ، ڦنگيون، جت ساوا ٿين ٿوڪ،
لٿا، مٿان لـوڪ، ڏولائـي جا ڏينهڙا.

(ــ لطيف)

ترتي جڏهن سُڪي ٺوٺ ٿي ويندي آهي. آباديءَ جي بجاءِ ڇوڏاري پڙپانگ لڳي ويندي آهي. ڪيتن ۽ ساون هنڌن تي جڏهن سرءُ جي ڇيهن سان باه پئي ٻرندي آهي. ٻنيون ۽ ٻارا برپٽان ٿي ويندا آهن. ڦاواڙين ۾ وڻن جا گونچ ۽ پَن سڙي، سروڻجي ۽ ڇڻي پٽ تي وڇي ڪرندا آهن. جتي ڇيهن ۽ چٽن جون چونگارون هونديون آهن، اتي ڪانون جا ڪانگيرا لڳي ويندا آهن. جتي ڪچهرين سان بندر ۽ بازاريون پيون ڀڪنديون هيون، اتي ماڻهو آدم بوءِ لئي پيو سڪندو آهي. ڍنڍيون ۽ ڍورا، تڙ ۽ ترايون، واهه ۽ هرلا، واهيون ۽ ڪوهيون، پاڻيءَ جي بوند لاءِ پيون سڪنديون آهن. ترتيءَ تي ڄڻ ڪو راڪاس گهمي ويندو آهي. پکي پکڻ اگونڌري آب لاءِ پيا واجهائيندا آهن. مالوندو ماڻهو، پاڻي ۽ آباديءَ جي سانگي، مال کي هڪ هنڌان ٻئي هنڌ ۽ ٻئي هنڌان ٽئين هنڌ پيا گهليندا ۽ نيندا آهن. لوا ۽ لاٽا، ڪبڙ ۽ سرنهن، ٻير ۽ نمون، ڏالهيون ۽ پپر سڪي ٺوٺ ٿي ويندا آهن، منجهس نه ساوا

Marfat.com

پن رهندا آهن، ۽ نه ڪي نهڪندڙ ٿاريون. نه گونچ نه گل، نه سرهاڻ ۽ نه ڪو مٺن پکين جو مانداڻ! زندگيءَ جي ساري سونهن، سرءُ جي ٽڪن سان جوءِ ڇڏي ڪيڏانهن گم ٿي ويندي آهي. ماڻهو ته ڇا ويچارا چوپايا گگدام به گاه پٺي ۽ پاڻيءَ لاءِ حيران ۽ پريشان رهندا آهن. مال سڪي ڪندا ٿي ويندو آهي. مالوندن وٽ نه کير نه مکڻ نه جهڻ نه مهي! ويچارا بصر جي ڳنڍي تي پيا گذران ڪندا آهن. لڪن ۽ جهولن سان ماڻهن جا ڦڦڙ پيا ڦرڪندا آهن. سو ڪوهي سج لڳي ويندي آهي، ٻهراڙيءَ ۾ وڃي ڪٿي نگاه ڪجي ته ڪوهن ۾ تتل رڻ ڪان سواءِ، ٻي ڪابه دل لڀائيندڙ وٽ نه ملي سگهندي. ماڻهن جا منهن لٿل ۽ ٻيلا، مالوندن جا مال ڪوجها ۽ ڏٻرا ٿي ويندا آهن. اصل قيامت ڪاري ٿي ويندي آهي. بندر ۽ بازارون ويران ٿي ويندا آهن. وڻج ۽ واپار لاءِ ماڻهن وٽ نه ڪو پروسو رهندو آهي ۽ نه ڪا ضرورت. وڻن نه ڪو عيد برات لاءِ ڇگي ڪاج ڪيڻ لاءِ خوشي هوندي آهي ۽ نه ڪو جمعي چانڊاڻي ڪنهن ميلي ملاڪڙي لاءِ وڻن امنگ رهندي آهي.

خبر اٿو اهڙي ڪوپ ۽ ڪلور جي وقت تي ڇا ٿيندو آهي؟

قدرت، ڌرتيءَ جي ٿوٽ ۽ ويران حالت تي، ماڻهن ۽ ميرن جي مونجهه ۽ ڏڪاري ڏيک تي، وري ڪرم جي نظر ڪندي آهي. پکي پکڻ، وڻن ۽ ٻوٽن جي اداسائيءَ ۽ نراسائيءَ کي قدرت ڪٿي ٿي گهڻو وقت سهي سگهي! قدرت طرفان آسمان ۽ ڪڪرن جي ڪاروبار ٿيندي آهي. بادلن جي گجگوڙن ۽ ڪنوڻ جي ڪڙڪارن سان عجيب ۽ من موهيندڙ رنگ لڳي ويندا آهن. زندگيءَ جو نقشو ئي ڦري ويندو آهي. مالوندو ماڻهو، مرون، چوپايو مال، هاري ناري، ڪمي ۽ ڪاسبي، مزور ۽ دڪاندار – سڀني جون آسائتيون نگاهون آسمان ۾ هونديون آهن. خاموش نگاهن سان پيا آسمان جي رنگ کي نهاريندا آهن. نهاريندي نهاريندي آگم ۽ گهٽ پيدا ٿيندي آهي – ۽ ڪٿان تاڙو تنواريندو آهي. تاڙي جي

تنوار کان پوءِ اهو آگم، جو صفا چپ هو، ان ۾ گجگوڙون ۽
ڪڙڪا لڳي ويندا آهن. ماڻهو چوندا آهن، اجهو ڪ اجهو مينهن
آيو! آخر وڏ ڦڙي مينهن جا ڪڙڪا ٿي ويندا آهن! ماڻهو
پيچ مولا چئي، مينهن جي مرحبا ڪندا آهن. سارنگ سانت ڪري
لٿو. تل ترايون، ڍنڍون ۽ ڍورا تار ٿي ويا. مال پيو ڍنڍن ۾ تڙ ڳي.
پکي پکڻ ٻوڙ ۾ اچي ويا. سڀ پيا چهنبن سان پار ڪي پيئن.
دبن ۽ ترائن ۾ ڪي پکي. اندر گهڙي پيا وهنجن ته ڪي ڪنارن
تي ويٺي وينا ڪنهڙائيون ڏوڻن ۽ ڪڙڪائن. مال پڙارو، ڏاڏون
ڏينڊي، وتي پاڻيءَ جي دبن ۽ تلائن ۾ تڙ ڳندو ۽ وهجندو. پل ۾
ٿوٺ زمين تي منڊل ٿي ويا! اگوندري آب سان هر طرف ڪشمير
لڳي ويا. زندگيءَ جي گهٽ ۽ بوسٽ گهنجي ويئي. ماڻهو ۽
مرون پل ۾ نهال ٿي ويا. وڻن ۾ گونج ڪليا. ٻنين ۾ سلا اپريا
۽ باغن ۾ گل ٽڙيا. زندگي پنهنجي حسين چهري تان نقاب لاهي
ڇڏيو. سرءُ جي ڪمهريءَ کان پوءِ برسات جي بهارين ماڻهن ۽
مرن کي الله ياد ڏياري ڇڏيو. مينهن جي مانداڻ هلندي، هارين
هر سنڀاليا. ريج ٿيا، تل ۽ ترايون ٽمٽار ٿي ويون، سلا ڦٽا،
رونبا لٿا، سنگ نسريا، آخر لابارا آيا. سونن سنگن مان اناج حاصل
ڪيو ويو. بندر کليا، بازاريون ڇهڪيون. وکرن ۽ وڻن جي خريدي
شروع ٿي. اڇو ان گندين ۾ لٿو. قرض لٿا. نوان وڳا ورتا ويا.
پير فقير کي خيراتون مليون. نياڻين سياڻين کي چولا ۽ روا، چيٽون
۽ گربيون پڙ پيون. ملن سورائن، ڪمين ڪاسبين کي سال ٻڌا
ڏيوٺا ڏنا ويا. لوهار ۽ ڪنيار، ويچ ۽ طبيب، ملا ۽ مولوي،
ٻير ۽ فقير، واڻيا ۽ وڪال. سڀ ٻهه ٻهه ڪيو پيا کلن ۽ مرڪن.
اوطاقن ۾ سگهڙن ۽ سياڻن جا قول ۽ ٻول، ڏور ۽ ڳجهارت، راڳ
۽ رنگ شروع ٿي ويا. يڪتارن ۽ گهڙن تي الو ميان جا آلاپ
ٻري پري پيا ٻڌجهن. مال کي چارو ۽ گاه مليو. مال متارو ٿيو.
گيهه، مکڻ، مهي ۽ لسيءَ جا انبار لڳي ويا. گويا سارو وايو منڊل
بدلجي ويو. مينهن جي مانداڻ چڻ چوڏس چانداڻ ڪري ڇڏي.

Marfat.com

ڪک- پن ۾ پيهر ساهہ پئجي ويو- مثل ڌرتي جهڙي ٿي پيئي!

اهو انسان جي زندگيءَ جو رڳو هڪ رخ آهي. ڌرتيءَ جي نوٽ ٽيڻ ۽ آباد ٿيڻ تي ڇا ڇا نہ ٿي وڃي ٿو. سوڪ ۽ ساوڪ، آبادي ۽ غير آبادي، سونهن ۽ ڪوجهائپ، بک ۽ ڍؤ، تازگي ۽ افسردگي، گرمي ۽ سردي، ڏک ۽ سک، هوند ۽ اڻ هوند جا عجيب و غريب تماشا ۽ انوکا رنگ ظاهر ٿين ٿا.

ان طرح انساني زندگيءَ جو ٻيو رخ بہ آهي، جڏهن انساني زندگيءَ جي باطني ۽ روحاني، اخلاقي ۽ عملي ڌرتي سڪي نوٽ ٿي وڃي ٿي. اخلاق ۽ ايمان جا اوڀڙ ۽ سلا سڙي ناس ٿي وڃن ٿا. بدڪاريءَ جي گگھ اونداهي ڇانئجي وڃي ٿي. روح جي آباديءَ جو ڪو نشان نہ ٿو رهي. نہ وڏن جو ادب نہ ننڍن تي حياء- نہ نياڻين سياڻين جو مرم نہ پيرن فقيرن جي مڃتا، نہ وڏن جي خدمت ۽ نہ ننڍن تي شفقت جا قدر ٿا بچن. منافقي ۽ عياري، بدڪاري ۽ بي ايماني عام جام ٿي وڃي ٿي. ماڻهو سچ کي ڇڏي ڪوڙ ڪمائڻ لڳن ٿا. چوريءَ ۽ سينہ زوريءَ، خونريزيءَ ۽ فسادانگيزيءَ جو دور رهي ٿو. پورو دور گمراهيءَ ۾ مبتلا ٿي وڃي ٿو، نہ الله ساءِ جي ياد نہ رسول جي اطاعت- بي راه روي ۽ انتهاپسنديءَ کان سواءِ ٻيو ڪجهہ بہ باقي نہ ٿو بچي. ملا ۽ مولوي چاپلوس ۽ رياءَ ۾ قاتل، وڏيرا ۽ زميندار ظالم ۽ بدڪردار، پير ۽ فقير مڪار ۽ عيار رهجي ٿا وڃن.

رزق ۾ برڪت نہ ٿي رهي. ماڻهوءَ جي پاندي پوري نہ ٿي ٿئي. لٽو آهي تہ اَنُو ناهي؛ اَنُو ۽ لٽو آهي تہ گهنڊڻ لاءِ پيسو ناهي. چوڌاري قرض ۽ مرض جي وبا ڇانيل ٿي رهي. هزارين انگ اگهاڙا ۽ پيٽ بکيا ماڻهو لٽي جي ڇاڙڪي ۽ هڪ گراهہ لاءِ وتن پاڏائيندا. مطلب تہ زندگي ۽ موت ۾ ڪو فرق نہ ٿو رهي.

اهڙي زماني ۾ فطرت جي ڪريمي جوش ۾ اچي ٿي برڪت جي ٻنڌارن جا دروازا کلن ٿا. فيض ۽ هدايت جا سرچشما اٿلن ٿا. محبت ۽ انسان دوستيءَ جا واهڙ وهڻ لڳن ٿا. دلين جي

Marfat.com

ٿون ۽ ڪلراٺي زمين کي صاف ڪرڻ جا سانباها ٿين ٿا. دلين تان ڪٽ ڪورڻ وارا وينجهار پيدا ٿين ٿا. ماڻهن جي مئل دلين ۾ روح پيدا ڪرڻ لاءِ زماني جا مسيح جنم وٺن ٿا. وٺواند ۽ اٺاسي ماڻهن لاءِ پرجهلو جمن ٿا. گهگهه انڌاري ۾ مٽيادار مرڪي ڏيئا ٻري پرن ٿا. ٻاٽ اونداهيءَ ۾ روشنيءَ جا مينار چمڪن ٿا. اهي دليون جي برف جون ڇپون بڻجي چڪيون هيون، اهي سچ جي سج جي تابش ۽ گرميءَ تي رجڻ شروع ڪن ٿيون. ڪم سواد ۽ صالح ماڻهن جي ضمير ۾ جنبش پيدا ٿئي ٿي. بي عمل ۽ بيڪارن ۾ حسن اخلاق جي تحريڪ ڪم ڪرڻ شروع ڪري ٿي. آيائن ۽ ويڳاڻن ماڻهن جي دلين ۾ علم ۽ بصيرت جا ڪرڻا روشني ڦهلائڻ شروع ڪن ٿا. ماڻهن ۾ ميٺ ۽ محبت، قرب ۽ مريادا جا آثار پيدا ٿين ٿا. عمر ۽ رزق ۾ برڪت پيدا ٿئي ٿي. سارو ملڪ چمنستان بڻجي وڃي ٿو. آبادي ۽ خوشحاليءَ جو دور اچي ٿو. منڊائتن مينهن جي وسَ ٿئي ٿي. پٿر دل ماڻهن جون دليون ۾ پڃي پون ٿيون، ۽ ماڻهن ۾ سوچ ۽ ويچار جون نيون لهرون اٿن ٿيون.

منهنجين ڳالهين تي ويساهه ڪرڻ وارا بيشڪ ٿورا هوندا. ڪٽڙا مذهبي ماڻهو، ان قسم جي ڳالهين کي مبالغه آرائي تصور ڪندا. پيا زماني ساز ماڻهو هنن حقيقتن کي افسانه طرازي سمجهندا. انهن کي شال الله هدايت ڪري. ڪين الله جي ڪتاب ۾ سوچڻ ۽ سمجهڻ، پرکڻ ۽ پروڙڻ جا هزارين نمونا موجود آهن، پر جي اهي غور ۽ فڪر سان الله جي ڪتاب کي اٿلائين ۽ ان جي آيتن ۽ هدايتن ۾ فڪر ڪن، ته پوءِ منهنجو پيش ڪيل نظريو هوند سندن دل تي نقش ٿي وڃي.

الله جي آخري ڪتاب ۾ آيل آهي:

الله الذي يرسل الرياح فتثير سحابا، فيبسطه في السماء كيف يشاء و يجعله كسفا. فتري الورق يخرج من خلاله، فان الا حساب به. من يشاء من عباده. اذاهم يستبشرون.

Marfat.com

”يعني اهو خدا ئي تہ آهي تہ جو هوائن کي موڪلي ٿو، هوائون ڪڪرن جو انتظام ڪري ڪين پنهنجين جاين تان اٿارين ٿيون. جهڙيءَ طرح ان جي مرضيءَ انتظام ڪري ڇڏيو آهي. ڪڪر آسمان ۾ پکڙجن ٿا، پوءِ تون ڏسين ٿو تہ انهن مان مينهن وسڻ شروع ٿو ٿئي. (جنهن ڪان) ساري زمين سرسبز ۽ آباد ٿي وڃي ٿي. (اهو بہ ڏسين ٿو) تہ جڏهن سندس ٻانها، مينهن جي ماندا ڪان ناامید ۽ نراس ٿي وڃن ٿا، تڏهن مٿن مهر جو مينهن وسائي ٿو. (تون اهو بہ ڏسين ٿو)- پوءِ هو وري ڏاڍا خوش ٿين ٿا، سندن چهرا ٻهڪن ٿا ۽ هو خوشين ۾ جڻ ماپن ئي نہ ٿا!“

سوال آهي تہ ڇا الله جي ڪتاب جون هي بہ چار آيتون ڪافي ناهن!

مون من جي دنيا ۽ تن جي دنيا لاءِ، ظاهري قدرتي ۽ روحاني قدرتيءَ جا مثال ڏنا آهن. اهي مثال ان ڪري ڏنا اٿم، جو خدا حق تعاليٰ جا سمجهايل مثال بہ عام فهم ۽ قدرتي مظاهرن مان چونڊيل ٿين ٿا. خداوند پنهنجن ٻانهن جي ساده دليءَ کي اڳيان رکي، قدرتيءَ ٿي ٿيندڙ تبديلين کي ئي مثال طور پيش ڪري ٿو، جئن ٿوري سمجهہ وارا انهن کي ڏسي ۽ پرکي بہ سگهن ۽ پروڙي بہ سگهن.

پنهنجي هدايت کي بيان ڪندي، حق تعاليٰ اهڙن غير طبعي ۽ غير فطري واقعن ۽ حادثن کي پيش نہ ٿو ڪري، جنهن کي ساده دل ماڻهو نہ سمجهي سگهن، بلڪ اهي عالم ۽ عاقل سمجهي سگهن، جي انهن علمن جا اڪابر هجن، انهن فنن ۾ هجن. ان ماحول جي عڪاسي کي سمجهي سگهن، جنهن کي عام ماڻهو نہ سمجهي ٿا سگهن ۽ نہ ڪڙ چاڙهي ٿا سگهن.

خداوند اهڙا سولا ۽ سهنجا، سهڻا ۽ اثرائتا مثال ٿو پيش ڪري، جن کي هڪ جهوپڙيءَ ۾ رهندڙ جهانگي ۽ رصدگاهن ۾ ستارن کي مطالع ڪندڙ علم نجوم جو ماهر بہ هڪجهڙا سمجهي

ٿا سگهن. خدا جي دليل ۽ آيت کي فيلسوف ۽ اڻ ڄاڻ ٻئي اگر نہ ٿا سمجهي سگهن تہ پوءِ چئبو تہ خدا جي حڪمت رڳو خاص عالمن، فاضلن، حڪيمن ۽ فيلسوفن لاءِ آهي. انَ ۾ عام ابوجهہ ۽ سادن ماڻهن جو ڪو واسطو ناهي.

سوچڻ جو هڪڙو پيو انداز بہ آهي. ظاهر آهي تہ اسان سڀ انسان آهيون. سڀني کي روح ۽ عقل ڏنا ويا آهن. اسان سڀ زمين تي گذاريون ٿا. زمين مان پيدا ٿيا آهيون، زمين ۾ ئي پورباسون. زمين ئي اسان لاءِ ماءُ پيءُ بہ آهي. رزق جو سامان پيدا ڪندڙ بہ آهي. اويڙ بہ منجهس ٿا اپرن، موسمن جو رد و بدل بہ منجهس ٿو ٿئي، ڪڪرن جي ڪارونڀار ۽ گجگوڙون ۽ گوڙ بہ مٿس ٿا ٿين. آبادي بہ منجهس تي ٿئي. خوشحاليءَ جو سامان بہ سندس پيٽ ۾ آهي.

هڪ منظر تي ئي ٿورو غور ڪري ڏسڻ گهرجي. اسان آسمان ۾ پيدا ٿيل ڪنهن ڪڪرکي ڏٺو آهي؟- مينهن جي مانداڻ ۽ زندگيءَ جي حسين صورت کي ڏٺو آهي؟ اميد ۽ نراسائيءَ جي نمائين نگاهن سان، مينهن جي مانداڻ ۽ ڪڪرن جي ڪارونڀار، اپ ڦاڙيندڙ گجگوڙ ۽ کنوڻ جي تجلين کي ڏٺو آهي؟ ڇا ان منظر کي ڏسندي، اسان پنهنجي ان اميدکي نہ ڀُوليو آهي، جنهن سان اسان جي جسم جي زندگيءَ جا واسطا قائم ٿيل آهن؟

ان ڳالهہ لاءِ خدا جي ڪتاب ۾ آيل آهي:

ومن آياته ان يريكم البرق خوفاً وطمعا.

فرمايل آهي تہ "ان جي قدرت جي وڏي ۾ وڏي هڪ نشاني هيءَ آهي تہ جڏهن زمين اجاري ٿئي ٿي، ڏڪر ۽ خشڪ ساليءَ جا آثار هر طرف پکڙجي وڃن ٿا، تڏهن هو آسمان تي مينهن جي مانداڻ واريون علامتون ٿو پيدا ڪري، ۽ تون ان منظر کي اميد ۽ خوف جي نظرن سان نهارين ٿو."

اها بہ سوچڻ جي ڳالهہ آهي تہ جڏهن اوهان جي اجاري، غير آباد ۽ بر پٽ بنيل بيقرار ڌرتي، پاڻيءَ جي بوند لاءِ تڙپي ٿي، ڌرتيءَ جو هڪ هڪ ذرو، رطوبت ۽ آلاڻ؛ ريج ۽ سيرابيءَ لاءِ

Marfat.com

دانهون ٿو ڪري، ڌرتي پنهنجي بي اختيار گردش ڪندي، ڇڻ سـ
جي آڙاهه جي اصل گود ۾ ڪرڻ تي ٿي اچي. ڌرتيءَ جي پيداوا
جا سڀ سانت ۽ سينگار پنهنجي فطرت کان مليل حسن ۽ جما
کان محروم رهجي ٿا وڃن. ڇا اهو اوهان ڏٺو آهي ته ڪيئن
پکي پنهنجن آکيرن ۾، چوپايو مال پنهنجن وٿاڻن ۾، جهنگلي جانو
ٻيلن ۽ ٻرپٽن تي، ناريون پنهنجن وڻن ۾، انسان پنهنجن کيتن
باغن، ٻنين ۽ ٻارن ۾ هروقت اداس ۽ نماڻيون، آسائتيون ۽ انتظ
ڀريون اکيون کڻي، پيا آسمان جي گرم ۽ خشڪ پولار ۾ ڪنه
ڪڪريءَ کي ڳوليندا آهن!

اوهان ان حال ۾ اهو به ڏٺو آهي ته حق تعاليٰ جي محبـ
۽ ربوبيت، پالڻهار جي مامتا ۽ رب جي رحمت جوش ۾ اچي ٿي
نتيجو اهو ٿو نڪري جو نراسيءَ کان پوءِ آس جو، نامرادي
کان پوءِ مراد جو ۽ موت کان پوءِ نئين حياتيءَ جو ساز ساما
ڌرتيءَ ڏانهن اماڻيو وڃي ٿو. خود خداوند ٻڌائي ٿو:

ويتزل من السماء ماءً فيحيي به الارض بعد موتها، ان ف
ذالڪ لآيات لقوم يعقلون.

مطلب آهي ته "پالڻهار جي پالنا واري مهر ۽ رحمت ک
ڏسو، جڏهن اوهان آسمان ڏانهن آس ۽ نراس جي نگاهن سا
تڪيندا رهندا آهيو، ۽ ساري ڌرتيءَ تي موت جو راڪاس گهم
ويندو آهي، تڏهن هو آسمان کان پاڻي وسائي ٿو ۽ نتيجو اهو
ٿئي ٿو ته ڌرتيءَ تي موت کان پوءِ وري حياتيءَ جا سانت سينگ
ٿين ٿا. بيشڪ رب جي قدرت جي ان نموني ۾ عقل ۽ فط
وارن لاءِ وڏيون نشانيون رکيل آهن."

اتي اچي سمجهڻ جڳائي ته جا رب جي مهر، انسانن، حيوا
۽ سڀني ساهوارن جي ظاهري پالنا ۽ پرورش لاءِ رزق جو اهڙ
نموني ۾ انتظام ڪري ٿي، سا انسان جي روح ۽ ان جي اخلا
زندگيءَ، رهبريءَ ۽ رهنمائيءَ لاءِ ڪجهه نه ڪندي هوندي ڇا
اهو پالڻهار، جنهن جي مهر ۽ رحمت، ٿوٽ ۽ بيابان ڌرتي

Marfat.com

Marfat.com

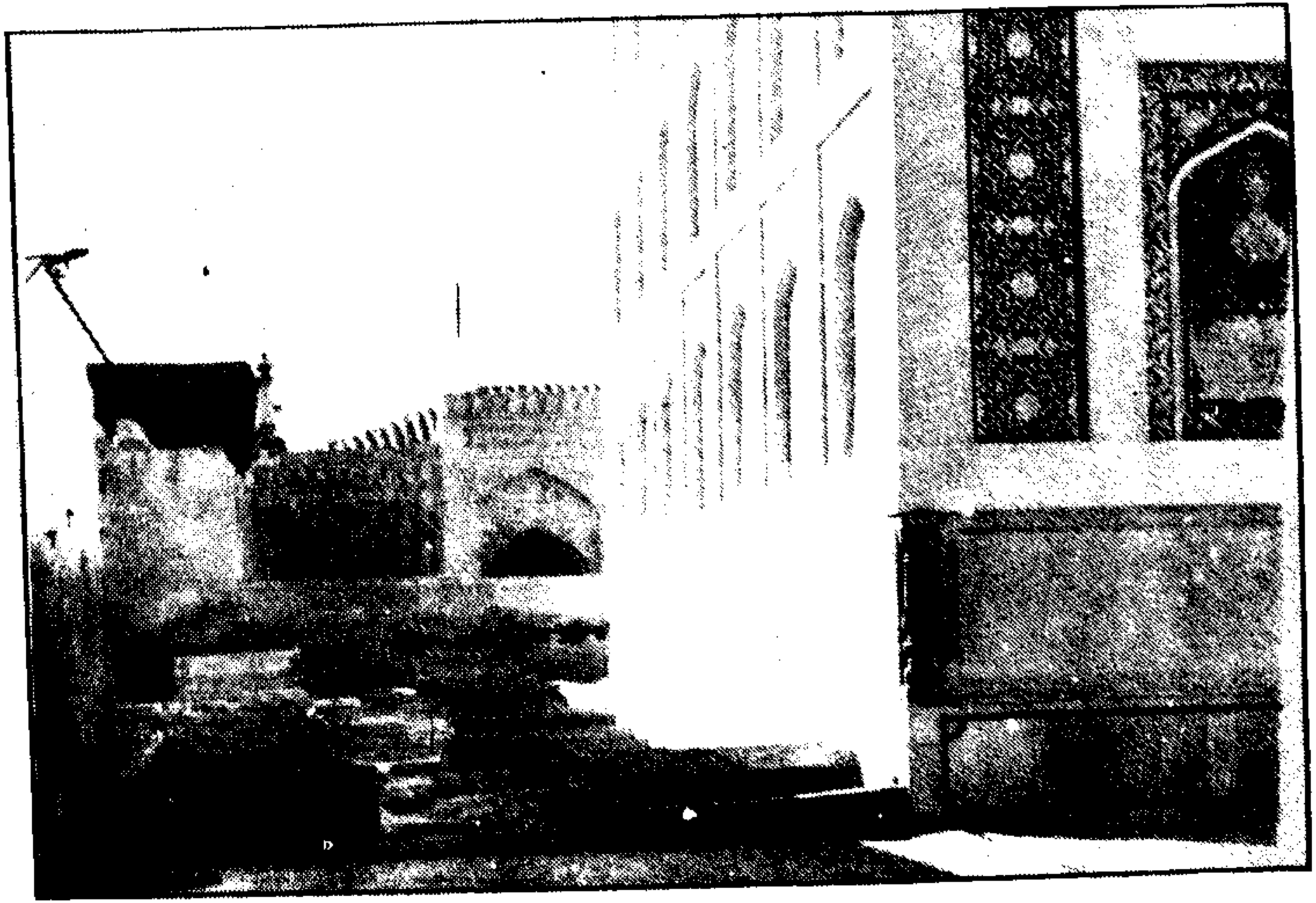

روضي مبارڪ جي پير ۾ ذکڻ طرف، قديم قبرستان جو منظر. سامهون قديم مسجد شريف جو هڪ محراب نظر اچي رهيو آهي.

Marfat.com

۽ ان جي رهواسين جي دانهن ۽ آهن کي مٽي مٿس مينهن جا منڊل ڪري ٿي، سا روح جي ڌرتيءَ جي آج ۽ اسان لاءِ ڪو انتظام نہ ڪندي ڇا؟

اهو پالڻهار جنهن جي مهر ۽ رحمت، ڌرتيءَ جي مٽيءَ ۽ مٽيءَ تان پيدا ٿيل ساهوارن ۽ اوپڙن جي اسات ۽ اڃ کي محسوس ڪري، وٽن ۽ نارين کي ساوا ويس پهرائي ٿي، وٽن کي ساون ۽ ڇهج پنن ۽ مختلف قسم جي خوشبودار گلن ڪسان وانجهي ڏسڻ پسند نٿي ڪري، سا مهر ۽ رحمت، انسانن جي روح جي ڪيتيءَ ۽ گلن ڦلن جي ويرانيءَ ۽ بربادي‌ءَ کي برداشت ڪري سگهي ٿي ڇا؟

بيشڪ اهوئي پالڻهار آهي، جو جسم لاءِ پالنا جو سامان پيدا ڪري ٿو ۽ اهوئي آهي جو روح لاءِ بہ خوراڪ جو سامان اپائي ٿو. اها حقيقت موسيٰ عليہ السلام، فرعون جي هڪ سوال جي جواب ۾ ورجائي آهي.

فرعون پڇيا ڪئي تہ من ربڪما يا موسيٰ؟-

يعني: ”موسيٰ تنهنجو پالڻهار ڪير آهي اي موسيٰ؟“ تڏهن موسيٰ عليہ السلام ورائيو:

ربنا الذي اعطي ڪل شيءٍ، خلق نه شهر هديٰ!

يعني: ”اسان جو پالڻهار اهو آهي جنهن موجودات جي هر شيءِ کي ان حال ۽ صلاحيت آهر، خلقت بخشي. ان ڪان پوءِ کيس صحيح ۽ فطري طريقي تي هلڻ لاءِ هدايت ڪئي. جيئن پنهنجي پيدائش جي مقصد کي پهچي سگهي.“- اهو هيئن جو پالڻهار، ڌرتيءَ جي مٽيءَ ۾ وڌڻ ويجهڻ ۽ پالنا جي قوت رکي. پوءِ ان تي مينهن جا مانداڻ مڙندي، منجهانئس اوپڙ ۽ اناج جا خزانا ڪڍي، انسانن ۽ ٻين جاندارن جي حوالي ڪيائين. ان طرح پيدائش ۽ پيدائش جي مقصد جي هدايت جو سامان پيدا ڪيائين.

اتي اچي اهو مسئلو خود بخود حل ٿئي ٿو تہ، پالڻهار

Marfat.com

ڌرتيءَ جي آباديءَ لاءِ ايترو سامان پيدا ڪيو آهي ته ڇا انسان جي جسم ۽ روح جي مقصد ۽ پالنا لاءِ ڪو ٿورو ۽ سامان نه ڪيو هوندائين ڇا؟

اهو پالڻهار ۽ خلقڻهار، جنهن ڌرتيءَ جي اڄ ۽ اسات لاءِ توڙي انسان جي پرورش ۽ پالنا لاءِ هزارين وسيلا پيدا ڪيا آهن، تيئن روح جي ريج ۽ آباديءَ لاءِ به ڪئين املهه ماڻڪ ۽ مٺيادار مرڪن، مصلح ۽ پيشوا پيدا ڪندو آيو آهي.

جيئن جسم جي پالنا لاءِ، آسمان تي ڪڪرن جي ڪاروڻهار ٿيي ٿئي، بادلن جون گوڙيون ۽ گجڪارون ٿيون ٿين، وڏ ڦڙا مينهن ٿا وسن، تل ترايون پلر سان ٿيون پرجن، بلڪل اهڙيءَ طرح سان، روح جي ولايت تي به ڪڪرن جي ڪاروڻهار ٿئي ٿي، ان تي به وڏ ڦڙا مينهن ٿا وسن، نصيبن ڪي مدير ڪنڌ هيرون ٿيون گهلن، ان روح جي ڌرتيءَ سان به اويڙ ٿا ايرن.

روح جي ڌرتيءَ جو مثال هوبهو ظاهري ڌرتيءَ وانگر آهي، هن ڌرتيءَ تي به انسان اڄ ۽ اسات محسوس ڪري ٿو. هتي به گونچ سڙي وڃن ٿا، اوبڙ ٻري وڃن ٿا، پاڻيءَ جي بوند لاءِ تڙپ پيدا ٿئي ٿي، وڻن جا پن ڇڻن ٿا، ٽاريون سڪن ٿيون، گل ڦل مرجهائجي وڃن ٿا، رنگ به رنگي پکي پکڻ آسائتا نيڻ کڻي روحاني مانداڻ لاءِ مٿي نهارين ٿا، روح جي ڌرتيءَ جو ذرو ذرو ٻاڏائي پڪاري ٿو ته اي پالڻهار! هن ڌرتيءَ تي به ڪا مهر ڪئي وڃي، هن ڌرتيءَ تي به محبت ۽ مهر جي ڪڪرن جون اوڙڪون اچڻ گهرجن. هن ڌرتيءَ تي به اڪوندري آب جون ڌارائون وسڻ گهرجن. هن ڌرتيءَ تي به فيض ۽ هدايت جا چشما ڦٽڻ گهرجن. هن ڌرتيءَ تي به نيڪيءَ ۽ عمل جي کيتي سرهاڻ سان واسجڻ گهرجي. هت بہ محبت جي ڦلواڙي شاداب ۽ آباد ٿيڻ گهرجي.

اهڙي دور ۾ سچ پچ ته انسان جي روح جي ڌرتي، آهون ۽ دانهون ڪري ٿي، ٻاڏائي ۽ پڪاري ٿي، رڙي ۽ روئي ٿي.

Marfat.com

ڏـ ان جي جواب ۾ چيو ويو آهي:

وهوالذي يرسل الرياح بشرآبين يديه رحمته، حتيٰ اذا اقلت سحابا ثقالا سقنه البلدميت فانزلنابه الماء فاخرجناه من كل الثمرات كذالك نخرج الموتيٰ لعلكم تذكرون!

يعني "اهو پالڻهار ئي ته آهي جو مينهن جي مانداڻ کان اڳ ۾ هوائن کي هلائي ٿو، جي مهر جي مينهن ۽ ان جي مانداڻ منڊجڻ جون خوشخبريون ۽ واڌايون ڏين ٿيون. تان جو مناسب ۽ ضروري وقت تي، هو ڳرن ڪڪرن کي چرپر ۾ آڻي ٿو. (۽ پوءِ اهوئي پالڻهار آهي جو چوي ٿو ته) پوءِ اسين انهن کي اهڙن شهرن تي وجي پکيڙيون ٿا، جي اصل ۾ پڙ پانگ ۽ ڇينگ ٿي چڪا آهن، ۽ حياتيءَ جي اساس ۽ اڄ کان اڃايل آهي. پوءِ مٿس مينهن جو مانداڻ پاڻ وسائي ٿو، جنهن ڪري، ڌرتيءَ جي ڪيفيت موت ۽ غيرآباديءَ مان بدلجي، حياتيءَ ۽ آباديءَ سان هم ڪنار ٿي پوي ٿي. اِن طرح سان قسمين قسمين ميوا ايرن ٿا، جنهن مان مخلوق پنهنجو رزق حاصل ڪري ٿي. اهڙيءَ طرح اسان مئلن کي پيهر جيئرو ڪيون ٿا. هي جو ڪجهه ۾ چيو ويو آهي اها اصل ۾ هڪ هدايت آهي، جيئن اوهان عقلمندي ۽ دانشمندي حاصل ڪري سگهو." هي آهي ظاهري ڌرتيءَ ۽ روح جي ڌرتيءَ ۽ آباديءَ ۽ خوشحاليءَ لاءِ قادر ڪريم پاران قدرت جو انتظام.

سنڌ جي تاريخ شاهد آهي ته ١١ صديءَ هجري، سنڌ ۾ هنگامه خيز خلفشار جي صدي آهي. ڪلهوڙن جي جليل القدر حاڪم ميان نورمحمد، ڏاڍي تدبر ۽ حوصلي سان، اندروني ۽ بيروني هنگامن ۽ فتنن جو مقابلو ڪيو. ان دور جو وڏو محشرخيز فتنو نادرشاهه جي ڪاهه هئي، جنهن سنڌ جي زرخيز ۽ خوشحال سرزمين کي هڪ طرف برباد ڪيو ته ٻئي طرف سنڌ جي امن ۽ امان ۽ ڪلهوڙن جي انتظام ۽ استحڪام کي جهوري وڌو. ڪلهوڙن جي سالانه چٽيءَ ڀرڻ کان پوءِ وجي سنڌ جي نادرشاهه

Marfat.com

ملن جند چٽي. نادرشاه جي خونچڪان داستان ۽ سنڌ جي برباديءَ جي بيان تي تاريخ جا ورق اڄ بہ شاهد آهن.

اهڙي پرآشوب ۽ هنگامہ خيز دور ۾ حضرت سلطان الاولياءِ خواجہ محمدزمان قدس سره جي ذات بابرڪات، سنڌ جي مستان رحمت الاهيءَ جو ڪڪر بنجي آئي. هن عالم آب و گل ۾ سندن ظهور رمضان المبارڪ جي ٢١ تاريخ سن ١١٢٥هہ (١٧١٣ع) ۾ ٿيو. سندن ظهور ولايت سان، سنڌ جي ڏوت زمين تي معرفت جا اوبڙ ايريا ۽ وڻ ٽڻ واسجي ويا. سندن روحاني برڪتن سان نہ فقط روحاني زمين تي فيض ۽ هدايت جي پالوٽ ٿي، پر ان سان گڏ ظاهري ۽ مادي خوشحاليءَ جو پڻ آغاز ٿيو. تصوف ۽ اخلاق جي مرڪزي حيثيت لواري شريف کي حاصل ٿي ۽ اها پاڪ سرزمين مرجع خلائق. بنجي وئي.

سندن وجود باوجود جي برڪت ۽ دعا سان، ميان غلامشاه عباسيءَ جو دور سنڌ جي تاريخ ۾ بيمثال ثابت ٿيو جنهن لاءِ محقق چيو آهي تہ "ميان صاحب جو دور سنڌ جي آزاديءَ ۽ خودمختاريءَ، خوشحاليءَ ۽ خوشخبريءَ جو اهو دور هو جو سنڌ جي تاريخ ۾ پهريون ڀيرو آيو."

حضرت خواجہ قدس سره جن ٤٦ ورهين جي عمر مبارڪ جا هئا تہ ميان غلامشاه ١١٧١ هہ ۾ تخت نشين ٿيو.

ميان نورمحمد ڪلهوڙي، وڏي جدوجهد ۽ جاکوڙ سان نہ سنڌ ۾ ڪلهوڙن جي آزاد حڪومت قائم ڪئي، ۽ نادر شاه جهڙي ظالم ۽ سفاڪ جي خونين چنبن ڪان سنڌ کي آزادي ڏياري. ميان نورمحمد جو دور سنڌ جي عوام لاءِ خوشحاليءَ جو دور هو جنهن کي اڳتي هلي ميان غلامشاه تڪميل تي پهچايو ۽ سنڌ جي آزاد حڪومت قائم ڪئي.

ميان صاحب جي وفات کان پوءِ پڳ متعلق اختلاف پيدا ٿيو. اگرچہ ميان محمد مراد وڏو فرزند هو ۽ سنڌ جي تخت جو اصولي طور تي وارث هو، پر عوام جي راءِ، درويش صفت ۽

Marfat.com

بيدار مغز صاحبزادي ميان غلامشاه تي اتفاق ڪيو. ميان غلامشاه وقت جي اهل الله بزرگن جو معتقد هو ۽ سندس والده ماجده لطيف سائينءَ جي معتقد ۽ مريدياڻي هئي. بزرگن ۽ درويشن جي عقيدت ۽ دعا طلبيءَ جو نتيجو اهو نڪتو جو ميان محمدمراد کي رڳي، ميان غلامشاه کي تخت‌نشين ڪيو ويو. ميان عطر خان به ميان غلامشاه جي مقابلي ۾ بغاوت ڪئي، پر ڪامياب نه ٿيو.

مورخن جي راءِ آهي ته ميان غلام شاه، مساوات، انصاف، رحمدليءَ ۽ سياسي قابليت سان نه فقط سنڌ جي عوام کي خوشحال بنايو، پر ان سان گڏ سنڌ جي سرحدن کي به وڌائي وسيع ڪري، ان سنڌ جو بنياد مستحڪم ڪيائين، جا شاه لطيف جي تمنا ۽ تصور واري سنڌ هئي.

ان سلسلي ۾ لس‌بيلي رياست، قلات رياست، ڪڇ ڀڄ رياست، جيسلمير جا والي ۽ ٻيا راجائون سندس ڏن ڀرو ٿيا. ٻئي طرف ميان غلامشاه سبزلڪوٽ تائين سنڌ جون سرحدون وڌايون. ميان غلامشاه وسيع سنڌ کي بن بنيادن تي مضبوط ڪيو.

١- اهو پورو خطو سنڌ ۾ آندائين، جتي سندس بزرگ شاه لطيف رح پير گهمائي چڪو هو.

٢- سنڌ جي وسعت جي حد اها بنايائين جتي سنڌي بولي ڳالهائي ۽ سمجهي ويندي هئي.

سنڌ جي مشهور محقق مولانا وفائي ان متعلق فرمايو آهي:

"شاه صاحب سنڌ جي بچاءُ لاءِ پنهنجي شاعريءَ سان جنهن جو بنياد رکڻ گهريو ٿي، تنهن کي سندس هڪ معتقد حاڪم ڪماليت تي پهچائي دم ڪنيو. سنڌ ۾ ميان غلام شاه جو دور هڪ سونهري دور ٿي گذريو آهي. سنڌ ڏاڍي سائي ۽ ساڃي هئي ۽ ڌارين جي غلاميءَ واري ڏوڪي کان آجي هئي."

(شاه جي رسالي جو مطالعو ص ١٤)

ان سلسلي ۾ سلطان الاولياء سان ميان غلام شاه جي

Marfat.com

نيازمنداڻه تعلقات کي به عالمن ۽ محققن بيان ڪندي واضح ڪيو آهي ته ميان صاحب، حضرت سلطان‌الاولياء سان حد کان وڌيڪ عقيدت رکندو هو.

محقق لکن ٿا ته حضرت سلطان‌الاولياء حد کان وڌيڪ مستغني هوندا هئا. ڪڏهن به وقت جي بادشاهن سان پيچ نه پاتائون. باوجود ان جي جو وٽن نه زرعي زمين هوندي هئي ۽ نه کو وٽن کي جاگيرون هونديون هيون ۽ نه ڪي مريدن تي ڏن پٽ ۽ لوازما بذل هوندا هئا، تاهم استغنا ۽ توڪل تي قائم رهندا آيا. سندن ان سلسلي ۾ ارشاد هو ته "اسين انهن پيرن مرشدن مان نه آهيون، جي مريدن جي درن تان ڏن پٽ اگاڙي ٽڪا چڙائيندا وتن. اسان تي واجب آهي ته مريدن جي باطني ۽ روحاني تربيت ڪيون ۽ کين ظاهري معاش ۾ به توجهه ۽ امداد سان ياد ڪيون.

چنانچه، ميان غلام شاه پاران، جيئن سنڌ جي ٻين پيرن ۽ بزرگن کي جاگيرون عطا ٿيون، تيئن کين به ميان غلام شاه ڪلهوڙي آزيون نيزاريون ڪري جاگيرون آڇيون، جي پاڻ هرگز قبول نه ڪيائون. ان متعلق فرمائيندا هئا.

"جو ماڻهو زماني جي حاڪم سان دوستي رکي ٿو، تنهن کي توڻ جي تنگي نه ٿي ٿئي. پلا اهو ماڻهو جو حاڪمن جي حاڪم سان نينهن لائي ٿو، سو ڪيئن محتاجيءَ ۾ مبتلا ٿيندو؟ بلڪ اهڙو ماڻهو خود شهنشاهه آهي ۽ ميان غلام شاه جهڙا سهسين حاڪم سندس گولا ۽ غلام آهن." (٨٥)

ميان غلام شاه جي آزين ۽ نيزارن هوندي به پاڻ سندس ڪابه آڇ قبول نه ڪيائون، جنهن‌ڪان ميان صاحب ڏاڍو متاثر ٿيو.

ميان غلام شاه حضرت خواجه سلطان‌الاولياء جي برگزيده صفات کان ايترو ته متاثر ٿيو جو سندن زيارت جي لاءِ آمادگي ظاهر ڪيائين. اوج ۽ اقبال، دولت ۽ عزت سندس همرڪاب هئا ۽ وقت جا پير ۽ مرشد سندس دربار جا مصاحب بنجي چڪا

53179

Marfat.com

هئا، ان ڪري سندس ڪنهن ۾ به اڪ نه پڌندي هئي. سنڌ جي عالمن ۽ پيران طريقت کي زمينن، لوازمن، وظيفن، انعامن اڪرامن ۽ جاگيرن سان نوازي پاڻ کي مقبول بنائي چڪو هو، پر سلطان الاولياء متعلق سندس اها آرزو ۽ تمنا ڪڏهن به شرمنده تعبير نه ٿي. نه پاڻ سندس جاگيرون قبول ڪيائون ۽ نه ڪو سندس دربار جا سلامي ٿياء

هڪ پيري ميان غلام شاه سندن خدمت ۾ درخواست موڪلي ته:

"قبلا سائين، اسين وقت جا بادشاه، ملڪ ۽ رعايا جي ڪاروبار ۾ ايترا ته ڦاٿل آهيون، جو اهڙي فراغت نصيب ئي نه ٿي ٿئي جو اچي اوهان جي دست بوسي ڪري سگهون ۽ اوهان کان دعا طلب ڪيون. ان صورت ۾ اگر قدم رنج فرمائي هيڪر اچي مون کي پنهنجي زيارت فيض بشارت کان مستفيد فرمايو ته تاحيات ممنون ڪرم ۽ احسانمند رهندس."

حضرت سلطان الاولياء قدس سره ان درخواست جي جواب ۾ فرمايو:

"اسان فقيرن کي مسافريءَ جون دقتون ۽ مشڪلاتون برداشت ڪرڻ نهايت ڏکي ڳالهه نظر ٿي اچي. اسين هت پنهنجن فقيرانه ڪکن ۾ اوهان جي حق ۾ رب پاڪ جي درگاه ۾ دعا طلب آهيون. والسلام."

ميان صاحب، ان جواب کان ڏاڍو متاثر ٿيو ۽ حيرت جي درياءَ ۾ غرق ٿي ويو.

محققن لکيو آهي ته ڪجهه وقت کان پوءِ ميان غلام شاه دوباره حضرت سلطان الاولياء جي خدمت ۾ عريضو موڪليو ته:

"جي اوهان جي ذات بابرڪات جي زيارت نصيب نه ٿي ٿئي ته پوءِ استدعا آهي ته پنهنجو ڪو مصاحب ۽ درويش موڪليو، جيئن ان جي صحبت ڪري سگهجي."

Marfat.com

حضرت سلطان‌الاولياء قدس سره جن ان استدعا کي قبوليت جو شرف ڏيندي، پنهنجي لاءِ ڪلهوڙي مريد حاجي محمد کي اجازت ڏني ته هو پلي وڃي ميان صاحب سان ملاقات ڪري. ان سان گڏ کيس هدايت ڪيائون ته ميان غلام شاه کي سوال پڇندو، جي جوابن سميت توکي اڳيئي سمجهائي ٿا ڇڏيون.

١- ميان غلام شاه جي تمنا اها آهي ته ڪڇ ملڪ جي جاڙيجه قوم سان شادي ڪري. ان خيال سان هو ڪڇ ڏانهن سفر ڪرڻ جو ارادو ڪري چڪو آهي. توکان پڇندو ته "منهنجي اها تمنا برصواب ٿيندي يا نه؟"

تون جواب ۾ ٻڌائجانس ته "اسين نه آهيون جوتشي ۽ برهمڻ، نه آهيون نجومي ۽ ڪاهن، جو پوٿيون پڙهي، انگ اکر ڳاڻي، ويهي اهڙن سوالن جا جواب تيار ڪريون."

٢- ميان غلام شاه جي اها به تمنا آهي ته اسان کي جاگيرن جي آڇ ڪري. ان متعلق توکي چوندو: "اسان جي اها به تمنا آهي ته حضرت سلطان‌الاولياء جن کي ڪن جاگيرن جا پروانا پيش ڪيون." تون جواب ۾ چئجانءِ: "رزاق مطلق اسان فقيرن جي حال کان آگاه آهي، ان رب پاڪ اسان جي رزق جو اڳيئي انتظام ڪري ڇڏيو آهي. اسان جي گذر لاءِ ڪافي سامان پيو آهي، پر جيڪڏهن ان قسم جي محتاجي محسوس ڪئيسون ته پوءِ سرڪاري نوڪري ڪرڻ ۽ جاگيرن وٺڻ کان به ڪين گسنداسون."

٣- ميان غلام شاه، ملاقات کان پوءِ، موڪلائڻ وقت، توکي ڪجهه ڪپڙا لٽا ۽ نقد پيسا آڇيندو، سي موٽائڻ نه گهرجن، هي پلي قبول ڪجانءِ، اهو هديه طور قبول ڪرڻ مباح ٿيندو. انڪار ڪرڻ جي صورت ۾ مبادا ائين محسوس ڪري ته فقراءَ به دولتمندن وانگر هديا قبول نه ٿا ڪن ۽ استغنا ۽ تڪبر جو مظاهرو ڪري، مخلصانه پيشڪش کي رد ٿا ڪن. بيشڪ بنا ڪنهن شرعي وجهه جي کيس اسان متعلق ڪنهن به شڪ شبهي ۾ مبتلا ڪرڻ نه گهرجي."

Marfat.com

حضرت سلطان الاولياء قدس سره جي باطني بصيرت ۽ ڪشف
حقيقت جو اهو باڪمال مثال آهي ته ميان غلام شاه جي سندن
وڪيل مريد حاجي محمد ڪلهوڙي سان اهائي گفتگو ٿي، جا
حضرت خواجه قدس سره اڳ ۾ ئي فقير حاجي محمد ڪلهوڙي
کي سمجهائي ڇڏي هئي. ظاهر آهي ته ميان غلام شاه سندن
وڪيل فقير جي صحبت ۽ رهاڻ سان ڏاڍو محفوظ ٿيو. سندن
دلي رغبت ۽ روحاني عقيدت ويتر وڌي وڃي ٿي وئي. ان ڪان پوءِ
ميان صاحب ڪيترا عريضا حضرت خواجه قدس سره جي بارگاه ۾
۾ لکندو رهيو ۽ مريدانه معتقدانه خيالات جو اظهار ڪندو آيو.
ميان غلام شاه جا ڪيئي اهڙا عريضا اڄ تائين موجوده سجاده نشين
حضرت پير گلحسن صاحب صديقي مدظلہ العالي وٽ موجود آهن.
مثلاً هڪ عريضي ۾ پنهنجي صحت لاءِ ۽ ٻئي ۾ اولاد
جي صالح ٿيڻ لاءِ دعا طلبيءَ جا عريضا لکيا اٿس ۽ ڪن ۾
پنهنجي قصور تي عجز ۽ معذرت جو اظهار ڪيو اٿس.

ان سلسلي ۾ محققن هڪ ٻيو واقعو به قلمبند ڪيو آهي،
جنهن ۾ وري به جاگيرن جي آڇ ۽ حضرت خواجه قدس سره جن
جي انڪار جو ذڪر موجود آهي.

تصديق ٿيل روايت آهي ته ميان غلام شاه ڪجهه زماني
ڪان پوءِ پنهنجي مک وزير ديوان گدو مل جي ڀاءُ ديوان خانچند
کي حضرت خواجه قدس سره جن جي خدمت عاليه ۾ لواري شريف
جي جاگير جي پرواني سان ڏياري موڪليو. حضرت خواجه قدس سره
جن وري به ميان غلام شاه جي آڇ ۽ پيشڪش کي قبول نه
ڪيو ۽ فرمايائون: "جاگير جي وسيع ايراضيءَ جي آباديءَ لاءِ
ٻج، پاڻ، پراءِ ۽ ڪاڏي وغيره لاءِ جو خرچ ٿيندو، اهو ڪير
ڀريندو؟" ديوان خانچند عرض گذاريو ته "قبلا سائين! اهو سارو
خرچ پکو هن غلام جي ذمي آهي، اهو ڪم ڪار مان ڪندس،
حضرت جن فقط آڇ کي قبول ڪرڻ فرمائين."

حضرت خواجه قدس سره آخري راءِ جو اظهار ڪندي فرمايو:

Marfat.com

”اسين فقير ماڻهو، اهڙن خفن مان ڇا ڄاڻون. اهڙا خفا مو
نہ ڪندا سون.“

بهرحال، ديوان کانچند نااميد ٿي، واپس ورڻو ۽ ساري وا
اچي ميان صاحب کي پيش ڪيائين.

هنن تاريخي واقعن مان ثابت ٿو ٿئي تہ ميان غلام شا
جي حضرت خواجہ قدس سره ڏانهن ڪيڏي نہ مخلصانہ عقيد
هئي. ان نيازمندانہ عقيدت جي ڪري ۽ حضرت خواجہ قدس سـ
جي توجهات خصوصيءَ جي پالوت، سنڌ جي آزاد حڪومت ڪ
نہ فقط سرسبز ۽ آباد رکيو، پر آزاد بہ رکيو.

ان دور متعلق حضرت شاه لطيف جو هيٺيون بيت تمـ
مشهور آهي:

سنڌ ٿي سنڌل وڄنا، ڪئي اوهيڙن اوڪ،
ڇاڄر ٿي ڇڻن ۾، مينهون چرن سوڪ،
سرهيون ٿيون سنگهاريون، پويو پائن طوق،
ميها، ڇيڙ، ڦنگيون، جت سوا ٿين ٿوڪ،
لاهين مٿان لوڪ، ڏولائي جا ڏينهڙا.

سنڌ جي مشهور محقق مولانا وفائي لکيو آهي تہ:

”ميان غلام شاه جي زماني ۾ اهو پهريون شعر هن ري
ٻڌو ويو ٿي- ”لٿا مٿان لوڪ، ڏولائي جا ڏينهڙا.“

هي آهي سلطان الاولياء حضرت خواجہ محمد زمان قدس
جن جي برڪت ۽ سعادت واري دور جي سنڌ.

Marfat.com

مترجم: مولانا غلام مصطفيٰ قاسمي

”گلشن الاولياء“ ۾ حضرت سلطان الاولياء متعلق روايتون

(نقل ١) نصرپور جي قاضي عبدالرحمان پنهنجي ڪنهن عزيز قاضيءَ کان روايت ڪئي، جيڪو مخدوم صاحب (خواجه لواري وارن) جو مريد هو ته حضرت مخدوم صاحب (خواجه محمد زمان) جن جو اهو دستور هوندو هو ته مريدن جي کاڌي لاءِ پئسن تي اناج خريد ڪري رکندا هئا ۽ اٽڪل روءِ ٽيهه چاليهه خرار آن هڪ ئي وقت خريد ڪندا هئا ۽ ساري رقم اناج واريءَ ڪونيءَ مان ڪڍي هڪ ئي وقت ادا ڪندا هئا، آن جي ڪنهن کي به سڌ ڪانه هوندي هئي. هڪ ڀيري قديم دستور موجب اناج خريد ڪرايو هئائون ۽ جڏهن آن جا مالڪ پئسن وٺڻ لاءِ حاضر ٿيا ته پاڻ ياندي ۾ ويا. قاضي به سندن پويان ويو. ڇا ڏسي ته آن جو فرش ڪکڙن جي ڇهنبن سان ڪرڙيل آهي ۽ اُتي ته ڪجهه به نه هو. تڏهن عرض ڪيائين ته حضرت (خواجه صاحب!) هي ڪهڙو راز آهي، هتي ته ڪجهه به موجود نه آهي، اوهين ايڏي رقم ڪٿان آڻيندا آهيو؟ خواجه صاحب فرمايو ته اهو راز اڄ تو تي کوليان ٿو، پر توکي کپي ته ڪنهن سان به ظاهر نه ڪجان. پوءِ فرمايائون ته اسان کي حق سبحانه جي درگاهه مان فقيرن جي خرچ لاءِ روزانو هڪ لک رپيا مقرر آهي، اسان انهن لاءِ رکو رب کي پسند ڪيو آهي، تڏهن ايتري مخلوق هر طرف کان ۽ هر طريقي جي مشائخن کان هتي اچي گڏ ٿي آهي.

Marfat.com

(نقل ٢) قاضي عبدالرحمان (نصرپوري) پنهنجي ڪنهن ماڻهو
قاضيءَ کان روايت ڪئي ته هڪ وقت مخدوم صاحب (خواجه
محمد زمان) جي درويشن مان هڪ درويش کي توحيد جي حالت
ڏسڻ ۾ آئي. مخدوم (خواجه) صاحب جي خدمت ۾ اچي چيائين
ته ”آءٌ خدا آهيان.“ مخدوم خواجه صاحب کيس فرمايو تـه تون
پنهنجو پاڻ کي ته خدا سڏين ٿو، جڏهن توکي پيا به خدا چون
ته پوءِ تنهنجي دعوا سچي چئبي. ان فقير چيو ته پيو ڪو مون کي
خدا چئي يا نه چئي، آءٌ خدا آهيان. خواجه صاحب ان درويش
کي آن جي پانڌي ۾ ڪٺي بند ڪرايو. انڪل ١٢ پـهر پانڌي
۾ بند هو. جڏهن خواجه صاحب جي توجه مان ان جـي حالت
مٽري، تڏهن کيس ٻاهر ڪڍيائون.

(نقل ٣) ابراهيم فقير سوڍي کـان روايت آهي تـه جڏهن
حضرت مخدوم صاحب (خواجه محمدزمان) جو مريد ٿيس ۽ سندن
خدمت ۾ عرض ڪيم ته سائين! هاڻي ڇا ڪريان؟ پاڻ فرمايائون
ته توکي ڪڙا انڌڙ جي روش اختيار ڪرڻ گهرجي، مطلب ته
جلدي اچ وڃ ڪر!

(نقل ٤) ٻڌايم ٿا ڪن ته حضرت خواجه صاحب جي
ڪوٽ جي پڙ ۾ هڪ هندو مڪئيءَ جي پوک پوکي هئي. هڪ
رات سندس پوک ۾ گدڙ (پيلڻ لاءِ) آيا ۽ هندو ساري رات سجاڳ
رهي شور ڪري گدڙن کي هڪلي رهيو هو. صبح جو حضرت
مخدوم خواجه صاحب مريدن کي فرمايو ته ”دوستو! ڏسو ته هن
هندو جنهن مڪئيءَ جي پوک پوکي آهي، ساري رات گدڙن جي
ڊپ کان ننڊ نه ڪئي آهي. اوهان خدا جا طالب آهيو، ساري
رات ستا پيا آهيو، اهو ڪهڙو انصاف آهي؟“

(بشڪريه ماهنامه ”الرحيم“، حيدرآباد سنڌ.)

*

Marfat.com

ڊاڪٽر گربخشاڻي

شيخ عبدالرحيم گرهوڙوي

هيءُ صاحب اصل گرهوڙ جو ويٺل هو، جو ٿرپارڪر ضلعي ۾ هڪ ڳوٺ آهي. ظاهري علم، فقه ۽ حديث ۾ بي نظير هو. شاعر پڻ هو، سنڌي ٻوليءَ ۾ ججهوئي ڪلام چيو اٿس. فقه ۽ تصوف تي ڪيترائي ڪتاب لکيا هئائين، جي مدد خان افغان جي ڪاهن وقت جا لڏ پلاڻ تي هئي، تنهن ۾ گم ٿي ويا. سندن ڪي تصنيفون اجا موجود آهن، جهڙوڪ "فتح الفضل"، جنهن ۾ حضرت [خواجه ..اطان الاولياء قدس سره] جن جا ملفوظات جمع ٿيل آهن. حضرت جن جي سنڌي بيتن جي عربي شرح ۽ "اديات مثنوي"، جنهن جو مضمون حضرت جن جي مداح آهي.

شيخ عبدالرحيم ننڍپڻ کان وٺي مناظري ۽ مباحثي جو ڪوڏيو هوندو هو، ۽ انهن ۾ پين سيني کي شه ڏيئي ويندو هو. هميشه اها آرزو هوندي هيس ته، ڪافرن سان غزا ڪري شهيد ٿيان. اوائل ۾ حضرت جن جي توهين ڪندو هو، ۽ سندن مريدن تي خندا ڪندو هو. هڪ لڳا وات ويندي هڪ درويش گڏ يس، جو حضرت جن جي زيارت لاءِ لواري سنبريل هو. درويش کي ٺٺولي ڪري چيائين ته "پنهنجي پير کان منهنجي پاران پڇج ته معراج خاص پيغمبر صلعم لاءِ هئي يا ٻين لاءِ ٻه؟" درويش ڪانئس موڪلائي اتي هليو، جڏهن لواريءَ پهتو، تڏهن حضرت جن جي صحبت ۾ اهڙو ته لاءِ ٿي ويو، جو شيخ عبدالرحيم جو نياپو ڏيڻ وسري ويس. آخر جڏهن موٽي وڃڻ جو سعيو ڪيائين، تڏهن حضرت جن کيس پاڻمرادو فرمايو ته "فلاڻي توکي اسان لاءِ کهڙو

Marfat.com

سنيهو ڏنو هو؟" درويش واٽڙو تي ويو، ۽ پيغام ساري پيش ڪيائين. حضرت جن جواب ڏنو ته "شيخ عبدالرحيم کي ڇڱ ته بغداد جي هڪ خليفي لاءِ هڪ پل اڏائي ويئي هئي، جا اڄ ڏينهن تائين قائم آهي. اگرچ اها خاص انهن لاءِ جوڙائي ويئي هئي، تڏهن به جو چاهي سو اڄ تائين آن مٿان لنگهي سگهي ٿو، ساڳيءَ ريت حضرت محمد صلعم پڻ معراج جي وسيلي هن جهان کان هن جهان تائين گويا هڪ پل نهرائي. آها ڪا ڪڏهن ڊهڻ جي آهي؟ البت ان تان لنگهڻ جو حق ۽ شان پيغمبر صلعم کي ئي هو، پر سلطان پنهان سندس لشڪر به لنگهي سگهي ٿو، انهيءَ ڳالهه ۾ ته پاڻ سلطان جو نخر آهي."

درويش وڃي رقعو رسايو. شيخ عبدالرحيم جي اکين تان انڌاريون لهي ويون. اڻ ڏٺي حضرت جن جي پريت جو پيچ پنجي ويس. پوءِ بحث مباحثا ختم ڪري، وڃي حضرت جي پيش پيو، ۽ سندن عنايت سان وڃي عرشين لڳو. بار بار چوندو هو ته "مون کي ڏاڍو نخر هوندو هو ته مون جهڙو عالم ملڪن ۾ ڳوليو ليندو. پر جڏهن حضرت جن جي روبرو ٿيس، تڏهن سڀ وڃا وسري ويم. سندن اڳيان پاڻ کي اهڙو تيچ سمجهندو هوس، جهڙو جاهل ڪنهن فاضل اڳيان،" ۽ پڻ چوندو هو ته "جنهن هڪواريءَ حضرت جن جو توجهه حاصل ڪيو، سو سڄيءَ سنڌ جي مشائخن کان مٿي ٿيو."

حضرت جن جي وصال کان پوءِ شيخ عبدالرحيم ڪجهه وقت حضرت خواجه گل محمد جي خدمت ۾ رهيو. آخر وڃي پنهنجي ڳوٺ گرهوڙ ۾ گذارڻ لڳو. اتي ڳچ ڏينهن خلوت ۾ صرف ڪيائين. بلڪل ٿورو کائيندو هو ۽ ٽئين ٽئين ڏينهن مسهل وٺي معدو خالي ڪندو هو. سارو ڏينهن ۽ رات هڪ تڏي ذڪر ڏسي ڪڻو اوڏيو پيو هوندو هو. نهايت ضعيف ٿي ويو؛ بنهه هڏن جي مٺ وڃي بچيو. نيٺ هڪ ڏينهن خلوت مان نڪري، تڙ ڪري، نئون وڳو پهري، دهلاريءَ کي سڏي چيائين ته "وڃي ڍنڍورو ڏي ته جو ماڻهو اڄ اچي منهنجي بيعت ڪندو، تنهن کي سياڻ دوزخ

Marfat.com

باهم ڪان بچائڻ جو ذمو آءٌ پاڻ تي کڻڻ لاءِ تيار آهيان."
ڪثر چوندو هو ته "مون کي پنهنجي سر شيخيءَ مشائخيءَ جي
نا تمنا ڪانهي صرف الاهي امر جي متابعت ڪري ماڻهن
حضرت جن جي طريقي ۾ داخل ٿو ڪريان."
روايت آهي ته جڏهن مير بجارخان ٽالپر ڪلهوڙن جيءَ
لور سببان انهن سان مقابلي جي سٽ سٽي، تڏهن وڃي شيخ
الرحيم کان دعا گهريائين. شيخ صاحب فرمايو ته "اوهان جي
بيءَ هن شرط تي منحصر آهي ته ديندارن جي پرگهور ۽ بي دينن
ي پائمالي. جي اهو شرط بجا آندو ته اوهان جي صاحبي پشت
شت هلي ايندي." مير بجارخان اهو شرط قبول ڪيو ۽ آخر ٽالپرن
ي فتح ٿي.
گرهوڙ کان ٿيهه ڪوهه پري ٿر ۾ هڪ بتخانو هو، جتي
ر قسم جون بچڙايون ٿينديون هيون. شيخ عبدالرحيم جي آرزو
وندي هئي ته بتخاني کي نابود ڪريان. هڪ دفعو لواريءَ ڏي
ي ويو ته واٽ تي ڪن دوستن کان خبر پيس ته بتخانو اڳي
ان ۾ ابتر ٿي ويو آهي. هاڻ پاڻ جهلي نه سگهيو. يارن کي
يائين ته "هلو ته هلي بتخانو ڊاهي ناس ڪريون." هڪ دوست
ي لواريءَ روانو ڪري، ان هٿان حضرت خواجه گل محمد کي
يغون نياپو موڪليائين:

جه ڪن ٿوپايا ڪوڙ مان، تنهه کي ڪجاڙو،
ماڻس ستاڙو، پڻس نالو ڪين ڪي.

حضرت جن هيءُ نياپو مٽي نهايت افسوس ظاهر ڪيو.
شيخ عبدالرحيم غازين جو ڪٽڪ سنيرائي وڃي بتخاني
ٿان ڪڙڪيو. اول بت پرستن کي اسلام جي دعوت ڏنائين، جا
نن قبول نه ڪئي. پوءِ غازين وٽي هلان ڪئي، ۽ ڪن ۾
تخانو پجي پور ڪيائون. شيخ عبدالرحيم پاڻ ڏکو هلايو هٿيار
نڪا ڪيائين هاڪار: "اياڪ نعبد" ۽ "اياڪ نستعين" جا
عرا مچائي ڏنائين. پوءِ ته بت پرستن مٿس ترارين ۽ ڀالن جو

Marfat.com

وسڪارو ڪيو، مگر عجب جو هن جي بدن مان ڦڙو رت جو به نڪتو، آخر زخمن وگهي دم ڏنائين. سندس لاش ڪٽائي اچ گرهوڙ ۾ دفن ڪيائون. هيءُ حادثو سن ۱۱۹۲ هجري (۱۷۷۸ع ۾ ٿيو. ان وقت شيخ صاحب جي عمر چاليهه ورهيه هئي.
("لواريءَ جا لال" تان ورتل)

✲

"خلق جو عالم افضل آهي امر جي عالم کان، ڇاڪ ته ظهور ان مان ئي حاصل ٿئي ٿو."

— سلطان الاولياء

Marfat.com

Marfat.com

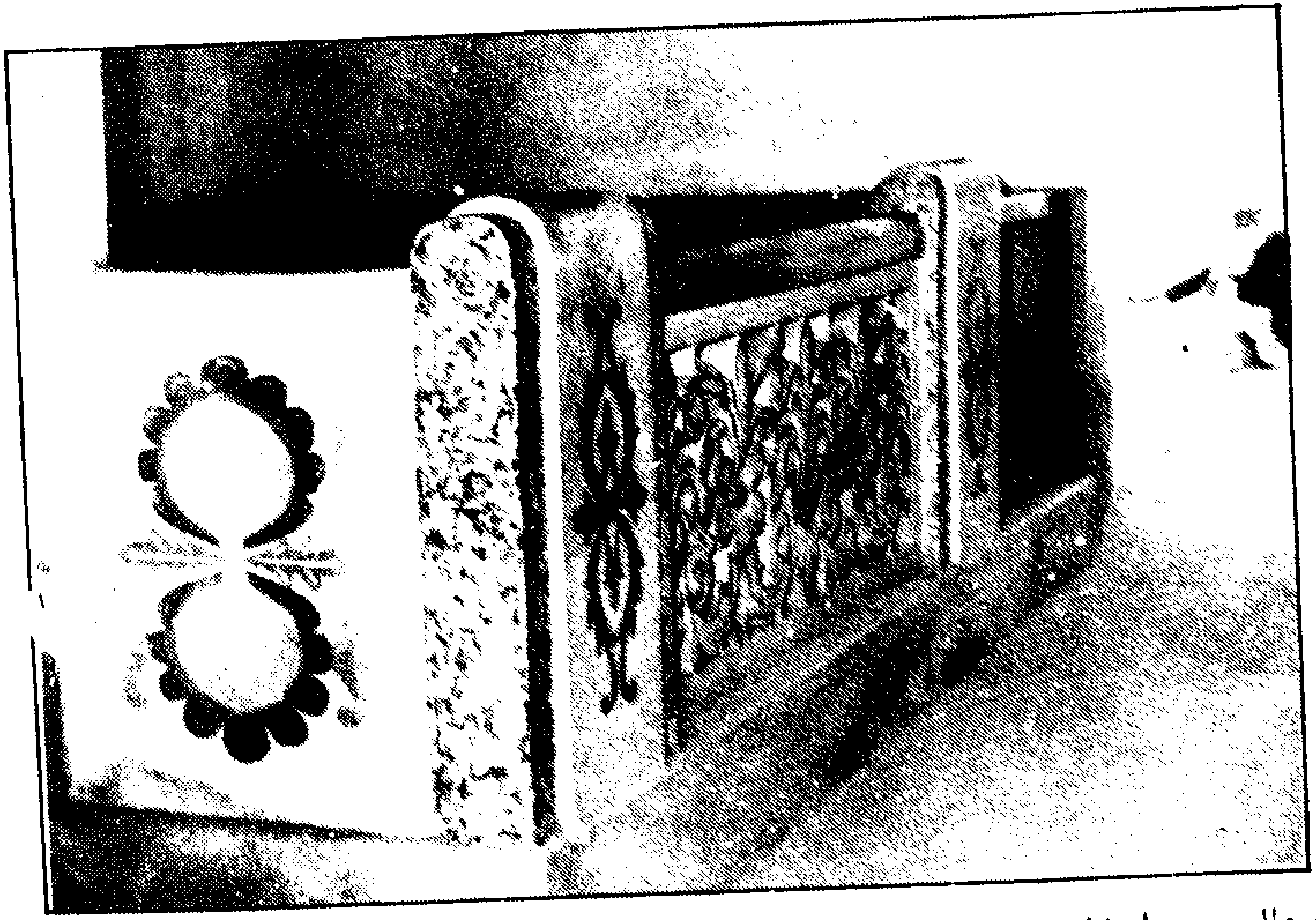

درگاہ عاليہ جي احاطي اندر دالان ۾ اهيءَ حصي جو منظر جتي حضرت سلطان الاولياء قدس سره ۽ شاه عبداللطيف ڀٽائي رح درميان ملاقات ٿي هئي.

Marfat.com

ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ

شيخ احمد بن محمد صديق السندي

عرف

قاضي احمد دمائي

تعلقي سڪرنڊ جو شهر "قاضي احمد" هن بزرگ جي نالي ريان سڏجي ٿو، ڇاڪاڻ جو قاضي احمد صاحب هن ماڳ کي رسايو ۽ اتي ئي سندس مزار آهي. قاضي صاحب پنهنجي وقت جو عالم ۽ عارف هو، خواجه محمد زمان رح (اول) لواري واري جو مريد ۽ خليفو، ۽ نقشبندي طريقي جي مبلغن ۽ علمبردارن مان هو. سنڌ توڙي هند ۾ ڪائنس گهڻا بزرگ فيضياب ٿيا، انهيءَ ڪري هن برصغير ۾ نقشبندي طريقي جي تاريخ ۾ قاضي صاحب جو ڪردار نمايان آهي. ۽ انهيءَ لحاظ مان ڪن مصنفن هن سلسلي جي بزرگن بابت لکندي قاضي صاحب جي سوانح ۽ خدمت کي پڻ بيان ڪيو آهي. (١) جيئن ته سنڌ اندر طريقت ۽ تصوف جي تاريخ ۾ قاضي صاحب جن جو تذڪرو پڻ اهميت رکي ٿو، انهيءَ ڪري اسان هيٺ سندس سوانح جي ڪن خاص پهلوئن تي روشني وجهون ٿا، جن بابت هن وقت تائين خاطرخواه معلومات ميسر ٿي نه سگهي آهي. (٢)

قاضي صاحب جي خاندان جو نسب‌نامو سنڌ جي "ڪوريجن" جي قبيلي سان ملي ٿو. سندن پهرين پري پيڙهي هن طرح آهي.

(١) قاضي احمد بن (٢) محمد صديق بن (٣) عبدالسلام بن (٤) حاجي بن (٥) محمد صالح بن (٦) صابر بن (٧) حاجي بن (٨) احمد بن (٩) محمد بن (١٠) سلطان بن (١١) علاوالدين بن (١٢) حاجي بن (١٣) احمد بن (١٤) شيخ المشائخ حضرت سنڌو.

Marfat.com

پنهنجن تحريرن ۾ قاضي صاحب پاڻ پنهنجو نالو "احمد بن محمد صديق السندي" ڪري لکيو آهي. (٣)

هن خاندان جي سڪونت آڳاٽي وقت کان وٺي "ٺٽي" جي شهر ۾ هئي، جتي "شيخ المشائخ حضرت سندو، مدفون آهي جو غالباً ڏهين صدي هجريءَ جي پلارن بزرگن مان هو. سندس اولاد مان ڪي بزرگ علمي مشغلي سان سيوهڻ ۾ پڻ رهيا ۽ اتي ئي رکيل آهن، جيئن ته ٻارهين نمبر بزرگ حاجي بن احمد توڙي قاضي احمد جن جي والد محمد صديق جون مزارون سيوهڻ ۾ آهن.

قاضي احمد موصوف سن ١١١٧ هجري (١٧٠٥ع) ۾ (٤) ٺٽيءَ ۾ ڄائو. اهو ميان يار محمد ڪلهوڙي جي حڪومت واري دور هو. ابتدائي تعليم پنهنجي والد کان ورتائين، جو غالباً آن وقت سيوهڻ ۾ مدرس هو. ثانوي ۽ اعليٰ تعليم آن دور جي مشهور عالم مخدوم عبدالواحد سيوستانيءَ کان ورتائين (٥) ۽ فارغ التحصيل ٿي پنهنجن وڏن بزرگن جي نقش قدم تي تعليم ۽ تدريس جو مشغلو اختيار ڪيائين.

اهو معلوم نه آهي ته قاضي صاحب ڪڏهن سيوهڻ ۽ ٺٽيءَ وارو پاسو ڇڏي اچي موجوده موري ۽ سڪرنڊ تعلقن واري ايراضيءَ ڪي وسايو. ٿي سگهي ٿو ته حڪومت طرفان ڪيس لاڪات پرڳڻي (٦) جي قضا ملي ۽ انهيءَ نئين عهدي ڪيس هن پرڳڻي جي مرڪزي ايراضيءَ ڏانهن آندو. بهرحال، قاضي صاحب پاڻ ئي هن طرف لڏي آيو ۽ اچي "ديهه دم" ۾ سڪونت اختيار ڪيائين. "ديهه دم" هن وقت موري تعلقي جي حد ۾ آهي. جتي قاضي صاحب جن اچي ويٺا، آن ماڳ واري مسجد موجود آهي، ۽ اج تائين سندن نالي سان "ميان صاحبن جن جي مسجد" سڏجي ٿي. (٧) قاضي صاحب جن زندگيءَ جو ڪافي عرصو 'ديهه دم' ۾ رهيا ۽ انهيءَ ڪري "دمائي" سڏجڻ لڳا. زندگيءَ جي پوئين دور ۾ 'ديهه دم' مان لڏي اچي موجوده شهر 'قاضي احمد' (جتي سندن مزار آهي) واري ماڳ، تي مقيم ٿيا. اهو ماڳ 'ميل جي ڏوري' (٨) جي

Marfat.com

ڪنڊيءَ سان هڪ آباد علائقو هو، ۽ انهيءَ ڪري ئي قاضي صاحب جن شايد اتي سڪونت اختيار ڪئي. پاڻ پنهنجي تحرير ۾ اُن کي 'موضع ميل' ڪري لکيو اٿن، ۽ آتي جي آباديءَ بابت پنهنجن همعصرن مان ملان محمد احسن ۽ ملان محمد عارف ڏي پنهنجي هڪ خط ۾ لکيو اٿن ته "اوهان جي ڪجهه زمين محمد بقا شاهه وارن ۽ ڪجهه معارفجن (ڪوٺريجن) آباد ڪئي آهي."

قاضي صاحب جن هن 'موضع ميل' ۾ سن ١٢٢٣ هجري (١٨٠٨ع) ۾ وفات ڪئي. سندن مزار ۽ درگاهه جي مشهوريءَ سببان پوءِ موضع تي نالو ئي "قاضي احمد" پئجي ويو ۽ انهيءَ نالي سان ئي هن وقت هيءُ شهر وڌندڙ ۽ آباد آهي.

علم ۽ معرفت

ميان احمد وڏو عالم ۽ قضا جو صاحب هو، جو هو لواريءَ جي صاحب سجاده خواجه محمد زمان رح جو مريد ثيو. ميان فيض محمد صاحب ٻڌايو ته: "خواجه محمد زمان صاحب جن جي مشهوري گهڻو اڳ ئي چڪي هئي ۽ سندن وڏا خليفا ۽ ٻيا نالي وارا مريد اڳ موجود هئا: قاضي صاحب پوءِ لواريءَ ۾ ويو ۽ وڃي حلقهٔ ارادت ۾ داخل ٿيو." خواجه محمد زمان رح جي سوانح بابت جيڪي روايتون محفوظ آهن، تن مان هڪ روايت خود قاضي صاحب جي زباني قلمبند ٿيل آهي. اها روايت انهيءَ وقت جي آهي، جڏهن خواجه صاحب جن جي پهرئين فرزند ۽ پوءِ پهرئين ديري وفات ڪئي. (٩) اُن مان گمان نڪري ٿو ته قاضي صاحب وڏن خليفن کان پوءِ مگر ان هوندي به خواجه صاحب جن جي حياتيءَ جي پهرئين دور ۾ سندن مريد ٿيو. ميان فيض محمد صاحب ٻڌايو ته: "قاضي صاحب جن ديهه دم ۾ مقيم هئا، جو حج جو ارادو ڪيائون. اُن وقت حج جي واٽ لواريءَ وٽان هئي، جتان پوءِ ڪڇ ۾ وڃي، 'مڏئي' بندر تان غورابن ۾ چڙهندا هئا. قاضي

Marfat.com

صاحب لواريءَ ۾ خواجہ صاحب جن جي زيارت ڪرڻ بعد عرض ڪيو تہ حج ڪان موٽندي مريد ٿيڻ جو ارادو اٿم. بزرگن فرمايو تہ حج بہ نيڪ، مريديءَ جو ارادو بہ نيڪ، پر اهڙو تہ ٿي وڃي جو اڳيان بہ تہ سڃاڻ! اهو ٻڌي قاضي صاحب ترسي پيو، جو فريضہ حج اڳ پڻ ادا ڪري چڪو هو. ٻن ڏينهن بعد خواجہ صاحب جن کان اجازت ڏني ۽ قاضي صاحب حج تي روانو ٿيو.

حضرت خواجہ محمد زمان رح جي چئن وڏن خليفن جا نالا معلوم ۽ مشهور آهن: يعني شيخ عبدالرحيم گرهوڙي، شيخ ابو طالب اگهمي، شيخ حاجي محمد صالح ۽ حافظ هدايت الله، جيڪي خواجہ صاحب جن جو خاص خادم هو. انهن وڏن خليفن کان سواءِ ٻيا بہ ڪيترائي اهل دل سندن عقيدتمندن ۾ شامل هئا، جيئن تہ شيخ حافظ حاجي طاهر، شيخ قاضي احمد، درويش عيسيٰ دشتي، سيد محمد، سيد پير محمد، بنگو فقير، حافظ ايوب، علي محمد مجذوب، شيخ شعيب ڪشتي، شيخ الياس، شيخ سڏاتوره، حاجي شهمير بلوچ ۽ سندس ڀاءُ ابوالحسن غازي وغيره. انهن سالڪن ۽ درويشن مان گرهوڙي صاحب کان سواءِ ٻين جا حالات بلڪل مختصر طور مان معلوم آهن. مثلاً شيخ ابوطالب اصل اگهم ڪوٽ يا اگهاماڻي جو هو، پر وفات سعيدپور ۾ ڪيائين. شيخ حاجي محمد صالح ڏاهري، موجوده تعلقي موري ۾، دولت پور کان ميل ڪن اوڀر طرف 'ڪنڙ' جو وينل هو؛ (١٠) خواجہ عيسيٰ دشتي، موجوده عمرڪوٽ تعلقي جي مشهور شهر 'چيلهہ' لڳ وينل هو ۽ سندس اولاد مان فقير عبدالله هن وقت موجود آهي؛ بنگو فقير گوپانگ، ڏيري، ضلعي نوابشاهہ لڳ وينل هو ۽ اتي ئي سندس مزار آهي. سيد محمد لاهور جو باشندو هو. انهن بزرگن نقشبندي طريقي جي وات وٺي ڏيہ جي خدمت ڪئي ۽ ڪيترن ئي انسانن جي اخلاق کي سنواريو ۽ بلند ڪيو. موجوده معلومات جي بناءَ تي انين چئي سگهجي ٿو تہ انهن مڙني ۾ قاضي احمد صاحب پنهنجن مريدن ۽ معتقدن جي وسيع دائري ذريعي نقشبندي طريقي جي فيض کي سنڌ توڙي سنڌ کان

هر گهڻو وڌايو.

خواجه محمد زمان رح جي خليفن مان مخدوم عبدالرحيم گرهوڙي، قاضي احمد صاحب ۽ سيد محمد لاهوري وقت جا عالم هئا، جن ۾ گرهوڙي صاحب کان پوءِ قاضي احمد صاحب علم ۽ فضل ۾ پين مڙني کان مٿيرو هو. قاضي صاحب کي خواجه محمد زمان کان خلافت ملي ۽ پوءِ پاڻ پنهنجي حلقي جو پير طريقت ٿيو.(11) سندس مريدن جو دائرو وسيع هو، پر هيٺيان چار بزرگ سندس وڏا خليفا هئا:

(١) سيد نور محمد شاهه ڪُنڊائي، ڪاهي ڪُنڊا، تعلقي نوشهري فيروز جو.

(٢) مخدوم عبدالوالي درٻيلي جو.

(٣) سيد حسين شاهه، رتڙه چتڙه، ضلعي گورداسپور جو، جنهن هندستان ۾ فيض عام ڪيو، ايتريقدر جو سندس ٽي سئو مٿ خليفا ٿيا.

(٤) ميان عبدالڪريم ڪٽي، پينگهاري، تعلقي هالا جو.

انهن چئن وڏن خليفن کان سواءِ سندس ٻيا معتقد پڻ وڏي درجي وارا هئا. انهن ۾ ميان پير محمد ڏيپارجن جو ۽ قاضي صاحب جو پنهنجو فرزند ميان محمد صالح، وڏا اهل دل هئا. ميان پير محمد ڏي قاضي صاحب جن جي لکيل خطن جا نقل موجود آهن، جن ۾ کيس "فضائل و ڪمالات دستگاه، نورِ بصر، راحت روحي، ميان پير محمد جيو سلمه ربه" جي عبارت سان خطاب ڪيو اٿس، ۽ پڻ خط ۾ ڄاڻايو اٿس ته "ميان پير محمد منهنجي فرزند ميان محمد صالح کان به مون کي وڌيڪ پيارو آهي."

قاضي صاحب سن ١٢٢٣هه (١٨٠٨ع) ۾ وفات ڪئي ۽ "موضع ميل" واري سڪونت گاهه (موجوده شهر قاضي احمد) تي ئي مدفون ٿيو، جتي سندس مزار موجود آهي. قاضي صاحب جن جي حقيقي آثارن مان سڀ کان اهم سندن اولاد ۽ ٻيا اهل دل افراد آهن، جي اڄ تائين پاڻ کي سندس عقيدت ۽ ارادت سان وابسته

Marfat.com

سمجهن ٿا. ٻيا سندن خطن جا نقل ۽ ٻہ مهرون آهن، جي سجاده نشي
ميان فيض محمد صاحب وٽ محفوظ آهن. هڪ مهر آڏيي جيتر
گول آهي، جنهن جي اندر سندن سجع ”احمدالله علي نعمائه“ جي
وچ ۾ سن ”١٢٠٢“ (هجري) لکيل آهي، ۽ ٻي ننڍڙي چورس مه
آهي، جنهن جي اندر فقط سندن نالو ”احمد“ ۽ آن جي هيٺان سا
”١٢٠٧“ لکيل آهي.

سندن اولاد

قاضي صاحب جو فرزند ميان محمد صالح علم ۽ معرفت ج
صاحب هو ۽ پنهنجي والد جي وفات بعد طريقت جو سجاده نشي
ٿيو. سندس لکيل ڪن (فارسي) خطن جا نقل موجود آهن، جن
مان سندس تحمل ۽ تدبر جو اندازو ٿئي ٿو. پنهنجي والد جي مري
ميان حسين شاه (رتڙه ڇتڙه، ضلعي گورداسپور واري) کي خط ۽
سمجهائي ڏيندي لکي ٿو:

کار من نيست کسي را بجدال،
ره نمايم بخداي متعال،
هر که پي در پي من بشتابد،
آنچه من يافته ام هم يابد.

ڏيپارجن جي ميان پير محمد ڏي هڪ خط ۾ پنهنجي وال
بزرگوار بابت لکي ٿو:

احمد شهِ عالم همہ، صاحب عنايات و کرم،
وصفش نگنجد در قلم، احمد محمد ذالعطا.

ميان محمد صالح کان پوءِ سندس اولاد مان طريقت جي
سجاده نشينن جو سلسلو هن طرح هليو: کانئس پوءِ اول سندس وڏ
فرزند ميان عبدالواحد ۽ پوءِ ننڍو فرزند ميان نورالله سجاده نشي
ٿيو. ميان نورالله کان پوءِ سندس فرزند ميان محمد شفيع ۽ کانئس پوءِ
سندس فرزند ميان محمد صادق (وڏو) ۽ ميان پير محمد سجاده نشين ٿي

Marfat.com

ن بزرگن جو اولاد موجود آهي. راقم جي ملاقات ميان فيض محمد
صاحب سان ٿي، جو پنهنجي والد ميان پير محمد کان پوءِ سندس
سجاده نشين ٿيو.

حــوالا

(۱) مثلاً، ڏسو "اولياي نقشبند المعروف به سيرت پاک شير
رباني"، مولف محمد امين شرقپوري، مطبوع پيڪو لميٽيڊ، لاهور.
(۲) قاضي صاحب جن جي درگاهه جي موجوده سجاده نشين
ميان فيض محمد صاحب سان ٥- جون ۱۹۷۱ع تي ملاقات ۽
تبادلهٔ خيال جو موقعو مليو، ۽ سندس صحبت ۽ قلمي ڪتاب
"بزرگان دمائي" جي مطالعي مان قاضي صاحب جن جي سوانح
بابت آنهن ڳالهين ۽ اهڃاڻن جي تصديق ٿي.
(۳) پنهنجي هڪ خط ۾ لکن ٿا: "اما بعد مي گويد بنده
پريشان پراگنده مفتقرالي رحمة ربه الغفار احمد بن محمد صديق
السندي."
(۴) "اولياي نقشبند" جي مصنف ائين لکيو آهي.
(۵) ميان فيض محمد صاحب چيو ته اها اسان جي خانداني
۽ پڪي روايت آهي. ڪتاب "بزرگان دمائي" ۾ مخدوم موصوف
جو هڪ خط نقل ٿيل آهي، جنهن جو عنوان ادب ۽ احترام
بيان هن طرح ڏنل آهي- "نقل مڪتوب حضرت مخدوم المخاديم،
سيد البلدان والاقاليم، عالم رباني، عارف سبحاني، حضرت مخدوم صاحب
بيوستاني."
(٦) لاکاٽ وارو پرڳڻو موجوده سڪرنڊ ۽ موري تعلقن
جي ڀاڱن تي شامل هو.
(۷) مسجد وارو اهو ماڳ موجوده شهر قاضي احمد کان
ڏه ميل اوير (۽ صادق ڀنڀيءَ جي ڳوٺ کان اڌ ميل اتر اوير)
طرف آهي.

Marfat.com

(٨) انهيءَ 'ميل واري ڏوريءَ' جو پيٽ اچا تائين قا[ضي]
احمد شهر جي ايرنڊين پاسي کان ظاهر پيئو آهي.

(٩) ڪتاب "لواريءَ جا لال"، ص ١١٥

(١٠) ڪتاب "لواريءَ جا لال" ۾ "شيخ حاجي محمد صا[لح]
گهرائي" لکيل آهي. ٿي سگهي ٿو ته 'کڙائي' کي 'گهرائي'
ڪري لکيو ويو هجي.

(١١) خود سندس مرشدن (لواريءَ جي بزرگن) بابت محفو[ظ]
روايات ۾ قاضي صاحب کي (طريقي جي 'شيخ' وا[ر]
درجي جي لحاظ سان) "شيخ احمد قاضي" سڏيو ويو آهي (لوار[يءَ]
جا لال، ص ١١٥). ٻي روايت ۾ کيس "خواجه" جي لقب س[ان]
"خواجه قاضي احمد" ڪري لکيو ويو آهي. (ايضاً ص ١٣٩)
(بشڪريه ماهنامه "الرحيم"، حيدرآباد،
جولاءِ ١٩٧١ع، ص ٢٣).

☼

"معراج جي رات، سواءِ انسانيت جي، ٻيو ڪو آخري پرد[و]
ڪونه رهيو."

— سلطان الاولياء

Marfat.com

حضرت حاجي محمد صالح

قدس سره

حضرت خواجه بزرگ قدس سره جن جي اصحابن مان هن جهڙو صاحب ڪرامت ڪو ورلي ليندو. جرات وارو، داناءُ ۽ وڏائتو ماڻهو هو.

هڪ عزيز نقل ڪيو آهي ته "هي درويش ڪجهه رفيقن سان گڏ لواري شريف پئي آيو ته وات تي هڪ شهر جي ٻاهران ڪجهه چوڪرن راند پئي ڪئي. انهن ٻارن ۾ مير غلام علي ٽالپور به موجود هو، جو پوءِ سنڌ جو حاڪم ٿيو. ٻارن مان مير غلام علي ڏي نهاري چيائين ته هن ٻار جي قسمت قوي ڏسڻ ۾ ٿي اچي، شايد ملڪ جو والي ٿئي. پر هن جي اعمال نامي ۾ ڪابه شيءِ نظر ڪانه ٿي اچي."

سنڌس وڏو پٽ شيخ سيف الدين رح چوندو هو ته "منهنجي والد صاحب رح ڪڏهن به لواري شريف ڏي پير ڏگها نه ڪيا. چا سفر ۾ ته چا گهر ۾. هڪ ڏينهن مون کين عرض ڪيو ته: "هن وقت ته اٿين ڪرڻ سولو آهي، پر مرڻ بعد چا ڪندؤ؟" چيائين ته "انهيءَ وقت به ڪا تڪليف ڪانه ٿيندي. خدا تعالي مون کي پناه ۾ رکندو. آءٌ انهن ماڻهن مان ڪونه آهيان. جڏهن موت ايندو، تڏهن زماني وارا ڏسندا ۽ تعجب ڪندا." بيشڪ جڏهن شيخ رح وفات ڪئي، تڏهن ماڻهن ڏٺو ته پاڻ مراقبي ۾ هئا.

Marfat.com

سندن گهر ۾ کائڻ پيئڻ لاءِ ڪا شيءِ موجود ڪانهي. درياهه تي مڇين جي شڪار لاءِ به ويو هو، پر اجا تائين اتان ڪو به شڪار هٿ نه آيو اٿس. ملائڪ دنيا کي سينگاري سندس آڏو پيش ٿا ڪن ته هو انڪار ۾ مٿو ٿو ڌوڻي. جي ان دنيا کي ساڄي پاسي کان ٿا آڻين ته هو ڪابي تو نهاري. وري جي ڪابي پاسي کان ٿا آڻين ته هو ساڄي پاسي ڪنڌ ٿو ڦيرائي."

شيخ صاحب جي مزار مقدس سعيد پور ضلعي حيدرآباد ۾ مرجع خلائق آهي.

*

"مراقبي جو نمونو ٻليءَ کان سکڻ گهرجي، جيئن ڪئي جي ٻر تي جوءِ ماري وهندي آهي."

— سلطان الاولياء

Marfat.com

حضرت خواجه ابو طالب اگهمي

قدس سره

حضرت خواجه ابوطالب اگهمي، حضرت خواجه بزرگ قدس سره جن جي چئن وڏن خليفن مان هڪ هئا. کين ارشاد جي اجازت پڻ مليل هئي، پر ورلي ڪنهن کي ارشاد ڏنائون. چون ٿا ته صرف ٻن شخصن کي تلقين ڏنائون. انهن مان هڪ مير محمد مدني رح هو، جنهن جي بزرگي ۽ علميت جي شهرت ملڪن ۾ مشهور هئي.

شيخ ابو طالب رح پنهنجي شهرت کي بلڪل ناپسند ڪندو هو. مال چاري، پشم ڪتي، گذر سفر ڪندو هو.

ڳالهه ڪندا آهن ته حضرت خواجه بزرگ رح قدس سره جن جي وصال وقت حافظ هدايت‌الله موجود ڪونه هو، پر ڪلاڪ کن کان پوءِ اچي حاضر ٿيو. اچڻ سان شيخ ابوطالب رح کي چيائين ته "توکي مٿن کي جيئري ڪرڻ جي قوت مايل آهي. همت ڪر ته پاڻ خير جو وري زنده ٿين." ان تي خواجه ابوطالب رح چيو ته "حق سبحانه جي اهائي مرضي آهي، نه ته خدا تعاليٰ جي فضل و ڪرم ۽ مرشد جي برڪت سان ايتري ته طاقت اٿم، جو جيڪڏهن هڪڙو توجهه ڪريان ته حضرت آدم عليه‌السلام کان وٺي هن مهل تائين سڀ فوت ٿيل ماڻهو زنده ٿي پون ۽ پنهنجا مٿا ڪنين وانگر زمين مان ٻاهر ڪري ڏيکارين."

هڪڙو عزيز ڳالهه ٿو ڪري ته "هڪڙي ڏينهن حاجي محمدصالح ڪڙائي رح وٽ ويٺو هوس ته اوچتو پاڻ کان لڳا. ان جو سبب پڇيم. مون ڏي نهاري فرمايائين ته هن وقت شيخ ابو طالب اگهمي رح جو حال پئي ڏٺم، جنهن ڪري ڪل آئي.

حضرت شيخ سدا توره

قدس سره

شيخ سداتوره رحمت‌الله عليه، حضرت خواجه بزرگ قدس سره جن جي خاص مصاحبن مان هو. تيرهن سالن جي عمر ۾ حضرت جن وٽ فيض جي طلب لاءِ آيو هو. شيخ عيسيٰ دشتي رح چوندو هو ته سداتوره رح بادشاهه آهي. هن جا گناهه به الله تعاليٰ وٽ ثواب آهن. حضرت خواجه بزرگ قدس سره جن جي وصال کان پوءِ حضرت شيخ رح ڏاڍو پريشان رهڻ لڳو؛ ۽ انهيءَ پريشانيءَ جي عالم ۾ بيخبر تي سفر تي نڪتو. سفر ۾ حضرت خواجه صفي‌الله رح (۱) کي ڏٺائون، جنهن کيس سڃاتو ۽ سڏي چيائين ته "جيڪڏهن مون سان ٿورڙي صحبت ڪرين ته توکي طالبن جي ارشاد ڏيڻ جو اجازت نامون ڏيان." مگر شيخ رح جي دل پسند نه ڪيو ۽ سفر جاري رکيائين. انهيءَ سفر دوران

(۱) خواجه صفي‌الله رح ڪابل افغانستان جو رهاڪو هو. کيس خواجه صفي‌الله ڪابلي پڻ چوندا هئا. مولوي هاشم جو پوٽو ابراهيم ٺٽوي سندس خليفو هو.

Marfat.com

شيخ صاحب حاجي فقيرالله علوي شڪارپوريءَ (۱) وٽ پهتو، پر اتي به ڪيس آرام نه آيو.

پنهنجي سفر جو هڪ واقعو ٻڌائيندي چوندو هو ته "جيسلمير ۾ هڪ شخص ڏٺم، جنهن کي هندن جو لباس پيل هو ۽ واڍڪو ڪم پئي ڪيائين. مون کي ازخود سڄائي، سڏ ڪري پاڻ وٽ ويهاريائين. شام جو مون کي پنهنجيءَ جڳهه تي وٺي آيو. هندن وارو لباس بدلائي مسلمانن وارا ڪپڙا پاتائين. پوءِ اسان ٻنهي گڏجي نماز ادا ڪئي. آءٌ عشا جي نماز کان پوءِ سمهي پيس، مگر سڄاڳ هوس. ڏٺم ته ان شخص عشا کان پوءِ مراقبو ڪيو ۽ ان مراقبي ۾ صبح جي نماز تائين ويٺو رهيو. فجر جو آءٌ به اٿيس. اسان گڏجي فجر جي نماز پڙهي. هن وري اهي ڪپڙا بدلائي، اڳيون هندن وارو لباس پاتو. ڏينهن جو مون کانئس اجازت ورتي. مون کي خدا حافظ چئي، چيائين ته تنهنجي دل ۾ ٻه ڳالهيون آهن: هڪ ته تنهنجي دل ۾ اها ڳالهه آهي ته مون کي آرام ۽ قلبي سڪون ڪٿي ملندو؟ ٻي ڳالهه ته تنهنجو خيال آهي ته آءٌ

(۱) شاهه فقيرالله علوي- سندس والد جو نالو عبدالرحمان هو. سندس ولادت يارهين صديءَ جي بلڪل اوائل ۾ افغانستان جي جلال آباد علائقي ۾ "روتاس" نالي ڳوٺ ۾ ٿي. ظاهري علم جي تڪميل افغانستان ۽ هندستان جي مختلف علائقن ۾ ڪيائين. سلسلهء عاليه نقشبندي ۾ سندس بيعت شيخ آدم بنوري رح جي مريد شيخ محمد سعيد رح جي خلوفي شيخ محمد مسعود رح جي هٿ تي ٿيل هئي ۽ مختلف ملڪن جي سياحت کان پوءِ پاڻ ۱۱۵۰ هه ۾ شڪارپور ۾ اچي رهڻ لڳو، جتي ۳- صفر ۱۱۹۵ هه ۾ وفات ڪيائين. عربي، فارسي ۽ پشتوءَ ۾ شعر چوندو هو. تصوف ۾ "مڪتوبات علوي" سندس خاص تصنيف آهي. ان کان سواءِ ٻيا به سندس ۱۷ ڪتاب لکيل آهن.

Marfat.com

هڪ فقير آهيان، تنهنڪري مون کي شاديءَ لاءِ سگ ڪير ڏيندو
ٿيون ته تنهنجي دل ۾ اهو خطرو آهي ته آءٌ (هندن جي لباس
وارو شخص) جڏهن مرندس تڏهن مون کي لباس جي نسبت جو
ڪري باهه ۾ ساڙيندا. انهن ٻنهي ڳالهين جا جواب هي آهن ته
لواري شريف کان سواءِ توکي ڪٿي به آرام ڪونه ملندو. تنهنجي
مائٽن مان فلاڻيءَ، فلاڻي جي ڌيءَ مان تنهنجي شادي ٿيندي ۽ ان مان
توکي پٽ ڄمندو، جو پڻ تو جهڙو صاحب ڪمال هوندو. جيڪڏهن
مٿيون ٻئي ڳالهيون حقيقت ثابت ٿين ته يقين ڄاڻ ته آءٌ
مرڻ کان پوءِ باهه ۾ ڪونه سڙندس. ملائڪ ايندا، جيڪي اچي
منهنجو جنازو دفن ڪندا ۽ هڪ ڪافر جو جنازو مسلمانن جي
لباس ۾ منهنجي عيوض اچي ساڙيندا. پوءِ جڏهن آن جون پهريون
ٻه ڳالهيون پوريون ٿيون تڏهن يقين آهي ته ٽئين ڳالهه به سچي
ثابت ٿي هوندي.

ان سفر ۾ شيخ سڌاتوره رح هڪ صوفي قلندر کي ڏٺو
جنهن بابت چيائين ته اسان پاڻ ۾ ڳالهايو ته ڪونه، مگر ڏٺم
ته فنا جو صاحب هو.

سفر تان موٽڻ بعد شيخ سڌاتوره، شيخ عبدالرحيم گرهوڙي رح
وٽ اچي ترسيو. ساندس اچڻ تي شيخ گرهوڙي رح ساندس گهڻي
خاطرداري ڪئي ۽ چيائين ته "اڄ رات حضرت رسول مقبول صلي الله
عليه وسلم جن شيخ سڌاتوره رح جي سفارش ڪئي اٿن."

شيخ سڌاتوره رح فرمائيندو هو ته "جهڙيءَ طرح ماڻهو
مسلمان ۽ ڪافر آهن، اهڙيءَ طرح زمين به مسلمان ۽ ڪافر آهي.
مون کي خوف هوندو هو ته متان مرڻ بعد ڪنهن ڪافر زمين
۾ دفن ٿيان! ڪجهه ڏينهن انهيءَ پريشانيءَ ۾ هوس. هڪ دفعي
حضور پاڪ صلي الله عليه وسلم جن مون کي مسلمان زمين ڏيکاري
۽ اها جاءِ پڻ ڏيکاريائون، جتي مون کي دفن ٿيڻو هو."

آخر عمر ۾ شيخ رح تي اهڙي واردات نازل ٿيندي هئي
جو اکيون ڳاڙهيون ٿي وينديون هيس ۽ وڏا وڏا آواز ڪڍڻ

Marfat.com

ڪيندو هو. پاڻ چوندا هئا ته "شيخ گرهوڙي رح مون کي چيو هو ته منهنجو حال وري توتي ايندو. هن وقت اهو حال وارد آهي. مگر شيخ جوان هو ۽ آءٌ پيرسن آهيان، جنهن ڪري اهو بار کڻي نٿو سگهان. پر آخر ۾ پنهنجي مرشد ڪريم جي همت ۽ برڪت سان انهيءَ حال مان نڪري آيو آهيان."

سندن وفات ۱۲۴٦ هه مطابق ۱۸۳۰ع ۾ ٿي. سندن مقبرو انهيءَ زمين (ٽنڊي جان محمد ضلع ترپارڪر کان ۳ ميل اتر طرف) تي آهي، جيڪا ڪين ڏيکاري ويئي هئي. پاڻ چوندا هئا ته "جنهن به شخص کي منهنجي پاڙي ۾ دفن ڪيو ويو، تنهن کي آءٌ جناب سرور عالم صلی الله عليه وسلم جن وٽ پهچائي ايندس ۽ پوءِ شفاعت ڪرڻ سندن ڪم آهي."

* * *

"ڪامل نڪي مري ٿو ۽ نڪي فنا ٿئي ٿو. [يعني سندس قلب، چاڪاڻ ته سندس ظاهر ٻين وانگر ٿي آهي.]

— سلطان الاولياء

Marfat.com

"سنڌ جي تصوف هتي جي هندن کي به بدلائي ڇڏيو
لطيف ۽ سچل، شاه شهيد ۽ سلطان الاولياء جي هندو مريدن
اهڙا به مريد هئا، جي نماز ۽ روزي جا پابند، ذڪر ۽ فڪ
جا پابند، تلاوت قرآن ڪريم ۽ دلائل الخيرات جا پابند هئا، ج
کي وفات کان پوءِ قبرن ۾ پوريو ويو. ان انفراديت متعلق نام
جرمن مستشرق ڊاڪٽر انيمري شمل پڻ تعجب جو اظهار ڪ
ته ساري اسلامي دنيا ۾ اهو فقط "سنڌ" ۾ ئي دستور نظر آيو
غير مسلم مريد، سنڌ جي بزرگن ۽ مرشدن جي پيرانديءَ
پوريل آهن. ايران ۽ ٻين ملڪن ۾ ائين نه آهي."

غ - م - گ

حضرت سلطان الاولياء
جن جي

۲۰۶ سالہ عرس مبارک
جي

تقريب سعيد جي كارگذاري

Marfat.com

Marfat.com

"ناشاد" (آکين ڏٺو احوال)

مڙيا مٿي مچ

سلطان الاولياء خواجہ محمد زمان قدس سرہ جن جي ۲۰٦ سالہ عرس مبارڪ جي تقريب سعيد ۾ پهرين سنڌي ادبي ڪانفرنس جي ڪارگذاري

سنڌ جي عظيم شاعر، عارف ۽ روحاني بزرگ سلطان الاولياء خواجہ محمد زمان قدس سرہ جن جي ۲۰٦ سالہ عرس مبارڪ جي تقريب، دستور موجب، هن ڀيري ڇڻ ٤- ذوالقعد ۱۳۹٤ ھ مطابق ۱۹- نومبر ۱۹۷٤ع تي، لواري شريف ۾، نهايت عقيدت ۽ احترام سان منعقد ٿي، هن پروقار ۽ روح پرور تقريب جي هن دفعي اها خصوصيت رهي، جو پهريون دفعو، وڏي پيماني تي، "سنڌي ادبي ڪانفرنس" جو اهتمام ڪيو ويو هو، جنهن ۾ سنڌ جي برک ۽ نامور عالمن ۽ اديبن، شاعرن ۽ دانشورن شرڪت ڪري، سنڌڙيءَ جي هن باڪمال شاعر ۽ عارف کي تقريرن ۽ شعرن وسيلي عقيدت جو خراج پيش ڪيو. در اصل سنڌي ادبي ڪانفرنس جي منعقد ڪرڻ جو محرڪ سنڌ جو نامور عالم ۽ فاضل جناب مولانا غلام محمد گرامي صاحب، ايڊيٽر "مهراڻ" رسالہ، سنڌي ادبي بورڊ حيدرآباد هو، جنهن صاحب حضرت سلطان الاولياء جن جي عظيم علمي ۽ روحاني قدر و منزلت جي اپٽار ڪرڻ لاءِ منتظمين کي آماده ڪيو ۽ آن سان گڏ پاڻ پنهنجن دوست اديبن ۽ شاعرن سان لواري شريف ۾ اچي هڪ ادبي روايت جو بنياد وڌو. جيئن ته جناب گرامي صاحب طرفان اها نيڪ صلاح ڏني ويئي، درگاه عاليہ لواري شريف جو خادم خاص محترم آخوند محمد صالح صاحب،

Marfat.com

ڪانفرنس جي انتظامي ڪمن کي سهڻي انداز سان منهن ڏيڻ ۾
جنبي ويو. اوقاف کاتي جي صوبائي وزير جناب عبدالله بلوچ
صاحب پڻ عرس شريف جي تقريبات جي افتتاح لاءِ اچڻ جي
رضامندي ظاهر ڪئي ۽ مقرره وقت تي، پنهنجي کاتي جي اعلى
عملدارن سان گڏ منزل‌انداز ٿيو.

حيدرآباد سان جناب مولانا گرامي صاحب سان گڏ سنڌ جي
نامور شاعرن ۽ اديبن–محترم سيد نجف علي شاه ڪمتر نقوي، سيد
مظهر نقوي، شمشيرالحيدري، نياز همايوني، ۽ تاجل بيوس، تي
مشتمل وفد روانو ٿيو. مسٽر مظهر علي جتوئي، نواب مظفر خان
عمراني، مولا بخش چانڊيو ۽ سندس شاگرد ساٿي ۽ پيا دوست پڻ
همسفر هئا.

صبح ١٠ بجي لواري شريف ۾ پهچڻ تي، عرس شريف
۾ انتظام مڪمل ٿي چڪا هئا. افتتاحي تقريب لاءِ هڪ وڏو
پنڊال قائم ڪيو ويو هو، جتي هزارها ماڻهن جي نشستن جو
انتظام هو. هزارن جي تعداد ۾ درگاه عاليه جا مريد ۽ معتقد
زيارت سان مشرف ٿي رهيا هئا ۽ چوطرف نهايت ئي وقار
سنجيدگي، عقيدت ۽ احترام جو منظر ڏسڻ ۾ پئي آيو. پروگرام
موجب افتتاحي تقريب جو وقت جيئن قريب آيو، سنڌ جو وزير
اوقاف جناب عبدالله بلوچ لواري شريف پهتو. وزير موصوف کي
آدرڀاءُ ڏيڻ لاءِ پنڊال کان رستي تائين رنگبرنگي بئنرن، پيپلز
پارٽيءَ جي جهنڊين ۽ دلي دروازن سان رستو سجايو ويو هو.

افتتاحي تقريب

وزير موصوف کي جلوس جي شڪل ۾ پنڊال ۾ آندو ويو
جتي معزز شهرين ۽ مريدن گلن جي هارن سان سندس پيليڪ
ڪئي. محترم ميان فيض محمد صاحب (حضرت سلطان‌الاولياء جي
جي خليفي قاضي احمد دم شريف جو سجاده نشين ۽ جماعت

Marfat.com

لواري شريف جو موجوده صدر)، محترم مير خدا بخش خان ٽالپر، آخوند محمد صالح، حسين دادا، محترم ڏني بخش سومرو چيف ائڊمسنٽريٽر اوقاف سنڌ ۽ ٻين ڪيترن ئي اهم شخصيتن سان گڏ وزير صاحب اسٽيج تي تشريف فرما ٿيو. پنڊال ۾ هزارن جي تعداد ۾ مريد ۽ متعلقين موجود هئا، جيڪي ڪراچيءَ سميت سنڌ جي مختلف حصن مان اچي سهڙيا هئا.

افتتاحي تقريب جي ڪاروائيءَ جي آغاز کان اڳ حضرت سلطان‌الاولياء جا روح پرور سنڌي بيت ۽ آن جا منظوم اردو ترجما مائيڪ تان پيش ڪيا پئي ويا، جن سان هن پر وقار تقريب ۾ نهايت شگفتہ ۽ دلگداز ڪيفيت پئي پيدا ٿي. مسٽر نقاش، ڪاروائيءَ جي آغاز جو اعلان ڪيو. ڪلام پاڪ جي تلاوت سان تقريب شروع ٿي.

آن کان پوءِ جماعت طرفان، استقباليہ ڪميٽيءَ جي ڪنوينر محترم آخوند محمد صالح، مهمان خصوصيءَ جي خدمت ۾ سپاسنامو پيش ڪندي چيو:

”حضرات! هي درگاه فلڪ پائگاه برصغير ۾ حضرات لواري شريف جي فيوضات باطنيہ جو مرڪز ۽ طريقہ عاليہ نقشبنديہ مجدديہ جو منبع رهندي آئي آهي. لواري شريف جي هن سلسلہ عاليہ جو پهريون بزرگ ۽ سرچشمہ اول سلطان‌الاولياء حضرت خواجہ محمدالزمان قدس سره آهي. سندن باطني ڪمالات ۽ روحاني فيوضات جي ڪثرت ۽ منفعت جي سلسلي ۾ سنڌ جون مستند ۽ معتبر تاريخون شاهد آهن. تحفةالڪرام ۾ سندن ذڪر مبارڪ ڏاڍي عقيدت سان ڪيو ويو آهي ....“

آخوند صاحب، حضرت جن جي سيرت مبارڪ تي روشني وجهندي ٻڌايو:

”حضرات! حضرت سلطان‌الاولياء جن جي خصوصي ڪمالات ۾ اتباع شريعت، زهد، تقويٰ ۽ پرهيزگاريءَ کي سڀني

Marfat.com

محققن ۽ مورخن بيان ڪيو آهي. پاڻ علوم شرعيه ۽ معارف طريقه عاليه جا جامع هئا. سندن عظمت ۽ شهرت سنڌ ۽ سنڌ کان ٻاهر ڏوراهن ڏيهن تائين پهتي. سندن مريدن ۽ معتقدن جو سلسلو سنڌ ۽ سنڌ کان ٻاهر ڪڇ، ڀڄ، گجرات، مارواڙ، ڪاٺياواڙ، جيسلمير، جوڌپور، پنجاب، بلوچستان، عرب ۽ آفريڪا تائين وسيع هو. هزارها خوشنصيب ۽ صاحب دل عالمن ۽ صالحن سندن صحبت عاليه مان استفادو ڪيو، جن جا نالا تاريخن ۾ موجود آهن. سندن بزرگنه عظمت ۽ فيوضات جي پالوت ايترو نه وڌيڪ شهرت حاصل ڪئي جو سنڌ جي عظيم سدا حيات صوفي شاعر حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي رحمه الله ٻواري شريف ۾ اچي ساڻن ملاقات ڪئي....."

آخوند صاحب جي سپاسنامي کان پوءِ، درگاه عاليه جي خانداني مريد ۽ ٿرپارڪر جي نامور شخصيت الحاج مير خدا بخش خان ٽالپر (سابق ايم - پي - اي) مختصر تقرير ڪندي فرمايو:

"..... هيءَ درگاهه صدين کان وٺي رشد و هدايت جو سرچشمو رهندي آئي آهي ۽ هن درگاهه جو فيض سنڌ هند بلڪ عرب ۽ عجم تائين پهتل آهي. هزارها بلڪ لکها بندگان خدا هتان شريعت ۽ طريقت جو علم حاصل ڪري چڪا آهن. اوهان صاحبن کي هت صاف نظر ايندو ته هت ڪنهن به غير شرعي عمل جو وجود نه آهي. نماز، دعا ۽ تلاوت کان سواءِ ٻي ڪابه غير شرعي خرافات هت نظر نه ايندي، وغيره ....."

ان کان پوءِ مهمان خصوصي، محترم عبدالله بلوچ، وزير اوقاف حڪومت سنڌ وراڻيءَ جي تقرير ڪندي فرمايو:

"دوستو! مون کي ڏاڍي خوشي ٿي آهي جو آءٌ اوهان دوستن ۽ ساٿين سان اچ هتي مليس ۽ هنان جي حالتن جو جائزو ورتم. ان طرح پيون به ڪيتريون ئي

Marfat.com

حقيقتون پڌيون اٿم، مون کي آنهن سيني ڳالهين متعلق
گهڻي خوشي حاصل ٿي آهي.

".... اوهان کي معلوم آهي ته اسان جي ملڪ ۾
قاديانيت جو مسئلو نهايت پراڻو ۽ پيچيدو مسئلو هو،
جنهن کي نهايت دانشمنديءَ سان حل ڪيو ويو آهي.
عوام جي چونڊيل حڪومت اُن مسئلي کي منصفانه
نموني سان هميشه لاءِ رفع دفع ڪري ڇڏيو آهي. اها
اسلام، پاڪستان ۽ عوام جي خدمت هئي، جا موجوده
عوامي حڪومت سرانجام ڏني آهي. عوام دشمن ۽ رجعت
پسند مخالف جماعتون اگر سمجهن ٿيون ته اهڙي نموني
سان، آهستي آهستي، ٻين فرقن کي پڻ اقليت ۾ آڻڻ جي
ناپاڪ سازشن ۾ ڪاميابي حاصل ٿيندي ته اها آنهن
جي عظيم غلطي آهي، اجائي خوشفهمي آهي، ڀُل آهي
۽ اجائي پروپئگنڊا آهي موجوده عوامي حڪومت ڪنهن
به اهڙي فتني يا سازش کي هرگز ڪامياب ٿيڻ نه
ڏيندي ۽ آنهن جي حربن ۽ ناپاڪ ارادن کي مڪمل
طور ڪچلڻ لاءِ هروقت خبردار آهي. آءٌ اوهان کي يقين
ڏيارڻ چاهيان ٿو ته قائد عوام جي قيادت ۾، موجوده
عوامي حڪومت دوران، ملڪ ۽ قوم خلاف اهڙي هر
حرڪت کي دٻايو ويندو ۽ اُن جو خاتمو آندو ويندو...."

وزير موصوف جي حقيقت پسندانه تقرير سامعين کي گهڻو
متاثر ڪيو.

آخر ۾، آخوند محمد صالح صاحب، شڪريه ادائي طور
مختصر تقرير ڪئي ۽ افتتاحي تقريب پوري ٿي، جنهن کي ڪراچي
ٽيليويزن ۽ ريڊيو پاڪستان حيدرآباد طرفان آيل ٽيمن ڪَوَر ڪيو.
منجهند جي ماني‌ءَ تي وزير موصوف کان علاوه سمورا
مهمان اديب، شاعر، صحافي، مريد، متعلقين ۽ عام مهمان
شامل هئا.

Marfat.com

آن کان پوءِ وزير موصوف، حضرت سلطان الاولياء قدس سرهٗ جن جي زيارت لاءِ درگاهه عاليه تي پهتو. جماعت نواري شريف جو صدر ميان فيض محمد صاحب، استقباليه ڪميٽيءَ جو ڪنوينر آخوند محمد صالح، حسين دادا، مير خدا بخش خان ٽالپر، مسٽر ڏني بخش سومرو، نقش ۽ ٻيا ڪافي ماڻهو ساڻس گڏ هئا. زيارت کان پوءِ وزير موصوف درگاهه سان وابسته مسافرخاني، لنگر خاني، مسجد شريف، يتيم خاني وغيره جو تفصيلي معائنو ڪيو ۽ سياسنامي پيش ڪيل نڪتن جي سلسلي ۾ مسٽر ڏني بخش سومري ناظم اعلي اوقاف سنڌ سان صلاح مشورو ڪري، جماعت کي يقين ڏياريو حڪومت طرفان تقاضائن جي پورائيءَ لاءِ جلد نوس قدم کڻڻ جي ڪوشش ڪئي ويندي. ان کان پوءِ وزير صاحب روانو ٿيو، جنهن تي معززين جي وڏي تعداد رخصت ڪيو.

عرس مبارڪ جون تقريبات

عرس مبارڪ جي دستوري تقريبات جي شروعات، درگاهه وٽ وسيع عيدگاهه ميدان تي، منعقد جو ادائي بجي ڏاري، ظهر جي نماز سان ٿي. جماعت جي وڏي تعداد نماز ادا ڪئي، جنهن جي امامت محترم تحفظ ختم نبوت سنڌ جي ناظم اعلي مولوي حافظ عزيزالرحمان ڪئي. نماز کان پوءِ سڀني نمازين ۾ قرآن شريف جا پارا تقسيم ڪيا ويا ۽ تسبيحون پڻ ورهايون ويون. اندازاً پنج هزار نمازين طرفان قرآن شريف جو ختمو ڏنو ويو ۽ "صدق الله" واري دعا بخشي وئي. ان موقعي تي ٻه قصيدا ۽ هڪ دعا شريف پڻ پڙهيا ويا. ساڳئي وقت تبرڪ طور مٺاڻ ورهايو ويو. ان طرح دستوري تقريبات جي ختم ٿيڻ کان پوءِ سڄي جماعت درگاهه شريف تي پهچي زيارت ڪئي ۽ لنگر خانه تي لنگر تقسيم ڪيو ويو.

Marfat.com

اديبن ۽ شاعرن جي روضي تي حاضري

شام جو ڊ بجي ڌاري، سمورن آيل اديبن، شاعرن، دانشورن ۽ ٻاهرين مهمانن ڪي مڪان شريف جي زيارت لاءِ درگاه عاليه تي آندو ويو، جتي نهايت ئي عقيدت ۽ احترام سان حاضري ڏني ويئي ۽ دعا گهري ويئي. درگاه عاليه تي عجيب ڪيف ۽ سرور جو عالم هو. نذرانهء عقيدت پيش ڪندڙ صاحبن تي هڪ روح پرور ۽ دلگداز ڪيفيت طاري هئي. ٻاهرين اديب ۽ شاعر اڄن مان ڪيترا پهريون دفعو حاضر ٿيا هئا)، سنڌ جي هن عظيم روحاني بزرگ ۽ صوفي شاعر جي حضور ۾ نهايت مسرت ۽ سرور محسوس ڪري رهيا هئا. اديبن ۽ شاعرن، درگاه شريف سان وابستہ ٻين اهم مقامن ۽ تبرڪات جو معائنو ڪيو. انهن اها جاءِ پڻ ڏٺي، جنهن لاءِ چيو ٿي ويو ته هتي شاعرن جي سرتاج لا ثاني لال، پنائي گهوٽ عليم الوحدت ۽ حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره جي درميان ملاقات ۽ صحبت ٿي هئي. ان طرح مسجد شريف، لنگرخاني، قبرستان ۽ ٻين تاريخي هنڌن کي ڏسي واقفيت حاصل ڪئي ويئي. اديبن ۽ شاعرن جي انهيءَ حاضري دوران مير خدا بخش خان ٽالپر صاحب، آخوند محمد صالح صاحب، نقاش ۽ ٻين دوستن رفاقت ڪئي.

سنڌي ادبي ڪانفرنس

رات جي ماني کان پوءِ، ساڳئي پنڊال ۾ هڪ عظيم الشان "سنڌي ادبي ڪانفرنس" منعقد ٿي، جنهن جي صدارت مولانا غلام محمد گرامي صاحب ڪئي. هن ڪانفرنس ۾ سنڌ جي مختلف حصن مان آيل بزرگ اديبن ۽ شاعرن پنهنجن مضمونن ۽ ڪلامن وسيلي سنڌ جي عظيم روحاني بزرگ ۽ صوفي شاعر حضرت سلطان الاولياء قدس سره جن کي عقيدت جو خراج پيش ڪيو. ڪانفرنس جي

Marfat.com

سامعين ۾ هزارن جي تعداد ۾ درگاه جا مريد، متعلقين ۽ عام ماڻهو شامل هئا، جن نهايت ئي وقار ۽ سنجيدگيءَ سان ڪانفرنس کي ڪامياب بنايو.

تقريباً ٨ بجي مسٽر شمشيرالحيدري اسٽيج سيڪريٽريءَ جي حيثيت ۾، ڪانفرنس جي ڪارروائيءَ جي شروعات ڪئي. ڪانفرنس جي صدر محترم مولانا غلام محمد ”گرامي“ ۽ مهمان خصوصي مير خدا بخش خان ٽالپر ۽ ٻين شاعرن ۽ اديبن جي اسٽيج تي ويهڻ کان پوءِ تلاوت ڪلام پاڪ سان ابتدا ڪئي ويئي، جيڪا درگاه شريف جي پيش امام مولوي الله بخش ڪئي.

ڪانفرنس ۾ اول مشاعرو ٿيو، جنهن ۾ تقريباً ويهارو ڪن چونڊ مقامي ۽ ٻاهرين شاعرن حصو ورتو. ان طرح ڪيترائي مضمون پڻ پڙهيا ويا. اديبن ۽ شاعرن پنهنجي خراج عقيدت ۾ حضرت سلطان الاولياء جي سوانح ۽ سيرت، ڪلام ۽ پيغام کي ڀرپور نموني سان اجاگر ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، ۽ سامعين انهن کي دل کولي داد ڏنو.

آخر ۾ ڪانفرنس جي صدر گرامي صاحب پنهنجي عالمانه ۽ فاضلانه صدارتي تقرير ۾ جيڪي نڪتا پيش ڪيا، تن کي بلڪل سارو پنڊال همه تن گوش ٿي ويو. گرامي صاحب جي تقرير کي ايترو ته پسند ڪيو ويو، جو سندس هيٺ هيٺ سٽ تي، لفظ لفظ تي، داد ۽ تحسين جي ورڪا ٿيندي رهي. گرامي صاحب پنهنجي دستور موجب نه صرف سامعين کي فن خطابت سان لطف اندوز ڪيو، پر آن سان گڏ تصوف جي تشريح ۽ حضرت سلطان الاولياء جن جي سيرت ۽ ڪردار، پيغام ۽ ڪلام متعلق ڪيترن ئي نون ۽ اهم نڪتن کي بيان ڪري سامعين کي مستفيض ڪيو.

مشاعري جي محفل ۾ پڻ گرامي صاحب پنهنجي ڪلام سان سامعين کي خوب متاثر ڪيو. گرامي صاحب ’حقيقت محمديه‘ جي عنوان سان جيڪي ڪلاسيڪي انداز ۾ بيت پڙهيا، تن ۾ تصوف جي اهم نڪتن جي اپٽار هئي. سامعين طرفان گرامي صاحب

Marfat.com

كلام بيحد پسند ڪيو ويو، ۽ آن کي بار بار ٻڌڻ جي
ضا ڪئي ويئي.

ساڳئي وقت شمشيرالحيدري، نياز همايوني، تاجل بيوس، سيد
ظور نقوي ۽ نقاش جي ڪلام کي بيحد پسند ڪيو ويو ۽
وطرف داد جي ورڪا تيندي پئي رهي. ان طرح خير محمد عباسي،
هه جڙئي "عاجز"، امان الله فقير، محمد هاشم ٽالپر "خادم"،
پيرمحمد پيرزادي، الهه بخش "اداسي" شاهنواز "شائق"، غلام حسين
"شيذب"، مولوي عبدالڪريم "عبد" سيتائي، پروفيسر شاهد
ڪبرآبادي ۽ پروفيسر فياض "ڪاوش" طرفان پڻ نذرانه عقيدت
طور ڪلام پڙهيا ويا ۽ پسند ڪيا وياه

رات جو دير تائين ڪانفرنس هلندي رهي. مشاعري کان
پوء مضمون پڙهيا ويا، جن ۾ محمد سومار شيخ، محمد صديق "مرهم"
ملاح، محمد هاشم ٽالپر "خادم" ۽ حڪيم غلام محمد شاهه لکوي
حصو ورتو. ان طرح محترم سيد نجف علي شاه "ڪمتر" نقوي
(شاهه صاحب پاڻ سامعين ۾ موجود هو) جو علمي ۽ ادبي مقالو
ميان عبدالڪريم ٽالپر پڙهي ٻڌايو.

ان وچ ۾ آل پاڪستان اسٽوڊنٽس فيڊريشن (رجسٽرڊ)
ميرپورخاص جي صدر مسٽر غلام حسين مغل "شيذب" طرفان سامعين
کي اها خوشخبري ٻڌائي ويئي ته ايندڙ ١٠- ڊسمبر تي، ڊسٽرڪٽ
ڪائونسل هال ميرپورخاص ۾ وڏي پيماني تي "جشن سلطان الاولياء"
منعقد ڪرڻ جا انتظام جاري آهن، جنهن جي صدارت مير خدا بخش خان
ٽالپر ڪندو. مسٽر غلام حسين، سامعين کي، آن ۾ شرڪت لاء
عام ڪوٺ ڏني.

آخر ۾ ڪانفرنس جي مهمان خصوصي مير خدا بخش خان
ٽالپر پنهنجي مختصر تقرير ۾ هن عظيم الشان ادبي ڪانفرنس جي
انعقاد تي مسرت جو اظهار ڪيو ۽ آن جي ڪاميابيءَ لاء آيل
سنڌي اديبن ۽ شاعرن کي مبارڪباد پيش ڪئي.

Marfat.com

ان ڏاڏوءِ انتظامي ڪميٽيءَ جي ڪنوينر آخوند محمد صالح صاحب جي سڪريٽري ڏاڏيءَ سان ڪانفرنس پوري ٿي.

اهڙي نموني سان ٢٠٠ سالا عرس شريف جون تقريبات سڀني ... ڪانفرنس خير خوبيءَ سان اختتام پذير ٿيا.

*

”... ڪ ... ن سواءِ ايمان ڪو نور ملندو.“

— سلطان الاولياءِ

Marfat.com

سپاسنامو

بخدمت: عاليجناب عبدالله خان بلوچ صاحب، وزير اوقاف، حڪومت سنڌ.

السلام عليڪم و رحمة الله و برڪاته
جناب فضيلت مآب بلوچ صاحب ۽ سامعين ڪرام!
الله تعاليٰ جي حمد ۽ خاتم النبيين و سيدالمرسلين تي بي انداز صلواة و سلام ڪان پوءِ عرض ٿو ڪريان ته هن تقريب سعيد جي انعقاد ۽ مقصد جي باري ۾ ڪجهه حقيقتون پيش ڪريان.

حضرات! هيءَ درگاه فلڪ پائگاه برصغير ۾ حضرات لواري شريف جي فيوضات باطنيه جو مرڪز ۽ طريقهء عاليه نقشبنديه مجدديه جو منبع رهندي آئي آهي. لواري شريف جي هن سلسلهء عاليه جو پهريون بزرگ ۽ سرچشمهء اول سلطان الاولياء حضرت خواجه محمد زمان قدس سره آهي. سندن باطني ڪمالات ۽ روحاني فيوضات جي ڪثرت ۽ منفعت جي سلسلي ۾ سنڌ جون مستند ۽ معتبر تاريخون شاهد آهن. تحفة الڪرام ۾ سندن ذڪر مبارڪ ڏاڍي عقيدت سان ڪيو ويو آهي.

حضرت سلطان الاولياء جن جي ولادت ٢١- رمضان ١١٢٥هه مطابق ١٧١٣ع لواري شريف ۾ ٿي، ۽ سندن وفات ٤- ذوالقعد ١١٨٨هه مطابق ١٧٧٤ع ۾ لواري شريف ۾ ٿي سندن عمر مبارڪ ٦٣ سال هئي.

حضرت سلطان الاولياء جن جي خصوصي ڪمالات ۾ اتباع شريعت، زهد، تقويٰ ۽ پرهيزگاريءَ کي سڀني محققن ۽ مورخن بيان ڪيو آهي. پاڻ علوم شرعيه ۽ معارف طريقهء عاليه جا جامع هئا. سندن

Marfat.com

عظمت ۽ شهرت سنڌ ۽ سنڌ کان ٻاهر ڏورانهن ڏيهن تائين پهتي
سندن مريدن ۽ معتقدن جو سلسلو سنڌ ۽ سنڌ کان ٻاهر ڪڇ، پنج
گجرات، مارواڙ، ڪاٺياواڙ، جيسلمير، جوڌپور، پنجاب، بلوچستان
عرب ۽ آفريقا تائين وسيع رهيو. هزارها خوشنصيب ۽ صاحب دل عالم
۽ صالحن سندن صحبت عاليه مان استفادو ڪيو، جن جا نا
تاريخن ۾ موجود آهن. سندن بزرگانه عظمت، فيوضات جي پالوٽ
ايترو ته وڌيڪ شهرت حاصل ڪئي، جو سنڌ جي عظيم سدا حيا
صوفي شاعر حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي رح بہ لواري شريف ۽
اچي ساڻن ملاقات ڪئي. سندن ملاقات جو تفصيل ڪتابن ۾ موجو
آهي، ۽ اها تاريخي جڳهہ بہ درگاه شريف ۾ محفوظ آهي. لطيف
سائين سندن ذات با برڪات ۽ فيوضات باطنيہ کان ڏاڍو متاثر ٿ
۽ ان ملاقات کان پوءِ فرمايائون.

"سي مون ڏٺا ماءِ، جنين ڏٺو پرينءَ کي،
تنين سندي ڪا، ڪري نہ سگهان ڳالهڙي."

ان طرح لواري شريف جي برڪت ۽ عظمت متعلق فق
ايترو چوڻ اميد تہ ڪافي ٿيندو تہ برصغير پاڪ و هند جي مشهو
بزرگ غوث الحق حضرت ذڪريا رحمة الله عليه جي سوانح ۾ آيل
آهي تہ پاڻ حج جي سفر ۾ جڏهن هن سرزمين تي پهتا، تڏهن
فرمايائون تہ – "مون کي هت هڪ مرد حق آگاه جي خوشبو
اچي رهي آهي، جنهن جي فيض ۽ برڪت کان جڳ واسبو." هي
واقعو حضرت سلطان الاولياء جن جي ولادت کان پوڻا ڇهہ سو سال
اڳ جو آهي.

حضرت سلطان الاولياء جي خلفاء ۾ حضرت مخدوم عبدالرحي
گرهوڙوي صاحب رحمه الله عليه جو اسم شريف سر فهرست آهي
جنهن لاءِ تاريخن ۾ آيل آهي تہ ان دور ۾ سنڌ ۽ هند جي
سينئي عالمن ۾ وڏو عالم تسليم ڪيو ويو. حضرت گرهوڙوي صاحب
شرع ۽ طريقت جو جامع هو ۽ حضرت سلطان الاولياء جي "ابيات
سنڌي" جو جامع ۽ شارح هو. پاڻ آها شرح عربي زبان ۾ لکيائون

Marfat.com

ن جو سنڌي ترجمو مرحوم شمس العلماء ڊاڪٽر دائود پوٽي ١٩٣٩ع ۾ ڪيو. "ابيات سنڌي" پنهنجي ادبي ۽ اخلاقي، روحاني ۽ فني لحاظ کان سنڌي ادب ۾ وڏو مقام پيدا ڪيو آهي. سندن پيا وڏا خاين شيخ ابوطالب اگهمي، شيخ حاجي محمدصالح ڪڙائي ۽ حافظ هدايت الله مشهور آهن. انهن بزرگن ۽ خليفن مان قاضي احمد رحه پنهنجي دور جو صاحب فتويٰ بزرگ هو. سندن درگاه اڄ ۾ قاضي احمد شهر ۾ موجود آهي. سندن ذات بابرڪات جي نسبت ڪري لواري شريف جو سنڌ جي قديم تاريخي مرڪزن ۾ شمار ٿئي ٿو. لواري شريف جي علمي مرڪز جو ذڪر خود برٽن ڀ ڪيو آهي.

حضرت سلطان الاولياء جي عظيم ۽ برڪت ڀري چيز اهي ابيات آهن، جي "ابيات سنڌي" جي نالي سان مشهور آهن، جن جو تعداد ٨٤ آهي. سنڌ جي عالمن ۽ محققن انهن ٨٤ بيتن کي سنڌ جي ڪلاسيڪي ادب جو قابل فخر ذخيرو قرار ڏنو آهي. سندن حالات ۽ سوانح متعلق "لواريءَ جا لال" ڪتاب کي پڻ ڏسڻ گهرجي، جو سنڌ جي مشهور محقق ۽ شاه جي رسالي جي شارح ڊاڪٽر گربخشاڻيءَ جو تاليف ڪيل آهي.

حضرت سلطان الاولياء جن جي ذريات طيبه ۽ سلسلء اولاد امجاد ۾ هي بزرگان دين ۽ مسند نشين مشهور آهن.

(١) حضرت خواجه گل محمد محبوب الصمد (ولادت ١١٧٧ هه – وفات ٢٧ ربيع الاخر ١٢١٨ هه)

(٢) حضرت غوث عالم خواجه محمد زمان ثاني رح (ولادت رمضان ١١٩٩ هه – وفات ١٧ صفر ١٢٤٧ هه)

(٣) حضرت خواجه محمدحسن مهاجر مدني (ولادت ٥- محرم ١٢٣٥ هه – وفات ٧ صفر ١٢٩٨ هه)

(٤) حضرت خواجه محمد سعيد مهاجر مڪي (ولادت ماه رمضان ١٢٦٤ هه – وفات ٢ محرم ١٣٢٤ هه)

(٥) حضرت خواجه احمد زمان (ولادت ١٦ ذوالحج ١٢٩٧ هه وفات ١ رجب ١٣٥٧ هه)

Marfat.com

هن وقت هن درگاه فلڪ پائگاه جا سجاده نشين حضرت قبله پير گل حسن صديقي دام برڪاته آهن، جن جي توجهات خصوصيءَ سان هي علمي، ديني ۽ روحاني مرڪز طريقت ۽ تصوف جي خدمت ڪري رهيو آهي.

هن سعيد موقعي تي، فضيلت ماب جناب بلوچ صاحب، وزير اوقاف، حڪومت سنڌ، جن جي خدمت ۾ چند گذارشون ڪرڻ مناسب سمجهان ٿو.

(١) عرض آهي ته درگاه شريف سان وابسته تقريباً ساڍا چار هزار ايڪڙ زرعي زمينون آهن، جي محڪمه اوقاف جي سنڀال ۾ آهن. اهي زمينون تندي جان محمد جي ڏاڏيرن ۽ ٻين مريدن درگاه شريف جي خدمت لاءِ وقف ڪيون هيون، جن جي سالانه پيدائش ڪيا روپيا لڳي ٿي. وقف ڪندڙ صاحبن جي دستاويزن ۾ اها حقيقت موجود آهي ته ان وقف جي ساري پيدائش درگاه شريف ۽ ان سان متعلقه امور تي خرچ ڪرڻي آهي. ان هوندي به وقف جي پيدائش جو اڌ به پورو صرف نه ڪيو وڃي. اسان جي استدعا آهي ته وقف جي ڪافي رقم درگاه شريف جي خدمت لاءِ صرف ڪئي وڃي.

(٢) عرض آهي ته ١٩٦٤ع جي سخت طوفانن ۽ برساتن ڪري درگاه شريف سان وابسته جاين، عيدگاه، مسافرخانه ۽ يتيم خانه تي سخت نقصان پهتو آهي، بلڪ ڪثير جايون مسمار ٿي چڪيون آهن. انهن جي مرامت ۽ از سر نو تعمير لاءِ عملي قدم کنيا وڃن.

(٣) عرض آهي ته درگاه شريف سان وابسته مذهبي ۽ خيراتي ادارن ۾ لنگرخاني، يتيم خاني ۽ سال ۾ منعقد ٿيندڙ تقريبن تي ڪافي خرچ اچي ٿو. موجوده مهانگائيءَ کي پيش نظر رکندي، ۽ پڻ آمدنيءَ جي زياده پيدائش موجب، گرانٽ کي وڌائي پهتو ڪيو وڃي.

آخر ۾ آءٌ اوهان سڀني ڪرم فرما بزرگن، دوستن، عالمن، اديبن، شاعرن ۽ خاص طرح سان فضيلت ماب جناب عبدالله بلوچ صاحب وزير اوقاف حڪومت سنڌ جو نهايت شڪر گذار آهيان،

Marfat.com

و اوهان صاحب پنهنجو قيمتي وقت سيڙائي، تڪليف وٺي ، هن
ر دراز مقام تي تشريف فرما ٿي ، هن تقريب سعيد ۾ شرڪت
ڪري، اسان جي حوصله افزائي ڪئي آهي . ان سلسلي ۾ آءٌ
ند جي مشهور دانشور ۽ محقق جناب مولانا گرامي صاحب جو
ن بيحد مشڪور آهيان، جنهن جي پر خلوص تعاون ۽ محبت سان
دبي ڪانفرنس جو اهتمام ڪيو ويو آهي. انشاالله اڳتي بہ هن
سم جون ادبي ڪانفرنسون منعقد ڪندا رهنداسون.— والسلام

نيازمند
آخوند محمد صالح
خادم، درگاه عاليہ لواري شريف سنڌ

*

"خطرو (جيڪو انسان جي دل ۾ ايندو آهي) سو ايمان
جي خلاف ناهي، بلڪ ان جو ڪمال آهي."
— سلطان الاولياء

Marfat.com

افتتاحي تقرير

از

جناب عبدالله بلوچ

وزير اوقاف، سماجي ڀهبود ۽ محنت، حڪومت سنڌ

عزيز دوستو! اڄ مون کي ذاتي خوشي ٿي آهي جو آ
اوهان دوستن ۽ سائين سان اڄ هتي ملڻ ۽ هتان جي حالتن جو
جائزو ورتم. نه فقط ايترو، پر هتي جي ضرورتن ۽ ڳهرجن متعلق
جي سپاسنامي ۾ بيان ڪيون ويون آهن- پڻ ڪافي معلومات
حاصل ٿي. ان طرح ٻڌون ٻه ڪيترين ئي حقيقتون ٻڌم، مون
کي انهن سڀني ڳالهين متعلق تمام گهڻي خوشي ٿي آهي.
جيستائين حضرت خواجه محمد زمان جن جو تعلق آهي، ان
لاءِ سڀني کي معلوم هوندو ته سنڌن شخصيت نهايت عظيم هئي
ان طرح هن درگاه جو شمار سنڌ جي ممتاز گادين ۾ ڪيو وڃي ٿو
اسان جي قائد جناب ذوالفقار علي ڀٽي ملڪ جي محنت ڪش
۽ مظلوم عوام جي خوشحاليءَ لاءِ جدوجهد شروع ڪئي- عوام
پنهنجي قائد جو ڀرپور ساٿ ڏنو، مڪمل تعاون ڪيو
ٻانهن ٻيلي ٿي بيٺو، جنهن جي نتيجي ۾ عوامي حڪومت برپا ٿي
جيڪا عوام جي پنهنجي حڪومت آهي ۽ عوام جي چونڊيل نمائندن
جي حڪومت آهي. عوام پنهنجي جنهن محبوب ۽ هر دلعزيز
قائد جا هٿ مضبوط ڪيا، اهو قائد پاڪستان ۾ توڙي دنيا ۾
اسلام جو عظيم خدمتگذار آهي. اسان جي مٿان اهو واضح ٿي
چڪو آهي ته قائد عوام اسلام جو حد کان وڌيڪ عقيدتمند آهي

Marfat.com

مجيندڙ آهي. اَن جو هڪ ننڍڙو مثال ذيل مناسب ٿيندو ته
اُن پنهنجن دورن ۾ جتي به وڃن ٿا، ته اَن علائقي ۾ جن به
اولياءُن ۽ ولين، بزرگن ۽ الله وارن جا جيڪي آستانا آهن، تن تي
حاضري ڀرڻ ۽ زيارت ڪرڻ پنهنجو عين فرض سمجهن ٿا. اهو سندن
اسلامي محبت ۽ خدمت جو چٽو نشان آهي.

اوهان کي ياد هوندو ته قائد عوام، آمريت جي خلاف جڏهن
ملڪگير عوامي تحريڪ شروع ڪئي، تڏهن عوام دشمن جماعتن
۽ رجعت پسند پارٽين، قائد عوام جي انقلابي قيادت کان گهبرائجي
ڪيئي حيلا هلايا. عوامي تحريڪ کي نقصان رسائڻ ۽ ناڪام
ڪرڻ لاءِ هر طرح جون سازشون ڪيون ويون، شوڪت اسلام
جا جلوس ڪڍيا ويا ۽ ڪفر جون فتوائون ڏنيون ويون. باوجود
مخالف جماعتن جي آنهن حربن جي، عوام جي اڪثريت قائد عوام جي
انقلابي قيادت ۽ پاڪستان پيپلس پارٽيءَ جي منشور تي اعتماد
ڪيو پنهنجي محبوب رهنما جي سچائيءَ ۽ خلوص تي مڪمل يقين
رکيو. نتيجي ۾ عوام جي ڪاميابي ٿي، جيڪي طاقت جا اصل
سرچشمو آهن. اوهان ڏسو ويٺا ته موجوده عوامي حڪومت اسلام
۽ مسلمانن جي جيڪا خدمت ڪئي آهي، سا گذريل ٢٥ سالن
۾ به ٿي نه سگهي هئي. اوهان جي آڏو تجربو موجود آهي. مخالف
جماعتن، عوامي حڪومت کي ناڪام ڪرڻ لاءِ ڪيئي سازشون
ڪيون، جيئن عوام ۾ خوشحالي نه اچي، باوجود اَن جي عوامي
قوت اڳيان آهي مٿ جهلي نه سگهيون ۽ ڪاميابي عوام جي ٿي،
چاڪاڻ ته قائد عوام حق تي هو، سندس سموري ڪوشش عوام
لاءِ ٿي هئي. قائد عوام طرفان ايوبي آمريت خلاف جدوجهد
جو آغاز ڪيو ويو، جنهن ۾ اوهان پڻ پورو ساٿ ڏنو، گويا عوام
دشمن حڪومت خلاف اوهان محاذ قائم ڪيو. اوهان کي گهرجي
ته اڄ به قائد عوام جو ساٿ جاري رکو، هن جا هٿ
مضبوط ڪيو، چاڪاڻ ته مضبوط حڪومت ئي عوام جا مسئلا
حل ڪري ملڪ ۾ خوشحالي آڻي سگهندي آهي.

Marfat.com

آءٌ اوهان کي عرض ڪندس ته اسان وٽ فقط قائد عوام ئي زنده باد آهي. پاڪستان زنده باد آهي ۽ سمورا مسلمان زنده باد آهن. اسان وٽ ڪو شيخ آهي، يا خان آهي، يا قائد آهي ته فقط جناب ذوالفقار علي ڀٽو آهي. اسان سڀئي هن جا سپاهي آهيون ۽ سندس هر حڪم تي لبيڪ چونداسين. سندس هر حڪم مڃينداسين. سندس هر حڪم جي پوئواري ڪنداسين. سندس هر فيصلي کي قبول ڪنداسين- ڇاڪاڻ ته اسان جي قائد جو هر فيصلو صحيح آهي، ملڪ جي ڀلائي وٽان آهي، قوم جي مفاد ۾ آهي، عوام جي ڀلائيءَ ۽ بهبوديءَ لاءِ آهي. وزارتون عارضي شيون آهن. اڄ آءٌ آهيان، سڀاڻي ٻيو ايندو، مگر اسان سڀ پنهنجي قائد جي حڪم کي مڃيون ٿا ۽ سندس پاليسين جي آجيان ڪريون ٿا.

جيستائين هن درگاه جي آمدنيءَ جو تعلق آهي، ته مون کي معلوم آهي ته آمدني زياده آهي ۽ اُن جي مقابلي ۾ درگاه جي خدمت وغيره جي سلسلي ۾ پئسو گهٽ استعمال ڪيو ٿو وڃي، اها حقيقت صحيح آهي. اوهان کي خبر هوندي ته اسان اڃا خود ڪفيل نه ٿيا آهيون. اوقاف کاتي جو ايترو سارو اسٽاف آهي آفيسون آهن، اسٽاف کي پگهارون ڏجن ٿيون. ان طرح پيا ٻيا کيترائي خرچ آهن. ان هوندي به، جيئن ئي حالتون بهتر ٿيون اها ڪوشش ڪئي ويندي، ته هن درگاه جي آمدنيءَ جي سموري رقم، هتي ئي خرچ ڪئي وڃي. آءٌ ان ڏس ۾ چيف ائڊمنسٽريٽر اوقاف سنڌ- جيڪو هتي موجود آهي- کي هدايت ڪريان ٿو.

ٻيو ته عيدگاه، يتيم خانه، لنگرخانه، مسجد ۽ ٻين وابستا عمارتن جي ازسرنو تعمير ۽ مرامت جو جيستائين تعلق آهي ته آءٌ اڄ انهن جو معائنو ڪري رهيو آهيان، ۽ پنهنجي کاتي کي هدايت ڪندس ته ان سلسلي ۾ جائزو وٺي هڪ تفصيلي رپورٽ تيار ڪري مون کي ڏين، جيئن ان تي عمل ڪيو وڃي. انشاءالله آءٌ جڏهن ٻئي دفعي هتي ايندس، تڏهن عملي ڪم ڏسي مطمئن ٿيندس.

Marfat.com

دوستو!

اوهان کي معلوم آهي ته اسان جي ملڪ ۾ قاديانين جو مسئلو نهايت پراڻو ۽ پيچيدو مسئلو هو. انهيءَ نوي سالن جي پراڻي اختلافي مسئلي کي نهايت حڪمت عمليءَ ۽ دانشمنديءَ سان، مازشن ۽ رڪاوٽن جي باوجود، نهايت سهڻي نموني ۾ حل ڪيو ويو آهي. عوام جي چونڊيل نمائندن ٿن مهينن جي قليل مدت ۾ آن مسئلي جو منصفانه حل پيدا ڪري ورتو ۽ اهو مسئلو هميشه لاءِ رفع دفع ڪري ڇڏيو. اها اسلام ۽ پاڪستان جي خدمت هئي، عوام جي خدمت هئي ۽ عالم اسلام جي خدمت هئي. پوري اسلامي دنيا انهيءَ تاريخي فيصلي جي آجيان ڪئي آهي ۽ قائد عوام جي تدبر کي ساراهيو آهي. عوام دشمن ۽ رجعت پسند مخالف جماعتون اگر سمجهن ٿيون ته اهڙي نموني سان، آهستي آهستي، پين فرقن کي پڻ اقليت ۾ آڻي جي ناپاڪ سازشن ۾ ڪاميابي حاصل ٿيندي، ته اها انهن جي عظيم غلطي آهي، اجائي خوشفهمي آهي، يگل آهي ۽ اجائي پروپئگندا آهي. موجوده عوامي حڪومت ڪنهن به اهڙي فتني يا سازش کي هرگز ڪامياب ٿيڻ نه ڏيندي ۽ آنهن جي حربن ۽ ناپاڪ ارادن کي مڪمل طور ڪچلڻ لاءِ هروقت خبردار آهي. آءٌ اوهان کي يقين ڏيارڻ چاهيان ٿو ته قائد عوام جي قيادت ۾، موجوده عوامي حڪومت دوران، ملڪ ۽ قوم خلاف اهڙي هر حرڪت کي دٻايو ويندو ۽ آن جو خاتمو آندو ويندو.

آخر ۾ آءٌ اوهان کي اپيل ڪندس ته اتحاد ۽ تعاون کي برقرار رکو. حڪومت جي ڪمن ۾ تعاون ڪريو ۽ حڪومت جي فيصلن جي پٺڀرائي ڪريو، جيئن عوام جي خوشحاليءَ جا سڀ پروگرام عمل ۾ اچي سگهن. عوام خوشحال ٿيندو ته ملڪ ۽ قوم جي نه صرف صحيح خدمت ٿي سگهندي، پر ملڪي سالميت پڻ آن سان وابسته آهي. الله تعاليٰ ٢٥ سالن کان پوءِ اسان کي ملڪ ۽ قوم جي خدمت لاءِ مستحڪم ۽ پائدار عوامي حڪومت

Marfat.com

قائم ڪرڻ جو موقعو عطا ڪيو آهي، اَن نعمت جي اهميت کي ڪڏهن به نظرانداز نه ڪجي. قائد عوام جي ولوله‌انگيز ۽ انقلابي قيادت کي دنيا تسليم ڪري چڪي آهي. اوهان پنهنجي محبوب ۽ هردلعزيز قائد جناب ذوالفقار علي ڀٽي جي پاليسين ۽ خدمتن جو قدر ڪري، سندس هٿ مضبوط ڪريو. قائد عوام، عوام جي بهتريءَ ۽ بهبوديءَ لاءِ عظيم ڪارناما سرانجام ڏنا آهن- اوهان تي پڻ فرض عائد ٿو ٿئي ته اوهان پنهنجي قائد جي مدد ڪريو ته جيئن اسان جو ملڪ خوشحال ٿئي.

آخر ۾ آءٌ جماعت لواري شريف ۽ منتظمين جو نهايت شڪرگذار آهيان، جن مون کي حضرت خواجه سلطان الاولياء محمد زمان قدس سره جن جي روضي مبارڪ جي زيارت ڪرڻ ۽ اوهان سان ملڻ جو موقعو فراهم ڪيو آهي. اجازت، خدا حافظ.

* * *

”فقير آهو آهي، جنهن ۾ فقيرن جي خاصيت هجي ۽ نه آهو جو سندن رسم تي هلي.“

—— سلطان الاولياء

Marfat.com

جناب مير خدا بخش خان تالپر جي ڪيل تقرير

جناب بلوچ صاحب وزير اوقاف حڪومت سنڌ، جناب مولانا گرامي صاحب ۽ سامعين حضرات!

السلام عليڪم:

سڀ ڪان اول آءٌ سڀني صاحبن جو شڪرگذار آهيان، جو اوهان تڪليف وٺي حضرت سلطان الاولياء جن جي هن تقريب سعيد تي اچي اسان جي حوصلہ افزائي ڪئي آهي.

حضرات! هيءَ درگاهہ صدين ڪان وٺي رشد و هدايت جو سرچشمو رهندي آئي آهي، ۽ هن درگاهہ جو فيض سنڌ هند بلڪ عرب ۽ عجم تائين پهتل آهي. هزارها بلڪ لکها بندگانِ خدا هتان شريعت ۽ طريقت جو علم ۽ فيض حاصل ڪري چڪا آهن. اوهان صاحبن ڪي اهو صاف نظر ايندو تہ هت ڪنهن بہ غير شرعي عمل جو وجود نہ آهي. نماز، دعا ۽ تلاوت ڪان سواءِ ٻي ڪابہ غير شرعي خرافات هت نظر نہ ايندي. هتي جي سلسلہ طريقت ۾ راڳ ۽ سرود جي سخت منع آهي. ٻين ميلن، ملاڪڙن، عرسن ۽ تقريبن ۾ اوهان ڪي حد ڪان وڌيڪ انتشار، راڳ ۽ سرود جون محفلون ۽ گوڙ شور نظر ايندو، پر آن جي برعڪس هتي صدين ڪان وٺي روحاني ۽ اخلاقي رهاڻ ۽ ذڪر فڪر ڪان سواءِ ٻي ڪابہ چيز نہ آهي. گهڻو وقت اڳ ڪن حلقن طرفان، ذاتي اختلاف جي بنياد تي، اعتراض ڪيا ويا هئا ۽ حد ڪان وڌيڪ غير قانوني ۽ غير اسلامي حرڪتون ڪيون ويون هيون. اسلام، جيڪو اخلاق، روحانيت ۽ وسيع النظريءَ جي تعليم ڏئي ٿو،

Marfat.com

تنهن جي هر حڪم جي انحرافي ڪئي ويئي. هن درگاهہ سان
تعلق رکندڙ مريدن ۽ معتقدن کي سخت پريشان ڪيو ويو. وقت
جي حڪومت وٽ الزام تراشيءَ کان ڪم ورتو ويو. بيحد غلط تهمتون
لڳايون ويون. حالانڪ اوهين پاڻ ڏسي چڪا آهيو تہ هت درگاهہ
۽ مسجد کان سواءِ ٻي ڪابہ چيز ناهي. جتي ساز سرود ۽ ميلي
ملاکڙي جي منع هجي، جتي رڳو قرآن پاڪ جي تلاوت، ذڪر
فڪر، ختمي درود، عبادت رياضت تي زور ڏنل هجي، آتي ڪنهن
غير شرعي ڪم جي ڪٿي تي گنجائش پيدا ٿئي. تازو اسان جو
پير بادشاهہ، موجوده سجاده نشين حضرت خواجہ گل حسن صاحب
۽ مان عمره جي ادائگي ڪري آيا آهيون. هونءَ بہ صدين کان
وٺي حضرت سلطان الاولياء جي عرس مبارڪ جون تقريبون ٿينديون
آيون آهن، جن جو تاريخ ۽ ڪتابن ۾ ذڪر موجود آهي. اوهان
کي ڪتابن ۾ ڪٿي بہ ڪنهن غير شرعي عمل جو ذڪر نہ
ملندو. هيءَ درگاهہ نقشبندي طريقي عاليہ جو وڏو مرڪز رهندي
آئي آهي. ان سلسلي جو وڏو عالم ۽ وقت جو جيد صاحب طريقت
مخدوم عبدالرحيم گرهوڙي بہ هن درگاهہ کان فيضياب ۽ وابستہ
آهي. ان طرح قاضي احمد عليہ الرحمت جهڙو صاحب شريعت ۽
صاحب فتويٰ عالم ۽ فقيہ بہ سلطان الاولياء جو نوازيل آهي.
عرض فقط هيءُ آهي تہ هن درگاهہ متعلق جي بہ بهتان هنيا ويا
آهن، سي سراسر غلط آهن. مان آخر ۾ اوهان سڀني جو شڪرگذار
آهيان خاص طرح سان جناب بلوچ صاحب وزير اوقاف حڪومت
سنڌ ۽ سنڌ جي مشهور عالم ۽ دانشور مولانا گرامي صاحب
جو بيحد مشڪور آهيان، جن هن تقريب سعيد ۾ شرڪت ڪري
اسان جي حوصلہ افزائي ڪئي آهي. مهرباني -

Marfat.com

Marfat.com

پراڻي لواري شريف ۾ حضرت سلطان الاولياء جن جي والد ماجد حضرت خواجه حاجي عبداللطيف رح عرف "ڏير ڏٺي بادشاه" جي آخري آرامگاه جو منظر.

Marfat.com

سنڌي ادبي ڪانفرنس ۾ ڪيل صدارتي تقرير

از:-
مولانا غلام محمد گرامي

- نحمده و نصلي الله رسوله الڪريم --- السلام عليڪم

معزز حضرات! مسرت جو مقام آهي جو اڄ سلطان الاولياء حضرت خواجه محمد زمان قدس سره جن جي مبارڪ فيوضات ۽ پاڪيزه حالات کان ڪافي مستفيض ٿيا آهيون. انشاءالله آئنده ۾ استفادو ڪندا رهنداسون.

تصوف جي فلسفي ۾ ۽ تصوف جي تاريخ ۾ هزارين متقدمين صوفيائي ڪرام ۽ هزارها متاخرين بزرگان دين گذريا آهن، جن جي تصنيفات ۽ تعليمات کي وڏو مقام حاصل ٿي چڪو آهي. ان سلسلي ۾ سلطان الاولياء جي ذات والاصفات ۽ سندن ڪلام ۽ ملفوظات جو درجو بلند آهي. سندن ذات ۽ شخصيت، ڪلام ۽ ملفوظات، عمل ۽ ڪردار ۾ هڪ عجيب ۽ ندرت آميز ڪشش موجود آهي.

اوهان وڏا خوش نصيب آهيو، جو سلطان الاولياء جهڙي عظيم هستيءَ سان وابسته آهيو جنهن جي عارفانہ مسلڪ ۽ روحاني مشرب، ذڪر ۽ فڪر، تعليم ۽ حڪمت، بزرگي ۽ برڪت جو تعبير پوري انسان ذات لاءِ رهبر ۽ رهنما آهي. سندن پيغام انسان گير آهي، حقيقت گير آهي، ۽ همه گير آهي.

مون عاجز جيڪو پنهنجي معمولي ۽ ناقص خيال آهر ٿورو گهڻو مطالعو ڪيو آهي، ان موجب ظاهر ٿو ڪريان تہ حضرت سلطان الاولياء جي ملفوظات ۽ ارشادات جي ڏسڻ کان پوءِ يا انهن جي باطني ۽ روحاني ڪمالات کان مستفيد ٿيڻ کان پوءِ، يا سندن

Marfat.com

ديني ۽ علمي مقام کان فيوضات حاصل ڪرڻ کان پوءِ، هر ماڻهو مون وانگر حيران آهي ۽ ان جي حيرانگي بلڪل بجا آهي: چو ته-

بسيار خوبان ديده‌ام، اما تو چيزي ديگري !

— اجوڪي تقريب سعيد ان قسم جي ناهي، جو تصوف ۽ طريقت جي ڪنهن اهم مقام ۽ مسئلي جي سمجهڻ ۽ پروڙڻ لاءِ ڪنهن طول طويل بحث جو آغاز ڪجي، تاهم ايترو عرض ڪرڻ ضروري آهي ته تصوف ۽ ان جي مقصد، نصب‌العين ۽ طريقه ڪار کي سمجهڻ ۽ ان جي عميق ۽ دقيق عارفانه مسئلن کي پروڙڻ لاءِ ڪجهه لازمي مباديات کي ضرور بيان ڪرڻ گهرجي.

اڄ ڪلهه پيدا ٿيل موجوده مادي دور جي حالات ۽ مقتضيات کي مدنظر رکي، يا اهل اسلام جي عملي ۽ اخلاقي زوال کي اڳيان رکي، يا غلط ڪار صوفين ۽ جوڳين جوڳين جي غلط ۽ بي بنياد خيالات ۽ تصورات کي اڳيان رکي، يا تصوف متعلق پيدا ٿيل غلط معلومات ۽ لغو خيالات کي اڳيان رکي، اهو فرض تو عائد ٿئي ٿو ته هن قسم جي پاڪيزه مجالس ۾، شريڪ ٿيڻ جي سلسلي ۾، انهيءَ فن شريف کي پنهنجي علمي استعداد ۽ روحاني صلاحيت آهر مطالعو ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته هن دور جي مادي ماحول ۽ ان جي پيدا ڪيل حال جي اصلاح تصوف سان ٿي ٿي سگهي ٿي.

بزرگو: اها حقيقت آهي ته ظاهر جي علم جو دارومدار محض عقل ۽ منطق تي، دليل ۽ ثبوت، استدلال ۽ تال تي رهي ٿو، پر جڏهن ته انسان رڳو "مجموعه عقل" ناهي، انسان" مجموعه عقل و وجدان" به آهي. انسان کي عقل به آهي ۽ وجدان به آهي، ۽ "وجدان" عقل کان مٿانهون آهي. ان جي مقابلي ۾ جڏهن ته عقل جا پر ڪن جا آهن، تڏهن انسان تي فرض آهي ته هو "حقيقت ڪل" جي تلاش ڪري، ۽ حق شناسيءَ جي راهه جي جدوجهد ڪري، ڪجهه سکي، سمجهي، پروڙي ۽ ڄاڻي- " ماسو جزئي سان ته پوچارا پر ٿيڻ" کي هٿين سان هنڊائي.

Marfat.com

مان عقل ۽ استدلال متعلق عرض ڪري رهو هوس، جيئن
رومي؀ فرمايو آهي:

پائي استدلاليان چوبين بود،
پائي چوبين سخت بي تمڪين بود.

يعني عقل جا پير ڪاٺ جا ٿين ٿا ۽ ڪاٺ جي پيرن سان ڪڏهن به پنڌ ڪري نه سگهبو. لهاذا ان جي مقابلي ۾ "وجدان" جي جا حيثيت آهي، سا معراج وانگر روح القدس جي پرن تي اڏرڻ واري آهي. ان حقيقت کي اهل دل ۽ عارف سمجهي ۽ پروڙي سگهن ٿا.

حضرات: ان مختصر تمهيد کان پوءِ حضرت سلطان الاولياء جي "انفرادي ڪمال" متعلق ڪجهه مختصر عرض ڪندس. اوهان مان ڪي خبر آهي ته پاڻ نقشبندي ۽ مجددي هئا. سيرت نگار عالمن به کين نقشبندي ۽ مجددي لکيو آهي. پر ان ڳالهه ۾ اهو فرق رهجي ويو ته حضرت مجدد رح جي طريقي سان تعلق رکڻ ۽ سندن سلسلي سان وابستگي؀ جي هوندي، وڏي ۾ وڏو فرض منصبي آهي "وحدت الشهود" سان وابسته رهڻ. (البته چند نقشبندي مستثني سمجهڻ گهرجن) ۽ ان جي مقابلي ۾ اوائلي صوفين جو عقيدو وحدت الوجود وارو آهي، ۽ سلطان الاولياء به نه فقط وحدت الوجود جو قائل آهي، پر ان سان گڏ ان عقيدي جو ماهر به آهي ۽ شارح به آهي. دوستو: مسلمان صوفين ۾ يا تصوف جي فلسفي جي تاريخ ۾ "وحدت الوجود" جو نظريو ڪيئن ۽ ڪهڙي زماني ۾ شروع ٿيو، ۽ ان جي ارتقا ڪيئن ٿي آهي، ۽ اڄ ان جي حيثيت ڇا آهي، اهو هڪ وڏو ۽ بحث طلب موضوع آهي، جنهن کي تفصيل سان بيان ڪرڻ جي هتي گنجائش نه ٿو سمجهان. ان جو تفصيلي مطالعو انشاءالله منهنجي هڪ نئين تاليف سان ملندو، جا زيره طبع آهي. حضرات! اها هڪ تاريخي حقيقت آهي ته حضرت مجدد اهو پهريون بزرگ شخص آهي، جنهن "وحدت الوجود" تي سخت تنقيد ڪئي، ۽ ان مان پيدا ٿيل ڪن غلط ڪار صوفين جي

Marfat.com

عقيدن جي اصلاح ڪئي.

ان سلسلي ۾ حضرت مجدد رح هن نظريہ جي مشهور شارح شيخ ابن العربيءَ جي نظرين ۽ دليلن جو بہ رد ڪيو آهي، ۽ ان مسئلي کي حد کان وڌيڪ پرجوش انداز ۾ بيان ڪري، زياده مدلل ۽ مستحڪم ڪري، علمي دنيا کي ڪافي متاثر ڪيو آهي. لهذا علمي دنيا ۾ حضرت مجدد رح جي شهرت، وحدت الشهود جي ڪري آهي، ۽ علم اسلام ۾ مڪتوبات شريف ۾ آيل اهي بحث وڏو علمي معيار رکن ٿا. پر اوهان اهو ٻڌي حيران ٿيندا تہ حضرت سلطان الاولياء نقشبندي ۽ مجددي هوندي بہ ”وحدت الوجود“ کي ”وحدت الشهود“ تي ترجيح ڏين ٿا. حيرت جو مقام هي بہ آهي تہ نقشبندي حضرات جي حالات ۾، سلطان الاولياء کي طريقہ عاليہ نقشبنديہ مجدديہ جو تڪميل ڪندڙ تسليم ڪيو ويو آهي. آءٌ اها حقيقت اوهان جي اڳيان پيش ڪرڻ ٿــو گهران ۽ پنهنجن دوستن ۽ مڪان شريف سان وابستہ احبابن کان اهو سوال بہ پڇندو آهيان تہ ”طريقہ عاليہ نقشبنديہ مجدديہ“ جي تڪميل جو آخر مطلب ڪهڙو آهي؟

دوستو ۽ بزرگو: منهنجي ناچيز خيال ۾ ”تڪميل“ جو مفهوم هي آهي تہ حضرت مجدد رح ”وحدت الشهود“ جو قائل رهيو، ۽ سلطان الاولياء ”وحدت الوجود“ جو شارح ۽ ترجمان ٿيو۔ تاريخي طور اها حقيقت بہ تسليم ٿيل آهي تــہ شاه ولي الله مسدث دهلوي، جيڪو حضرت مجدد کان پوءِ مجدد مڃيو ويو آهي، سو بہ ”وحدت الوجود“ جو قائل ۽ مبلغ هو. جنهن جو هم عصر علامہ معين ٺٽوي پڻ هو، جيڪو (حضرت سلطان الاولياء جـي ظاهري مرشد ابوالمساڪين جو مرشد پائي هو. پيئي بزرگ حضرت ابوالقاسم نقشبنديءَ جا مريد هئا. مجدد ڇا کي چئجي، اهو بہ هڪ وڏو مسئلو آهي، آءٌ هينئر ان بحث ۾ پوڻ نہ ٿو گهران.

حضرات: شاه ولي الله بيان ڪيو آهي تہ وحدت الوجود حق ۽ درست آهي، فقط لفظن ۽ عبارتن جي منطقي ۽ لغوي تعبير ۽

Marfat.com

شريح جي ڪري ظاهري اختلاف آهي. ورنه وحدت‌الوجود ئي حقيقت ثابته آهي، جنهن کي "وحدت‌الشهود" جي دلين سان رد ڪري نه ٿو سگهجي!

حضرات: حضرت سلطان‌الاولياء، حقيقت ۾ شاه ولي‌الله جي پيش ڪيل لفظي ۽ منطقي تعبير ۽ تشريح جي درستيءَ کي اجا به وڌيڪ صحت ۽ صداقت جي تڪميل تي پهچايو آهي. سندن گوهر بار ابيات ۽ انهن جي فقير عبدالرحيم گروهڙوي پاران ڪيل تشريح عادل شاهد آهن. سلطان‌الاولياء جو "وحدت‌الوجود" جي تائيد ڪرڻ ۽ مخدوم گروهڙوي جي پاران ان جي تشريح ۽ تائيد ڪرڻ سند آهي. سند به اهڙي جو ڪوبه سندن سامهون دم هڻي نه ٿو سگهي!

دوستو ۽ بزرگو: اهو اشارو جو ڪتابن ۾ اچي ٿو ته حضرت سلطان‌الاولياء جي والد ماجد حاجي عبداللطيف رح کي، هڪ نقشبندي مجددي بزرگ اها بشارت ڏيئي ڇڏي هئي ته توهان جو جيڪو فرزند پيدا ٿيندو، سو طريقه عاليه نقشبنديه جي "تجديد" به ڪندو ۽ "تڪميل" به ڪندو. ان موجب مان اُنين چوڻ ۾ حق بجانب آهيان ته "تجديد" به اهائي آهي، ۽ تڪميل به اهائي آهي، جو سلطان‌الاولياء "وحدت‌الشهود" تي "وحدت‌الوجود" کي ترجيح به ڏني ۽ وحدت‌الوجود کي ثابت به ڪيائون. چنانچ اهو هڪ وڏو ڪمال هو، پئي ڪنهن به نقشبنديءَ جي حالات ۾ نظر نه ٿو اچي. البته ڪي به ٻي مثال مان ٿا، جن کي مستثني قرار ڏئي گهرجي، جن کي تصوف جي ڪتابن ۾ ايتري شهرت به نصيب نه ٿي آهي.

حضرات: نقشبندي ٿيڻ جي معني ئي آهي وحدت‌الشهود جو لازمي طرح سان قائل رهڻ. ڪو نقشبندي هجي ۽ وحدت الشهود جو قائل نه هجي، اها ناممڪن ڳالهه آهي. يا اهو اهڙو اجتماع‌الضدين آهي، جنهن جي تطبيق ڪرڻ کان اسان قاصر آهيون. بهرحال حضرت سلطان‌الاولياء جو اهو انفرادي ڪمال آهي جو پاڻ

Marfat.com

وحدت‌الوجود جي تائيد ۽ تصديق به ڪيائون ۽ ان جي تجديد تڪميل به ڪيائون.

حضرت سلطان‌الاولياء پنهنجي گوهر بار ڪلام ۾ منصور کي وحدت‌الوجود جي علامت طور پڻ بيان ڪيو آهي. پنهنجي هڪ نهايت آبدار ۽ بليغ بيت ۾ فرمائين ٿا:

سرتيون ست ڪپاھ،
تـي ترتيب تباھ.

ان ۾ فرمائين ٿا ته ست ۽ ڪپاھ مڙيئي ساڳي حقيقت آهي ست ني ڪپاھ آهي، ۽ ڪپاھ اصل آهي، جنهن مان ست جڙي ٿو. ان طرح اصل وجود، باري تعاليٰ جو آهي، باقي سڀ ڪجھ ان جي صفات ۽ ظلال آهن، جن کي جدا ڪري نه ٿو سگھجي منصور دراصل پنهنجي وجود ۽ ذات جي نفي ڪري، حق تعاليٰ جي وجود جو اثبات ڪيو آهي. اهو بلڪل غلط آهي ته منصور "انا الحق" چئي، پنهنجي انا ۽ وجود جو اظهار ۽ اثبات ڪيو آهي. ان ڪري فرمائين ٿا ته بـي سمجھيءَ جي ڪري "منصور کي نه ماريو.

ٻئي هنڌ فرمائن ٿا:

سيت پچار پرينءَ جي، سيت هوت حضور،
ملڪ مڙيئي منصور، ڪهي ڪهبا ڪيترا؟

حضرات: سلطان‌الاولياء جي نظريه توحيد متعلق ڪيل تجديد ۽ تڪميل متعلق به چار لفظ عرض رکندس.

حضرت سلطان‌الاولياء نهايت عارفانه انداز سان الاهيات ۽ وحدت‌الوجود جو مسئلو حل ڪيو آهي. سندن ارشادات مان ثابت آهي الله جو واجب‌الوجود هجڻ، ۽ غير الله جو معدوم هجڻ. سندن تحقيق جو لب‌لباب اهو آهي ته واجب‌الوجود پنهنجي ذات جي لحاظ سان بي مثال آهي. جهڙيءَ طرح الله تعاليٰ جي ذات ۽ وجود جو ڪو ٻيو مثال نه آهي، تهڙيءَ طرح واجب‌الوجود جي صفات ۽ مظاهر جو وجود به غير ناهي، اهي به هڪ حقيقت "عين" آهن

Marfat.com

گرچہ في نفسه ذات ئي واجب الوجود آهي، يا ائين چئجي ته وجود لفظ جو اطلاق فقط ذات باري تعاليٰ تي آهي، ماسوالله جو ڪو وجود حسي آهي ئي ڪونہ. اگر "غير" جي "وجود" ڪي بہ تسليم ڪيو ويو تہ پوءِ ان حالت ۾ ٻن وجودن "الله ۽ غيرالله" کي تسليم ڪرڻو پوندو. هڪ واجب الوجود "حق تعاليٰ" ۽ ٻيو واجب الوجود "غيرالله!" - اهو اجتماع ضدين آهي ۽ اجتماع الضدين محال ۽ قطعاً ناممڪن آهي. "وجود" بس هڪ آهي، باقي جو ڪجهہ بہ آهي، اهو هست نما وجود آهي، جنهن کي "ظلي ۽ اضافي" چئي سگهجي ٿو. جيئن آئيني ۾ نظر ايندڙ تصوير ۽ ان جي نقل و حرڪت، "عين" جو عڪس آهي، پر "عين" ناهي، تيئن تصوير جي خود حيثيت بہ غير حقيقي ۽ اضافي آهي. ناظر ۽ منظر ۾ وڏو فرق ظاهري ۽ بعد معنوي موجود آهي.

دوستو: عارفن جي تحقيق اها بہ آهي تہ هڪ ذات آهي ۽ ٻي صفات آهي. ذات بي مثال آهي، پر صفات لاءِ مختلف مظاهر آهن. هيءَ ڪائنات بہ حق تعاليٰ جي صفات جو مظهر آهي . ان کان پوءِ، هن ڪائنات جي تڪوين، تدريج ۽ ارتقا جي مختلف مرحلن ۾، مختلف صفتن، مختلف مظاهرن جي صورت پئي اختيار ڪئي آهي. لهاذا جيئن الله جي ذات کان سواءِ، صفات کي ڪا مستقل ۽ علحده حيثيت حاصل ناهي ، ۽ نہ ڪو صفات جو ذات کان سواءِ ڪو وجود ئي آهي، بلڪل ان طرح سان، الله جي ذات سان سندس صفات ۽ مظاهر عينيت ۽ ورائيت جي سلسلي ۾ پيوستہ ۽ جڪڙيل آهن ۽ اهي اتصال جي ٻي ڪيف ربط سان گويا ذات جو "عين" آهن ۽ ذات جو غير نہ آهن. لهاذا صفات ۽ مظاهر جي احاطي ۽ اجتماعي دائري ۾ نہ "غيريت" آهي ۽ نہ ڪا "عدميت" آهي، پر اها "عدميت ۽ لاغيريت" ڪين تڏهن ملي آهي، جڏهن اول صفات کي ذات ۾ مضمر تصور ڪيو وڃي ۽ صفات ۽ مظاهر کي ذات جو "غير" نہ سمجهيو وڃي.

"واجب الوجود" جو وجود حق آهي، پر "وجود نما غير"

Marfat.com

يعني ڪائنات محض اضافي ۽ اعتباري آهي.

سلطان‌الاولياء، الاهيات جي ڪ مسئلي 'وجود' ڪي حل ڪندي، ان ڪي ڪافر ۽ مشرڪ قرار ڏنو آهي، جو ذات ۽ ان جي مظاهر جي بي‌ڪيف اتصال ۽ بي‌قياس ربط ۽ تعلق ڪي نه سمجهندي رڳو ذات ڪي عين، ۽ ان جي صفات ڪي غير ته تسليم ڪري. اهڙي دوئي پسند ڪي سلطان‌الاولياء موحد نه، پر مشرڪ ٿو سڏي، ڇا لاءِ ته مشرڪ اهو آهي جو 'ڪل ۽ جز'، 'اصل ۽ فرع'، 'وجود ۽ ظل'، 'واجب ۽ عدم'، ۽ 'آب ۽ حباب'، 'لهر ۽ بحر' 'هست ۽ نيست' جي لطيف فرق ۽ اتصال، هم آهنگي ۽ انفصال، اتحاد ۽ تضاد ڪي نه ٿو سمجهي سگهي.

دوستو: وحدت‌الوجود جو مسئلو نهايت باريڪ ۽ ناقابل فهم چيو ويو آهي. سولن ۽ سادن لفظن ۾ هن طرح چئي سگهجي ٿو ته حق تعاليٰ جي ذات اگر 'ڪل' آهي ته ڪائنات ۽ ان جا مظاهر 'جز' آهن. ذات 'اصل' آهي ۽ مظاهر 'فرع' آهن. ذات اگر وجود آهي ته ڪائنات ۽ مظاهر ان جو 'ظل' آهن. ذات واجب آهي ته ڪائنات عدم آهي. ذات بحر آهي ته صفات لهر آهي. ذات هست آهي ته باقي غير نيست آهي. ان طرح ذات ۽ مظاهر ۾ فرق به آهي ته اتصال به آهي، هم آهنگي به آهي ته انفصال به آهي، اتحاد به آهي ته تضاد به آهي. ان متعلق ئي سلطان‌الاولياء فرمايو آهي.

نڪين اوڏو اڪ ڪـــي، نڪين نظران ڏور،
وڃان ان وهـــلور، جئن ڏنـــوئي اڻ ڏيٺ ۾.

'اڻ ڏيٺ' جو مفهوم آهي 'مظاهر ۽ صفات' جو جز هجڻ، فرع هجڻ، ظل هجڻ، عدم هجڻ ۽ نيست هجڻ! جنهن سان ڪل، اصل، وجود ۽ واجب جو بي‌ڪيف اتصال به آهي ۽ انفصال به آهي. هم آهنگي به آهي ۽ بيرنگي به آهي. اتحاد به آهي ته تضاد به آهي. 'عينيت' به آهي ته 'غيريت' به آهي.

اگر سلطان‌الاولياء جي ان هڪ بيت ڪي عميق نگاه سان مدنظر رکيو ويو ته پوءِ ڪو به ابهام نه رهندو ۽ وحدت الوجود

Marfat.com

Marfat.com

درگاه ڏاڪ پائگاهہ جي احاطي اندر، اولهہ طرف، واقع قديمي مسجد شريف جي مُهڙ •

Marfat.com

جو حڪمت آفرين ذڪر سمجهه ۾ اچي ويندو.

سلطان‌الاولياء جي هيءَ به تحقيق آهي ته هيءَ سموري ڪائنات ”سايه‌بي وجود“ آهي. ان سان گڏ سلطان‌الاولياء جو اهو به اشارو آهي ته نه فقط هي عالم، پر ٻيو عالم به پنهنجي هيئت ۽ تخليق، وجود ۽ مظهر جي لحاظ کان التباس تي قائم آهي. ان مان اگرچه هڪ کي عالم حقائق، عالم معاني، ۽ عالم ملڪوت سڏجي ٿو، ۽ ٻئي کي عالم ناسوت سڏجي ٿو يا جهان موجود ڪونجي ٿو، پر ائين چوڻ سان ڪو به فرق نه ٿو پيدا ٿئي. جهان موجودات به اصل ۾ عدم آهي، پر وجود نما لاشئي آهي. شئي جي صورت ۾ لاوجود آهي، پر وجود جي اوٽ ۽ لباس ۾ ’هست‘ آهي. هت اسان جي هن مادي نظر سان مظاهر ۽ صفات جي مختلف صورتن ۾ جو التباس ۽ اشتباه نظر اچي ٿو، اهو محض ظني ۽ حسي آهي، نظري ۽ ظاهري آهي، ورنه جر ۽ ڦوڙو، بحر ۽ لهر، سڀ ۽ پڙاڏو هڪ آهن. انهن جي تشڪيل ۽ تڪوين جي ظاهري صورت ۾ ڪجهه فرق به آهي ۽ تنوع به آهي. اسان جي مادي نگاه ان فرق ۽ تنوع کي به حقيقي تصور ڪري، ٻئي اضافي ۽ اعتباري عالم کي به وجود تي سمجهي. ورنه فقط ذات ئي آهي. ان جي برعڪس مظاهر جو ڪو وجود ناهي. سڏ آهي، پڙاڏي جو وجود ناهي. ديوار آهي، ان جو پاڇو ناهي. بحر ئي آهي، لهر ڪجهه به نه آهي!

سلطان‌الاولياء جي تنبيهه آهي ته ”عارف ڏسي ٿو ته جنهن کي بقاء هست سڏيو وڃي ٿو، اها تمام فنا ۽ نيست آهي. وجود فقط واجب جو آهي.

دوستو: فرمائن ٿا: بيشڪ اهي رموز ۽ حقائق، ڪمزور ۽ ڪورين، اندر جي انڌن ۽ ظاهر پرست ماڻهن کي سمجهه ۾ نه ٿا اچي سگهن. انهن جي دل مرده آهي. اهي جيرا جنازا ۽ بي‌شعور حيوانن وانگر آهن. انهن جي زندگي بي مقصد ۽ بي روح آهي. انهن جي فهم جو قصور آهي، جو منجهن حقائق کي سمجهڻ ۾

Marfat.com

عاجزي پيدا ٿئي ٿي. جيئن نيڏو، پنهنجي نيڏائي جي ڪري، هڪ ڪي به ٿو ڏسي، اهڙيءَ طرح استدلالي، منطقي، فلسفي ۽ عقل مادي، ذات ۽ مظاهر جي اتصال ۽ انفصال کي سمجهڻ کان قاصر رهجي ٿو وڃي.

دوستو: اهو ياد رکڻ گهرجي ته وحدت‌الوجود متعلق ناقص ۽ سنڌي حضرات، ظاهر بين علماء ۽ نمائشي صوفياءِ ڪرام انگهان ڪلام ۽ بحث ڪرڻ کان منع ڪئي وئي آهي، ڇا لاءِ ته اڄڪلهه جي پڙهيل ڪڙهيل طبقي جو علمي ۽ فڪري معيار ۽ استعداد ايترو بلند ۽ سنجيدو ناهي، ان ڪري ممڪن آهي ته ان جي ڪم علميءَ ۽ ڪند ذهنيءَ جي ڪري، ڪو غلط خيال راڄ پيدا ٿي پوي. خود 'وحدت‌الوجود' جي شارح شيخ ابن عربيءَ پڻ فرمايو آهي ته "ظاهر بين عالمن ۽ بي‌ذوق عام ماڻهن کي 'وحدت‌الوجود' متعلق منهنجن خيالن کي پڙهڻ جي اجازت ناهي. اهو دقيق ۽ مشڪل مسئلو، منهنجي ان شاگرد کان پڙهبو وڃي، جنهن مون کان روبرو سکيو هجي."

دوستو: ان سلسلي ۾ اهو ٻڌائڻ مناسب ٿو سمجهان ته سڀ کان اول علامه صدرالدين قونوي آهي، جنهن وحدت‌الوجود جو فلسفو خود شيخ ابن عربيءَ کان پڙهيو ۽ ان کانپوءِ مولانا رومي آهي، جنهن قونويءَ کان حاصل ڪيو. چنانچه، مثنوي تصوف، نظريه وحدت‌الوجود جي گويا شرح آهي. پر آءٌ ائين چوڻ ۾ پڻ ڪي حق بجانب ٿو سمجهان ته سلطان‌الاولياء جا ۸۴ بيت تصوف ۽ وحدت‌الوجود جي دريا بي ڪنار کي، جڻ هڪ پيالي ۾ سمائي چڪا آهن. ڪاش! اڄڪلهه جا عقلي ۽ نقلي صوفي، سلطان‌الاولياء جي انهن ۸۴ بيتن کي پڙهي ۽ پروڙي سگهن.

حضرات: علمي ۽ دقيق انداز بيان کي نظرانداز ڪري سولي ۽ صاف سنڌيءَ ۾ عرض ٿو ڪريان ته، پوريءَ ڪائنات جو سرچشمه اول، پوريءَ ڪائنات جو منبع اول، پوريءَ ڪائنات جو تخيل اول، پوريءَ ڪائنات جو محرڪ اول، اها حقيقت ڪبريٰ

Marfat.com

آهي، جنهن کي وحدت‌الوجود جي حقيقت موجب، واجب‌الوجود
جيو وچي ٿو، "واجب‌الوجود" "وحده‌لاشريک" آهي ۽ وجود
فقط حق تعاليٰ جي صفت آهي، جو لاشريک ۽ لامثال آهي. نه هن جو
ڪو بيو مثال ۽ شريک آهي ۽ نه هي ڪنهن ٻئي وجود جو مثال
۽ شريک آهي. ان ڪري ڪنهن ٻي شئي کي "وجود" جي
صفت سان تعبير ڪرڻ شرک ڪرڻ جي برابر آهي. هائو يا نه؟
جڏهن "وجود" حق تعاليٰ جي صفت مطلق آهي، ان ڪري نه
چئجي ٿو ته ڪنهن به ٻيءَ شي کي "وجود" ڪري مڃڻ غلط
آهي، ڇو ته ان صورت ۾ حق تعاليٰ جو "وجود" لاشريک نه
رهندو، ڇاڪاڻ ته ان جي هڪ صفت "وجود" کي مڃيندي، ان
جي غير کي به "وجود" ڪوٺي، شرک پيدا ڪيو ۽ حق تعاليٰ
جي هڪ صفت جي موجودگي "غير" ۾ تسليم ڪئي وئي. ان
طرح حق تعاليٰ جي هڪڙي صفت جي موجودگيءَ جو وجود
غير ۾ مڃڻو پوندو، جڏهن ته "وجود" فقط حق تعاليٰ جو آهي.
تڏهن ته چيو ويو آهي ته ان کان سواءِ باقي ٻيو ڪجهه به ناهي.
"لاموجودفي‌الدارين‌الاهو". جڏهن ٻنهين جهانن ۾ حق‌تعاليٰ جي وجود
کان سواءِ، ٻئي ڪنهن جي وجود کي مطلقا تسليم ئي نه ڪيو
ويو ته ٻيءَ باقي ڇا بچو؟ باقي ٻي ڪهڙي شئي موجود آهي، جنهن
جي هوندي "وحدت‌الشهود" جو مفهوم پيدا ڪري سگهجي.

ٻيو ته وحدت‌الشهود پنهنجيءَ جاءِ تي ڪثرت پسند آهي،
۽ ان جي مقابلي ۾ وحدت‌الوجود همه‌گير، انسان‌گير ۽ وحدت پسند
آهي جو پوري ڪائنات کي صفات‌الاهيه جو مظهر ٿو مڃي.

بزرگو: حقيقت اها آهي ته پوري ڪائنات صفات الاهيه جو
مظهر آهي. پوريءَ ڪائنات جو منبع حق تعاليٰ جي ذات آهي.
پوريءَ ڪائنات حق تعاليٰ جي صفات ۽ مظهرن جي آئينه دار آهي.
درياءُ هڪ آهي، جو قطرن ۽ لهرن جي صفتن ۾ ورهايل آهي.
ان طرح «انسان» هڪ آهي، جو ذاتين، قبيلن، مذهبن ۽ متن،
خيالن ۽ عقيدن، عادتن ۽ رواجن، بلڪ صورتن ۽ شڪلين جي

Marfat.com

ڪثرت ۾ ورهايل آهي.

وحدت‌الوجود ڪي سمجهڻ سان پوري انسان ذات کي سمهيڙي هڪڙي مرڪز تي گڏ ڪري سگهجي ٿو، پر ٻئي طرف وحدت‌الشهود جي مڃڻ سان ڪثرت‌الاشياء ۽ انهن جي باهمي تضاد، تصادم، انتشار ۽ ڪشمڪش کي ٻه هڪ حقيقت ڪري مڃتو پوي ٿو. پوري ڪائنات کي وحدت جي بدران ڪثرت جي رنگ ۾ ٽوڙي مروڙي، دُئيءَ ۽ فساد، باهمي عناد ۽ اختلاف جي لاءِ راه هموار ڪرڻي پوي ٿي. ان طرح سان پوري انسان ذات لاءِ امن ۽ امان، اتحاد ۽ محبت جو دائرو تنگ ڪرڻو ٿو پوي.

اڃا به ان متعلق هڪڙو عرض آهي ته حقيقت ۽ ان جي ماهيت هڪ آهي، پر ان جا نالا مختلف آهن. حقيقت هر هنڌ پنهنجي پنهنجي رنگ ۾ موجود آهي ۽ پنهنجي پنهنجي حيثيت سان ان جو وجود آهي. وحدت‌الوجود جو مفهوم آهي سڀني حقيقتن ۽ صداقتن، يعني سڀني مذهبن، سڀني دينن، سڀني مسلڪن، سڀني فرقن، سڀني هدايتن ۽ پيغامن جي حقيقت پسندانه قدرن ۽ روح پرور ۽ ايمان افروز معيارن جو حسين اجتماع.

سامعين ڪرام: حقيقت ته اها آهي ته هر انسان جي لاءِ الله تعاليٰ جي ’الوهيت‘ ۽ ان جا ’مظاهر‘ ۽ ’آثار‘ هڪجهڙا آهن. وحدت‌الوجود جو عقيدو پوري دنيائي انسانيت کي برادريءَ ۽ برابريءَ جي هڪڙي وسيع دائري ۾ آڻي سگهي ٿو. اسان کي اها اميد آهي ته اهو ڏينهن ضرور ايندو، جڏهن انسان ذات، ٽڙي پکڙيل مذهبي ۽ ذرمي، سماجي ۽ تهذيبي، توڙي ٻين مصنوعي نظرين ۽ انهن جي اختلافن تان ڌڪا کائي، پنهنجا متا ڦاڙائي، اچي وحدت‌الوجود جي نظريه تي بيهندي ۽ تسليم ڪندي. اهائي قوميت ڪانه بين‌الاقواميت ڏانهن راه آهي، اتي پهچي انسان سوچي سگهندو ته انسان ۽ ڪائنات، حق تعاليٰ جا مظاهر ۽ آثار آهن. حيات، انسان ۽ ڪائنات حق تعاليٰ جي ذات سان وابسته آهن. سڀني جو مرڪز ۽ منبع

Marfat.com

مرجع ۽ مربي هڪ آهي. اهو ئي آهي حضرت سلطان الاولياء جي روح آفرين ڪلام جو پيغام، جيڪو سندن ٨٤ بيتن ۾ مختلف طريقن سان، معني آفرين ۽ وجدانگيز انداز ۾ ڦري ٿو، جنهن جي جديد نقطہ نظر سان، اڄوڪي جديد انسان لاءِ، شرح لکڻ جي وڏي ضرورت آهي.

بزرگو: منهنجو اهو عقيدو آهي تہ مخدوم فقير عبدالرحيم گرهوڙي رح پنهنجي دور جو وڏو فقيہ ۽ عالم هو، جنهن ٨٤ بيتن جي شرح، قديم دور جي صوفيانہ نظريات جي ماتحت لکي. بيشڪ اڄ کان ٻہ صديون کن اڳ، اهو ڪم وڏو تصور ڪيو ويو هو، پر وحدت الاديان ۽ وحدت انسانيت عامہ جي مسئلن تي ڪجهہ بہ نہ لکيو ويو آهي. ڇا لاءِ تہ مخدوم گرهوڙي پاڻ خود اهڙي دور جي پيداوار هو، جنهن ۾ تصوف فقط اهڙن مسئلن تائين محدود هو. حالانڪ هن بين الاقوامي ڪشمڪش ۽ مادي نظريات جي تحت پيدا ٿيل تصادم واري دور ۾ پوري انسان ذات کي وحدت، صلح، امن ۽ خير جي دعوت ڏيڻ جي سخت ضرورت آهي، ان ڪري وحدت الوجود جي اهڙي شرح تيار ڪرڻي آهي، جيڪا هن دور جي انسان جي اضافي ۽ مصنوعي مشڪلاتن، نظرياتي ڪشمڪش، استبداد ۽ استحصال وارين شيطاني قوتن کان بچائي سگهي ۽ انسان ذات کي تشدد ۽ ظلم سان مقابلي ڪرڻ لاءِ، اجتماعي انداز تي منظم ڪري سگهي. پوري انسانيت عامہ کي، سڀني تفرقہ سازين ۽ اختلافي سازشن کان آزاد ڪري سگهي. باهمي عناد ۽ فساد جي عالمگير باہ تي ٿڌو ڇنڊو هڻي سگهي ۽ انسان ذات کي محبت ۽ اخوت جي مرڪز تي جمع ڪري سگهي.

دوستو: ان سلسلي ۾ سلطان الاولياء جي شخصيت ۽ ڪلام اسان جي رهنمائي ڪن ٿا، ۽ پوري انسانيت عامہ جي رهبريءَ لاءِ بہ ڪافي آهن.

سامعين ڪرام:- مان اوهان کي نهايت دردمندانہ انداز

Marfat.com

۾ ٻڌائي رهيو آهيان ته حضرت سلطان الاولياء جي فيض ۽ برڪت جو واسطو رڳو لواري شريف جي مقدس زمين سان ناهي، نه ڪو فقط سنڌي، ڪڇ پيچ ۽ ٿَرَ تائين محدود سمجهڻ گهرجي. ان فيض جي وابستگي، رڳو عرب ۽ آفريقا جي معتقدن سان ناهي، ان جي وابستگي رڳو گجرات ۽ جيسلمير، پنجاب ۽ بهاولپور، مارواڙ ۽ راجستان سان نه آهي- پر سلطان الاولياء جو فڪر ۽ برڪت ڀريو پيغام پوري انسان ذات لاءِ آهي، همه گير آهي ۽ عالمگير آهي. لهذا حضرت سلطان الاولياء جي انهيءَ عظيم پيغام کي دنيائي انسانيت جي ڪنڊڪڙڇ تائين پهچائڻ لاءِ، عام طرح سان سنڌ جا باشندا ۽ بالخصوص درگاه لواري شريف جا مريد پابند آهن. اهو سلطان الاولياء جو فيض فقط سنڌ ۽ هند، عرب ۽ آفريڪا تائين محدود نه رکو، اهو عالم انسانيت لاءِ پيغام آهي، محبت جو پيغام آهي، امن جو پيغام آهي، اخوت جو پيغام آهي، دوستيءَ ۽ ياريءَ جو پيغام آهي، خيرخواهيءَ ۽ همدرديءَ جو پيغام آهي، تسلي ۽ تسڪين جو پيغام آهي، مجروح ۽ زخميل انسانيت جي زخمن لاءِ دعا ۽ شفا جو پيغام آهي، ايمان ۽ سلامتيءَ جو پيغام آهي، صداقت ۽ ديانت جو پيغام آهي.

دوستو ۽ بزرگو: مان نهايت پراميد آهيان، ۽ اهو محسوس ڪري رهيو آهيان ته اهو ڏينهن ضرور ايندو جو هيءَ سرزمين سنڌ حضرت سلطان الاولياء جو پيغام پوريءَ انسان ذات تائين پهچائيندي. انشاءالله ان قسم جُو انتظام ٿيندو، بزرگان ڪرام جو توجهه ۽ روحاني تصرف حرڪت ۾ اچي چڪو آهي.

بزرگو: حضرت سلطان الاولياء ان سلسلي ۾ سنڌ کي دعا به ڪئي آهي. فرمائين ٿا:

پرت چڙ پرڏيهه جي، ساڻيهه ڪر سنڀال،
لڪن سندي لال، مڇڻ مفت وڃائيين.

[هن بيت ۾ سنڌ کي لکن سندي لال چيو اٿن.]

(تقرير اجا اتي مس پهتي ته ان وقت سامعين ڪرام مان

Marfat.com

هڪ چٺي آئي، جنهن ۾ گرامي صاحب ڪان سوال پڇيو ويو ته ان بيت جي شرح، موجوده دور جي تقاضائن آهر اگر ٿي سگهي ته پوءِ اها مهرباني ڪري بيان ڪئي وڃي. ان بيت ۾ پرڏيهه جي پرت ۽ ساڻيهه جي سنڀال، لکن سندي لال ۽ ان کي مفت وڃائڻ کان منع ڪرڻ، ڪهڙي حال ۽ خيال کان چيو ويو آهي. ان جو مفهوم ڪهڙو آهي. ان چٺيءَ جو جواب ڏيندي گرامي صاحب تقرير کي جاري رکندي چيو: مرتب)

حضرات: هڪ دوست کان مٿين بيت جي شرح لاءِ چٺي پهتي آهي. معاف ڪندا، ان دوست کي جواب ڏيندي گذارش ڏو کيان ته منهنجا بزرگو، تصوف جي نقطہ نظر سان، مٿين بيت جا ڪيئي روحاني ۽ فڪري مقامات بيان ڪري سگهجن ٿا. سوال جي نوعيت کي اڳيان رکي عرض ڪندس ته توهان ٿوري وقت لاءِ تصوف جي دنيا مان ٻاهر نڪري، هن بين الاقوامي ڪشمڪش واري دور ۾، هن سادي دنيا ۾ اچو، ۽ قومن جي زوال ۽ ڪمال جي سمورن مادي اسبابن کي مطالعو ڪيو. استبداد ۽ استحصال جي چڪيءَ ۾ پيڙيل ڪمزور ۽ هيٺين قومن جي آپداءِ غلاميءَ کي ملاحظہ ڪريو ۽ پوءِ سلطان الاولياء جي دعا جي لفظن تي غور ڪيو. لکن جي لال اها سنڌ آهي. سلطان الاولياء ان جي مقابلي ۾ ٻاهرئين پرڏيهه کي پسند نه ٿو ڪري ۽ تنبيهه ٿو فرمائي ته ”پرت ڇڏ پرڏيهه جي“، ان ڪري، بيوقوف نه ٿي، احمق نه ٿي. موجوده دور جي غلط ۽ فريب ڏيندڙ نظريات ۾ نه ڦاس. غلط ڪارن جي اجائي سجائي پروپيگنڊا ۾ نه اچ. پنهنجي اصليت کي نه وسار، پنهنجي حقيقت کي فراموش نه ڪر. پنهنجي مٽيءَ کي نه مٽاءِ، جنهن ۾ تنهنجن ابن ڏاڏن، استادن ۽ وڏڙن جون هڏيون پوريل آهن. جا سرزمين تاريخ کان اڳ واري زماني کان وٺي، علم ۽ ڪمال جو سرچشمو رهندي آئي آهي. جا ’سنڌ‘ انسان ذات جو پهريون تهذيبي ۽ تمدني گهر رهندي آئي آهي. جنهن جو شاندار ماضي تاريخ جي هزارن سالن تي حاوي آهي.

Marfat.com

جنهن جا آثار انسان ذات جي مثالي ڪردار جي علامت بڻجي چڪا آهن. اها سنڌ جا ايامن کان، انسانيت، اخوت، محبت، رواداري، مساوات، انسان دوستيءَ، حب الوطنيءَ، تهذيب ۽ بلند اخلاق جو مرڪز رهندي آئي آهي. جنهن ۾ سڀ کان اول اسلام آيو ۽ ڪيس باب الاسلام سڏيو ويو. جنهن جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ روحانيت ۽ اخلاق جا پيغام پهچائيندڙ ستا پيا آهن.

جنهن ۾ صحابہ ڪرام جي آمد ثابت آهي. جنهن ۾ ٻه صحابہ ڪرام مدفون آهن۔ ان ڪي نہ وسار! ان جي مقابلي ۾ پرڏيهہ جي پرت ڇڏي ڏي.

دوستو: سلطان الاولياء جو اهو بيت علامتي رنگ ۾ آهي، جنهن جو روح، تاريخ جي هر دور سان وابستہ آهي. سلطان الاولياء جو اهو زندگي بخش پيغام آهي، جنهن کي سمجهڻ ۽ پروڙڻ جي اڄڪلهہ سخت ضرورت آهي. سندن ٨٤ بيتن مان اهو هڪ بيت لک تو لهي. ان جو ڪو مثال يا مٽ ثاني آهي ئي ڪونہ! ان سنڌ کي انسان ذات لاءِ عظيم پيغام رسائڻو آهي. حق ۽ صداقت جو نياپو رسائڻو آهي. پوري عالم لاءِ، امن ۽ ايمان جو نظام قائم ڪرڻو آهي. ان ڪري اوهان تي فرض آهي تہ اول اوهان پاڻ ان پيغام تي عمل ڪيو ۽ ان کان پوءِ دنيا جي ڏورانهن ڏيهن تائين رسايو.

دوستو: في الحال ان بيت متعلق ايترو چئي سگهجي ٿو. بهرحال جنهن چئني لکي سوال ڪيو آهي، سو مطمئن ٿيو؟ (آن جو جواب آيو تہ ها سائين).

بزرگو: عرض ڪري رهيو هوس تہ سلطان الاولياء جو پيغام، انسانيت جي روح لاءِ تجليات ۽ زندگيءَ جو پيغام آهي. سندن انفاس قدسيہ جو فيض، "ايٿر" ۾ گردش ڪري رهيو آهي. سندن پيغام بصيرت افروز نوراني ڪرڻن جو پيغام آهي. انسانن لاءِ محبت ۽ اخوت جو پيغام آهي. اهو ساري دنيا کي پهچائڻو آهي. اوهان لواريءَ وارن مريدن ۽ معتقدن کي، رڳو زريءَ جون ٽوپيون

Marfat.com

ٺيون ناهن. معاف ڪجو! رڳو اسان کي پلاءُ ڪارائڻا ناهن،
ناف ڪجو، اوهان لواريءَ وارن مريدن ۽ معتقدن کي وڏو ڪم
ڪرڻو آهي، صحيح علم ۽ عقيدي، عمل ۽ اخلاق سان ماڻهن کي
مطيع ڪرڻو آهي.

بزرگو: اڄ جيڪي به سامعين موجود آهن، ۽ جيڪي به
سلطان الاولياء سان وابسته آهن، اهي عهد ڪن ته سنڌ جي هن
عظيم بزرگ جو پيغام ساري انسان ذات تائين پهچائڻو آهي ۽ سندن
پاڪيزه تعليمات تي عمل ڪري، مثالي انسان بڻجڻو آهي- اهو هر
سنڌيءَ جو فرض آهي. مهرباني.

(ٽيپ رڪارڊ تان ورتل)

*

سخا هڪ ٻاري آهي، جا سخيءَ کي جنت ۾ پهچائي ٿي، ۽
بخل هڪ ٻاري آهي جا بخيل کي دوزخ ۾ پهچائي ٿي.

— سلطان الاولياء

Marfat.com

سنڌي ادبي ڪانفرنس جي مهمان خصوصي جناب مير خدابخش خان ٽالپر جي شڪريه ادائي

جناب صدر ڪانفرنس مولانا گرامي صاحب، ۽ معزز حاضرين
اڄوڪي تقريب سعيد جي موقعي تي منعقد ٿيل هن پهرين
سنڌي ادبي ڪانفرنس ۾ سنڌ جي برک اديبن ۽ شاعرن نهايت
بلند معيار جا پنهنجا شاهڪار مضمون ۽ خيالات پيش ڪيا آهن
تن کان سامعين ڪرام اميد ته محفوظ ٿيا هوندا. جناب مولانا
گرامي صاحب پنهنجي صدارتي تقرير ۾ جنهن محققانه انداز سان
تصوف ۽ ان جي خاص مقامات جي وضاحت ڪئي آهي، ان کان
اسان سڀني ڪي ڪئي نيون معلومات حاصل ٿي آهي. گرامي صاحب
ڪيئي اهڙا دقيق مسئلا بيان ڪيا آهن، جن جي سچ پچ ته هن
کان اڳ اسان کي خبر ڪانه هئي. سندن عالمانه مطالعي ۽ دلڪش
انداز خطابت اسان تي جادوءَ جو اثر ڪيو آهي. شال الله تعالى
کين ان جو نيڪ اجر فرمائي.

ان طرح سنڌ جي شاعرن جنهن اعلي نموني تي پنهنجو
شاهڪار ڪلام پيش ڪيو آهي، ان کي ٻڌي هڪ وجد انگيز
ڪيفيت محسوس ٿي آهي. خاص طرح سان گرامي صاحب جا
ڪلاسيڪي فن ۾ ابيات نهايت روح پرور آهن. ان کان علاوه
ٻين سمورن شاعرن جو ڪلام نهايت معياري آهي. آءٌ هت اهو پڻ
اعلان ڪرڻ گهران ٿو ته هن سلسلي جي ٻي تقريب ۱۰- ڊسمبر
تي ميرپورخاص ۾ ٿيندي، ان ۾ مولانا گرامي صاحب ۽ موجود
آيل شاعر ۽ اديب شريڪ ٿيندا.

والسلام

**

مشاعرو

Marfat.com

Marfat.com

مولانا غلام محمد گرامي

حقيقت محمديه

"حقيقت محمديه" متعلق شاهڪار بيتن کي پيش ڪرڻ کان اڳ "حقيقت محمديه" متعلق مختصر تعارف ڪرائيندي واضح ڪيو ويو ته تصوف جي عميق ۽ دقيق مقامات ۾ "حقيقت محمديه" کي وڏو مقام حاصل آهي. اهل تصوف بزرگن، ان مسئلي متعلق ڪافي ۽ شافي بحث ڪيو آهي.

"حقيقت محمديه" متعلق بزرگن جي تحقيق آهي ته - "اعيان ثابته" ۾ سڀ کان اول "حقيقت محمديه" آهي، جا مرڪز ۽ منبع موجودات جي لاءِ آهي. حيات ۽ ڪائنات لاءِ سرچشمه اول آهي. "حقيقت محمديه" ئي "وجوبي تعين" آهي، جا ذات مطلق جي مظهر اول آهي. ٻيا سڀ تعينات جن جي مظهرن ۾ ساري ڪائنات سمايل آهي، سي به سڀ "حقيقت محمديه" جي "جامع تعين" مان وجود پذير ٿيا آهن، ان ڪري، "حقيقت محمديه" "مظهر اول" به آهي ۽ "جامع مظاهر ڪليه" به آهي.

صوفي بزرگن "حقيقت محمديه" کي، تعين اول، ذاتي تجلي، مظهر اول، عقل اول، القلم الاعلي، اسم اعظم ۽ نور اول سڏيو آهي.

حضرت غوث اعظم فرمايو آهي، "تنهنجي روح جي مشام تي "ازل ۽ زمان"، "تخليق ۽ فطرت" جون هيرون گهليون آهن."

"مواهب لدنيه" ۾ زرقاني لکيو آهي ته: "حقيقت محمديه" ساري جهان جي نگران، سنڀاليندڙ ۽ ڪائنات جو روح آهي. سڀ مخلوقات جا پاڻ سڳورا مرڪز ۽ مخفي نقشو آهن." ابن عربي لکي ٿو: "پاڻ مظهر اول ۽ الله جي اسمن ۽ صفتن جا جامع آهن."

Marfat.com

عبدالڪريم جيلي لکي ٿو: "حضور جن انسان ڪامل آه
منجهون الاهي صفتن ۽ اسمن جو ظهور ۽ جوڙ نمودار آهي." منه
حلاج چيو آهي: "پاڻ غيبي انوار آهن، ظاهر ٿيا ۽ موٽي ويا
شيخ ابوالحسن ڏاهري سنڌي لکيو آهي: "اعيان ثابته ۽
'عين اول' حضور جن جي ذات آهي."

حضرت مجدد رح فرمايو آهي: "حقيقت محمديه" حقيقت الحقا
آهي." ان طرح شاه ولي الله لکيو آهي: "اصل حقيقت محمديه آه
باقي سڀ فروع جون تدبيرون آهن، جن تي عالم قائم آهي.
مخدوم نوح هالائيء فرمايو آهي: "پاڻ سڳورا 'ظهور اول' آهـ
باقي جو ڪجهه به آهي، سو "مظهر اول" جو تفصيل آهي."

"حقيقت محمديه" متعلق لطيف ۽ سلطان الاولياء جو هڪ
هڪ بيت موجود آهي، اهي ٻئي بيت، پنهنجي معنوي روح جي
حيثيت سان بي مثال ۽ بينظير، جامع المعاني ۽ بصيرت افروز آهن.
لطيف فرمايو آهي:-

عشق چئو م ان کي، م ڪين چئو معشوق،
خالق چئو ، خام تون، م ڪين چئو مخلوق،
منجھ تنهن سلوڪ، جه نقصان ئـي نڪئو،

حضرت سلطان الاوليا فرمايو آهي:-

عجب چيزي آهي حقيقت حبيب جـي،
ڪين چئو سو ذاتي، نه ڪين مخلوقا،
شڪ جي ساجهه، جامع ليل نهار کي.

"حقيقت محمديه" متعلق هي چالهه ڪن بيت ٦- اپريل
کان ٩- اپريل ١٩٧٤ع تائين- ڪيفيات جي لهر وانگر آيا. مو
محسوس ڪيو آهي ته اهي پالوت، بزرگن جي تصرفات ۽ توجهات
جي مرهون منت آهي. بهرحال، ان ترتيب ۾ پيش ڪندي برڪت
۽ سعادت جي حاصلات جو يقين آهي.

Marfat.com

حقيقت محمديه

حقيقت حبيب جي، آبي، نه خاڪي،
لائق لولاڪي، آفاقي آفـاق ڏئـي.

* *

حقيقت حبيب جي، جوهر جوت جمال،
نه ڪو مثل مثيل ڪو، جهڙس جيس مجال،
نه ڪو ڏينهن نه رات هو، نه ڪو بدرو هلال،
نه ڪو انس نه آدمي، نه ڪو ملڪ مثال،
جهڪو ڪل ڪمال، مهندان محبوبن جي.

* *

حقيقت حبيب جي، چوڏس وڏ چانڊاڻ،
سيئين پرئين سهرين، الاهي اهڃاڻ،
ڪنهن کي ناهي ڄاڻ، ته احد احمد هيڪ ٿيو.

* *

حقيقت حبيب جي، معنوي مانڊاڻ،
"لولاڪ لما خلقت الافلاڪ"، آيو جنهن جي ڪاڻ،
"انا احمد بلاميمي"، پنهنجو آهي پاڻ،
هوڪو اناالحق جو، معرفت جو ماڻ،
ڪنهن کي ناهي ڄاڻ، ته احد احمد هيڪ ٿيو.

* *

حقيقت حبيب جي، معنوي معروف،
هوالظاهر هو الباس، ظاهر ۾ مظروف،
اشارو معطوف، ماڻهن سمجهو ڪين ڪي.

* *

Marfat.com

حقيقت حبيب جي، ظاهر صفاتي،
باطن ۾ ذاتي، ساڻين سمجهيو ڪين ڪي.

* *

حقيقت حبيب جي، معنوي معراج،
"لولاڪ لما خلقت الافلاڪ"، صاحب سر تي تاج،
ڪنهن ڪي ڪونئي ڪاڻي، ساريو ڪاريو ڪاج،
ڪنهن جي جوت جمال سان، ڏيهن ورتو ڏاج،
معرفت محبوب جي، مٿي آ منهاج،
معني آ محتاج، لفظ پيئي ناهه ڪا.

* *

حقيقت حبيب جي، نورٌ علي نور،
"قل انما انا بشر مثلڪم"، اشارو مستور،
"... ولاڪن الله رمي"، معني سان معمور،
ڪنهن جلايو طور، ريءَ حقيقت حبيب جي.

* *

حقيقت حبيب جي، آهي آفاقي،
"سنريهم في الآفاق"، بچو ڇا باقي،
احمد اوطاقي، احد سان گڏ "ميم" ۾،

* *

حقيقت حبيب جي، آهي "ڪن فيڪون"،
آدم هو نه آب ۾، نه ڪو تون نه مون،
نه ڪو لحم لڳن تي، نه ڪي هڏ نه خون،
آگاهي اصلئون، احد احمد هيڪ ٿيا.

* *

حقيقت حبيب جي، نظاري نروار،
نه ڪو جسم نه اسم هو، نه ڪو نر ۽ نار،
چوڏس ۽ چوڏار، هئي حقيقت حبيب جي.

* *

Marfat.com

حقيقت حبيب جي، جهڙو شمس شعاع،
تارا ڪتيون اپ ۾، ذرو ٿين نه ضاع،
پيدا سرور جام مان، مڙئي مال متاع،
اضافي وداع، حيرت آندي حال ۾.

* *

حقيقت حبيب جي، واحد جو وجود،
احد احمد پاڻ ۾، "ميم" ڪيو موجود،
عبد عابد هيڪ ٿيا، معنوي معبود،
جاڏي ٿيو سجود، تاڏي صاحب سامهون.

* *

حقيقت حبيب جي، حامد ۽ محمود،
حمد حامد هيڪ ٿيا، عابد خود معبود،
سجدو ساجد هيڪ ٿيا، مالڪ سو مسجود،
محمد ئي موجود، ريءَ هاشمي ناهه ڪي.

* *

حقيقت حبيب جي، لايدرڪه‌الابصار،
چشمن پسيو ڪين ڪي، مطلق مٿادار،
معنوي وجود ٿيو، سراسر اسرار،
ڪيف يدرڪ في‌الدنيا حقيقة، ڪر پردي منجهه پچار،
هيءَ دنيا، دني، دار، احمد رهيو نه پلڪ ڪو.

* *

حقيقت حبيب جي، معنيٰ ۾ معنيٰ،
موجون اٿن موج ۾، لهرون الڪ-سوا،
رهيا دار دنيا ۾، پرين پاڇولا،
نه مسڪن مدينا، نه مڪو ماڳ محبوب جو.

* *

حقيقت حبيب جي، معنيٰ ۾ معنيٰ،
هو خاصو "نوري" خلق جو، ٻي مڙئي مخلوقا،

Marfat.com

موجون اٿن مهراڻ ساڻ، سي آهن ڪين جدا،
مرڪز سڀني مخلوق جو، احمد ميم سوا،
پٺي ڪين لڪا، ته احد احمد هيڪ ٿيو.

❀❀

حقيقت حبيب جي، مطلق محسوسا،
بناحسن حبيب جي، سڀ ڪجهه پاڇولا،
اکئين پسجن ڪينڪي، قلبن ان جي جا،
مرسل مرسلا، مطلق آهي ملڪ ۾.

❀❀

حقيقت حبيب جي، مورعون مطلقا،
"ينظرون اليک وهم لايبصرون"، هوت نه ڪنهن ڏٺا،
پرين پاڇولا، پڌرا ها پرديس ۾.

❀❀

حقيقت حبيب جي، همه حيراني،
۾ چئو ھو مخلوق هو، هو سر سبحاني،
هو جامع ليل-نهار جو، نه ڪو عبد عبراني،
هو عبديت کان اڳ هو، ذاتي، زماني،
هو نسنگ نوراني، احد احمد هيڪ ها.

❀❀

حقيقت حبيب جي، قائم ۽ دائم،
ماٺهن ليکي آدمي، نمازي، صائم،
"....يرزق من يشاء بغير حساب، هو عالم لئه قاسم،
اول نورٌ نور هو، آخر ۾ خاتم،
مهٺو سو سالم، احد سان احمد هو.

❀❀

حقيقت حبيب جي، آڳي جو احسان،
ڪافر مسلم لاءِ ٿيءُ اوتيو آن عرفان،
"ماينطق عن الهوىٰ، ان هو الا وحيٌ يوحىٰ، اتو منجهه قرآن،

Marfat.com

جڪي خاوند آکيو، سو فائق جو فرمان،
نہ ڪو جسم نہ جان، احد احمد هيڪ ٿيا.

**

حقيقت حبيب جي، نہ ڪنهن ٻئي سڃاتي،
رمز "نفخت‌روح" جي، ڪنهن پر، نہ ڇاتي،
وجهہ جيءَ اندر جهاتي، ڪر مشاهدو محبوب جو.

**

حقيقت حبيب جي، ناهي زماني،
نہ ڪين مسافر سون پرين، نہ مڪين- مڪاني،
خلقت ان جي خاص ٿي، نرمل- نوراني،
صاحب،حوت جمال جو، صادق 'من رآني'،
صاحب سير سين ۾، ڪيو رمزي روحاني،
لاشڪ لاثاني، ازل کان اڳي هو.

**

حقيقت حبيب جي، ازلئون آهہ قديم،
اڃا آدم هو اڳي، گاري منجهہ مقيم،
"وقت" جي وقفي ڪنان، مهندان مستقيم،
"انا احمد بلا ميمي"، فرمايو فهيم،
نہ ڪو جان جسيم، احمد آيو احد سان.

**

حقيقت حبيب جي، سڙني سوچاري،
صاحب وٽ مقبول هئي، ڪوجهي ۽ ڪاري،
جانب جلويدار سان، خلق جڙي ساري،
سلسلو سياڳ جو، ٿيو سرور کان جاري،
"نوري ۽ ناري"، ٻئي سرحلا محبوب جا.

**

حقيقت حبيب جي، ڪامل ڪلنگيدار،
ازل کان بہ اڳي هئي، مرسلن- مهندار،

Marfat.com

نه ڪو شمس شعاع هو، نه آدم-استقرار،
هو قرب منجهه قرار، احد احمد هيڪ ٿيا.

**

حقيقت حبيب جي، نه ڪو جسم نه جان،
"لولاڪ لما خلقت الافلاڪ" فائق جو فرمان،
جزيو ڪل جهان، مهابي محبوب جي.

**

حقيقت حبيب جي، هردم حياتي،
آڏو عدم ڪين ڪي، موت نه مماتي،
"ڪل شيء هالڪ الاوجهه" اثر اثباتي،
وجهي ڏس جهاتي، ته احد احمد هيڪ ها.

**

حقيقت حبيب جي، لهرن لڪ لباس،
ماڻهن ليکي آدمي، پر مٽين ۾ الماس،
ميوي جيئن مثال هو، پر مهندان هون مٺاس،
هيري جيئن حبيب جي، مٿي اصل اساس،
عاجز ٿيو احساس، احد احمد هيڪ ها.

**

حقيقت حبيب جي، ملڪن ۾ مشهور،
ها "آمنه ۽ عبدالله"، مبهم ۽ مستور،
"لم يلد ولم يولد"، پڙهه قرآني منشور،
نور نه جاپي خاڪ مان، ڪٿ فطرت جو دستور؟
نورٌ علي نور، احد احمد هيڪ ها.

**

حقيقت حبيب جي، "ما اعظم شاني"،
"اذالشمس ڪورت"، تارن تاباني،
"نورٌ و ڪتابٌ مبين"، فڪر فرقاني،
لاشڪ لاثاني، نورٌ علي نور هو.

Marfat.com

حقيقت حبيب جي، مالڪ موجودات،
مظهر اول ذات جو، باريءَ جي برڪات،
"خلق الاول" ..... سو ٿيو، ۽ منجهان مخلوقات،
لکين، ڪروڙين، پدمين، ٿيون ظاهر تجليات،
هيءَ حقيقت هيهات، ماڻهن جاتي ڪين ڪي.

❀❀

حقيقت حبيب جي، مبرهن آيات،
نه جن ۾ ريب فريب ڪو، ٿيون عيني علامات،
رئوف، رحيم، ڪريم - ٿيون ذاته ڪل صفات،
هيءَ حقيقت هيهات، ماڻهن سمجهي ڪينڪي.

❀❀

حقيقت حبيب جي، بقائي باقي،
الباقيات الصالحات ۾ سرور اوطاقي،
حڪمت رواقي، سمجهي ڪين سڄڻ ڪي.

❀❀

حقيقت حبيب جي، موروثون ڪين مٿاءِ،
خلق آلام علي صورته، آ آدم، احمداءِ،
آدم ولد احمد جو، هنئين ماڻ هنداءِ،
ولايت والد جي، لوڪان ڪين لڪاءِ،
صورت، معني وچ ۾، سنڌو، سيڙهو ناءِ،
أحمد - صورت احد جي، ميان ڪين منجهاءِ،
"لم يلد ولم يولد" صاحب، سر سمجهاءِ،
۽ حيرت جي آ جاءِ، "احد"، "احمد" هيڪ ٿيا.

❀❀

حقيقت حبيب جي، لکين لباسا،
آدم، نوح ۽ شيث ٿيا، ان جو اولادا،
يحيٰ، عيسيٰ، معنوي، احمدي پاڇاءَ،
سڀني رسولن سنڌي، آحمد مدعا،

Marfat.com

آيو آخر مرسلين، پر آهي ابتدا،
آ ۽ هيءَ انتها، تہ احد احمد هيڪ هو.

❀❀

حقيقت حبيب جي، وحدت جي وائي،
احد احمد هيڪ ٿيو، ڪانهين ٻيائي،
لاشريڪ له، لا مثل له۔ ڪا سمجهہ سچائي،
ٻي چيز نہ ڪائي، ريءَ حقيقت حبيب جي.

❀❀

حقيقت حبيب جي، تَر، ٿاٿا تَڪ، ٿاڪ،
'.... يمشي في الاسواق' ، ڪان عاجز آ اوراڪ
'لولاڪ لماخلقت الافلاڪ' ، محبوبي مصداق،
بشري ٿيس پوشاڪ، نہ تہ احد، احمد هيڪ ٿيو

❀❀

حقيقت حبيب جي، نہ مڪي، حجازي،
هيءَ نام مجازي، احد، احمد وچ م.

❀❀

حقيقت حبيب جي، "گرامي"، مخفي،
جلي خواه خفي، هو مرڪز موجودات جو

❀❀

"جنهن کي محبت نہ آهي، تنهن کي ايمان ناهي، ۽ جنهن کي طاعت ناهي، تنهن کي ذڪر نہ آهي." — سلطان الاولياء

Marfat.com

"نياز" همايوني
(حيدرآباد)

ڳالهيون يار "نياز" جون

عشق اسان جو صدا ازل جي، اسان بهار جي باک جئان،
مرڻ جئڻ ۾ جوت اسان جي، سرمستن جي ساک جئان.

جڏهن به سچ ۽ سونهن پڪاريو اسان جلال ۾ آيا سي،
جنم جنم ۾ جوڳـــي بنجي، جهنگ سيـــال ۾ آياسي.

اسان اهي منصور ميان، جـــي سوريءَ لاءِ سهاڳ ٻڌيا،
ڪوڙ گهڻا ڪهرام ڪيا تہ بہ سچ جو نيٽ سياڳ ٻڌيا.

دنيا ساڳي پٿر دل، جنهن پريا نگر بربـــاد ڪيا،
اسان اهـــي ئي ديوانا، جـــن ويرانا آبـاد ڪيا.

فرزانن مان فيض نہ ڪنهن کي، هرڪو پنهنجي مستيءَ ۾،
ديوانا ڪيئن دل وندارائن، بيگانن جي بستيءَ ۾.

دوست اسان جي ديس ۾ آيو، بيجل جئن بهروپ وٺي،
اسان انهي لئہ ڪنڌ کپايو، راءِ ڏياچ جو روپ وٺي.

درد اسان جي در تي آيو، سئن هنيائين گداگر ٿي،
اسان انهي کي ڏئي ڇڏيو سي دل جو دان تونگر ٿي.

حسن اسان جي حضور ۾ آيو سهڻيءَ وانگر سير چڙهي،
اسان اتانهان ٿياسي ائين ڄڻ چانڊوڪيءَ تي وير چڙهي.

عشق اسان جي اڱڻ تي آيو، ڪاريهر جئن ڪاهہ ڪري،
اسان انهيءَ لئہ پاڻ وڇايو، چانڊوڪيءَ جئن چاهہ ڪري.

Marfat.com

وقت اسان جي وات ۾ آيو، ڏونگر جهڙا ڏانو ڪري،
اسان انهيءَ تان اڪري وياسين، ڪڪرن وانگي ڇانو ڪري.

ماڻهو اسان جي مڙهيءَ ۾ آيا، ربت ڪريت جي ڪٿا ڪٿي،
اسان قلندر وانگ ڇڏياسي، ڌرم ڪرم جا ڪٿا ڪٿي.

عشق ۾ ڪيئي چڪر آهن، صرف ته مر جو صرفو ناهه،
بار ’نياز‘ تو ڇاڻي سمجهيو، عشق ڪرڻ ڪو ڇرهو ناهه.

”جو جيئري نٿو مري، تنهن جو موت اجايو آهي.“ - سلطان الاولياءَ

Marfat.com

شمشير الحيدري
(ڪراچي)

ڪر ڳالهه اندر جي عام

ڇڏ خيال خوديءَ جو خام، دوئيءَ جو دام،
ڀري پي جام محبت وارو،
وٺ الفت جو انعام، اهو انجام،
ڀري پي جام محبت وارو،
هيءَ دنيا دام خيالي آ،
بلبل جي چال نرالي آ،
هڪ من جي موج مثالي آ:
دل مستو مست مدام، صبح ۽ شام،
ڀري پي جام محبت وارو،
ڇا رنگيءَ رنگ رچايو آ،
ڪثرت جو باغ بنايو آ،
سڀ صورت پاڻ سمايو آ،
حق اناالحق ڪلام، اچي الزام،
ڀري پي جام محبت وارو،
محبوب لڪائي اندر ۾،
چو ڳولين مسجد مندر ۾،
جم واٽ وڃائي وندر ۾،
ڪٿ ڪفر ڪٿي اسلام، ڪٿي ٻه ڪام،
ڀري پي جام محبت وارو،

Marfat.com

هن بيگانن جي بستيءَ ۾،
رهه حاضر پنهنجي هستيءَ ۾،
من مست مگن ٿي مستيءَ ۾،
ٿي پنهنجو پاڻ امام، عجب آرام-

پري پي جام محبت وارو.

ڪو عاشق مست فقير چوي،
ڪو ملحد ۽ بي پير چوي،
ڪو شاعر يا شمشير چوي،
ڪر ڳالهه اندر جي عام، پلي بدنام-

پري پي جام محبت وارو.

"روح ڪي ڪا خاص صورت نه آهي، بلڪ سڀ صورتون اٿس جنهن ۾ وڻيس، تنهن ۾ ظاهر ٿئي."
- سلطان الاولياءَ

Marfat.com

جل "بيوس"
(ڪراچي)

قطعا

(١)

جنهن وقت گهرايو تہ هليا ايندا سين،
محفل کي مچايو تہ هليا ايندا سين؛
هي ميڙ خوشين جا تہ سوين بار ڏسون ٿا،
سوريءَ تي سڏايو تہ هليا ايندا سين.

(٢)

جنهن وقت جليو طور، هليا آيا سين،
صدين جو کٿي سور، هليا آيا سين.
سهڻن جي سلاميءَ لئہ پري جهول گلن جا،
جنهن وقت پيو پور، هليا آيا سين.

(٣)

اسان وقت جا وير، منصور، ميان!
ڪيئي بار مرندا ۽ جيئندا رهون ٿا،
رڳو هڪ پيالو هو سقراط پيتو،
اسان جام تي جام پيئندا رهون ٿا.

Marfat.com

نظم

نہ صاحب سڏايان، نہ سلطان آهيان،
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

ڪڏهن رب ارنيءَ جون سرليون وڄايان،
ڪڏهن لن ترانيءَ جا هوڪا هلايان،
ڪڏهن راز برزق جا سڀ کي سڻايان،
ڪڏهن پاڻ تي خود پشيمان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

ڪڏهن ذوق وارن ۾ ذاتي صفاتي،
ڪڏهن آهيان بيوس، ڪڏهن بي ثباتي،
ڪڏهن پاڪ پوتر، ڪڏهن خوب خاطي،
ڪڏهن سونهن وارن جو سلطان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

نہ خادم سڏايان، نہ مخدوم آهيان،
نہ صاحب سخا جو نہ مان شوم آهيان،
نہ حاڪم هميشه نہ محڪوم آهيان،
مان آدم ڪان اڳ وارو انسان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

ڪڏهن اسم جسمي، ڪڏهن سر سبحاني،
ڪڏهن بيڪ بشري، ڪڏهن فڪر فاني،
ڪڏهن پاڻ قابو، ڪڏهن لا مڪاني،
ڪڏهن آهيان گوتم، ڪڏهن گيان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

Marfat.com

ڪڏهن پيو صليبن سان مقتل سجايان،
ڪڏهن ملڪ آدم جي آڏو جهڪايان،
ڪڏهن حڪم هيبت جا هرهر هلايان،
ڪڏهن ڏس تہ مان دار جو شان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

نہ ظاهر نہ باطن، نڪا خــام خيالي،
نہ حاجت هئڻ جـــي نڪا لا دوالي،
نہ چارڻ چوايان نہ ڪو سر سوالي،
مان پنهنجي ئي هستيءَ تي حيران آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

نہ مومن نہ ملحد، نہ ملان نہ قاضي،
نہ نيڪان نمازون، نہ حاجي حجازي،
نہ ساڌو سڏايان نہ گرمک نہ غازي،
نڪي آهيان عاقل، نــہ نادان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

ڪڏهن فرق ويدن جا واري ورايان،
ڪڏهن پاڻ پوٿيون پڙهان ۽ پڙهايان،
ڪڏهن غــرض گيتا صبح شام آهيان،
ڪڏهن ڏس تہ ناطق مان قرآن آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

عدم ملڪ جو تو مان ساڪن سڏايان،
ڇڏي شان شاهي، لڳين ڏوڙ لايان،
ڏڪيان ويس خاڪي، جٺيا جسم پايان،
گهڙي پلڪ لئہ هت مان مهمان آهيان:
مان آهيان نہ آهيان تي حيران آهيان.

Marfat.com

"ناشاد"
(حيدرآباد)

قطعو

وحدت ڪثرت هڪ ڪوئي، ڇا جو وهم گمان،
اندر ٻاهر، ظاهر باطن، ساڳيو سڀ سبحان،
سوريءَ تي سئو ڀار چيوسين، اناالحق اعلان
شهر لوارِي سارو سچ آ، پنهنجو آ ايمان.

وائي

مارو! ٿي م ملور،
ڇانڻ اچي پهتي ڇوماسي.
اڃهو آتر ڪان آگم ايندو، آس م لاهج مور،
وس وري پو بس نه ٿيندي، مينهن پرين جو پور،
وار وڇائڻ، وڪ وڪ واسڻ، دلبر جو دستور،
واريءَ تي وسڪارا ٿيندا، پٽ پٽ تي پرپور،
تنهنجي دڙن جي ديس جا سارا ڏکڙا ٿيندا دور،
منهنجو ملڪ ملير ميان! پر آهيان هيت مجبور.

Marfat.com

نظم

(نذر عقيدت حضرت سلطان الاولياء)

تون تہ سراپا دريا سائين،
منهنجو من آ صحرا سائين!

ڪاش سي بنجن ماپيا سائين،
منهنجا سارا سپنا سائين!

جنهن کي هيڪر جيءُ چيوسين،
تنهن سان ڪهڙا ليکا سائين!

خوشبو سان سڀ تر بر واسيو،
موتيا سائين! مگرا سائين!

پر ڏيهين جي پريت اجائي،
پنهنجا پونگا ويڙهـا سائين!

ملڪ سڄو منصـور بڻيو آ،
ڪهڙا ڪهڙا ڪهبا سائين؟

نانگـن کي تو نينهن نچائي،
لڳندا رهندا نعرا سائين.

ڏينيو ڪيئي ڏنگ هڻن ٿا،
تون ئي پنهنجو مداوا سائين!

ساحل تي ئي ٻيڙي پڇندي،
ڇا جون لهرون لوڏا سائين!

ڏاريا آخر ڏاريا آهن،
پنهنجا آخر پنهنجا سائين!

نيٺ تہ مومل ماڻي رهندا،
ڪاڪ ڪنڌيءَ تي راڻا سائين!

Marfat.com

سنڌڙي ساري سون ٿي ويئي،
پارس جهڙا پيارا سائين!
تنهنجي در تي آخر ڳڌجن،
سنڌ سڄيءَ جا رستا سائين!
ڪيئي پير فقير ڏسون پيا،
جن جا ظاهر جلوا سائين؛
ڪچ ڪوڏين جي ڪٿ ۾ ڪهڙي،
موتي سائين! هيرا سائين!
تنهنجي در تي دان ڀنئم جو،
ماڻهو ڏين ٿا مهڻا سائين!
ٺوڪ ٻلي ٻيو روڪي ٽوڪي،
توسان روح جا رشتا سائين!
تنهنجي نور حضور جي آڏو،
منهنجا نيڻ نمائا سائين!
سينجي عقيدت جا ٿيا ساهد،
اکڙين جا هي ڳوڙها سائين!
سنڌڙيءَ تي آ تنهنجي رحمت،
ڪهڙا وقتي آنڪا سائين!
تنهنجي عظمت تي ٿم نڇاور،
منهنجا گيت سمورا سائين!

(هي نظم، جشن سلطان الاولياء ميرپورخاص ٨- ڊسمبر ١٩٧٤ع
تي پڙهيو ويو)

Marfat.com

سيد "منظور" نقوي
حيدرآباد

سلطان الاولياء

آيريو جڏهن کان مهرِ درخشانِ اولياء،
پر نور تي ويو چمنستانِ اولياء.

سرهو آهو مکان، جتي آستان تني،
الله کيو بلند آهي شانِ اولياء،

شاهن کان بي نياز، زماني کان بي خبر،
لاخوف جو مکان آهي شانِ اولياء.

سو سربلند آهي ۽ سرخرو آهي،
دل سان جهلي ٿو جيڪو به دامانِ اولياء.

بيشڪ فيوض ولطف جا چشما آهن اهي،
سلطانِ اولياء، درِ سلطانِ اولياء.

—=

"انسان قائم آهي خيال تي، خيال گم ٿيو ته انسان به گم ٿي ويندو."
سلطان الاولياء

Marfat.com

"نقاش"

(لواري شريف)

سلطان الاولياءِ جي حضور ۾

تنهنجي در تي سر جهڪائي، سرخرو ٿي ويا سوين،
ڪرڙ ڪنڊبن مان چنبيليون نازبو ٿي ويا سوين.

تو سجڻ سينا سنواريا، قلب ڪندن تو ڪيا،
هڪ جهڙا هانوَ هڪدم مشڪبو ٿي ويا سوين.

"اوليــاءَ الله لا خــوفٌ عليهم و يحزنــون"،
خوف ۽ غم کان ڇٽي عشاقه ٿي ويا سوين.

"ايلچيءَ کي پڪڙيو، آهي سڪندر اصل ۾،"
قول تنهنجي سان فراري ڪوبڪو ٿي ويا سوين.

"پرت ڇڏ پرڏيهه جي، سائيهه جي ڪر تون سنڀال"،
هن نصيحت سان وطن جا واهرو ٿي ويا سوين.

تنهنجي در تي ڪيئي سالڪ، سؤ گرهوڙي سؤ حمل،
سنڌ جا مخدوم تنهنجا طالبو ٿي ويا سوين.

ڪر نظر "نقاش" تي ڪا مهر جي منهنجا پرين!
قرب تنهنجي ساڻ ڪامل! ڪوبڪو ٿي ويا سوين.

Marfat.com

قاضي خيرمحمد عباسي
(لواري شريف)

سنڌ جو سينگار

شاهه سلطان‌الاولياء، سو سنڌ جو سينگار آهه،
عاجزن، عاصي، اڀوجهن جو آجهو آڌار آهه.

نقشبندين جي طريقي جا جيڪي اڳواڻ ٿيا،
تن مڙن جو هي مڪھو محمد زمان مختار آهه.

صاف صوفين کي ڏسيو جنهن آ صراط‌المستقيم،
راز ۽ رمزن جي تنهن اونهي ڪئي اپٽار آهه.

بيت تنهنجو آهي هرهڪ سالڪن جي لئہ سبق،
جو پڙهي تنهن کي پروڙي، قلب جو قرار آهه.

قول تنهنجو ڪاملن جي قلب لئہ آ ڪسوٽي،
فعل تنهنجا ۽ سوانح، عشق جو اظهار آهه.

ڏس نفي اثبات جون جي شاهه سان ڳالهيون ٿيون،
ڪل ۽ ڪثرت جي نقطي جو آتي شهڪار آهه.

هت تصوف جو خزانو آهي بيحد، بي حساب،
ڪين چوٽائي، نہ پاٽي، اڻ سيو انبار آهه.

مجلسي محبوب جا محبوب سي ٿي ڪونجن،
هيءَ ’گرهوڙي‘ گهوٽ جي تو لاءِ ساگفتار آهه.

Marfat.com

'حافظ هدايت‌الله' ۽ 'قاضي احمد' دم شريف،
پڻ 'ابو طالب' اوهان جو ڪيو ذڪر اذڪار آ.

هي عباسي آهي تنهنجي خاڪ، پيرن جي پٽي،
ڍور چاريندڙ اوهان جي گام جو گابار آهه.

"جڏهن فڪر تمام ٿيندو (قلب جي فنا سان) تڏهن ئي خدا حاصل ٿيندو."
- سلطان‌الاولياء

Marfat.com

الهہ جڙيو "عاجز"

عقيدت جا گل

ڇا ڪريان تعريف تنهنجي، سلطان اولياء عارفين،
اي دادلا درگاهِ ايزد، اي امام العاشقين.

تو عمل سوره مٿي فاتح ڪيو سائين سچا،
تو گهريو سڀ ڪجهه انهيءَ رزاق کان اي راحمين.

تنهنجا ملفوظات آهن سڀ سي موتين کان مٿي،
جو عمل ان تي ڪندو واصل ٿيندو سان واصلين.

بيت تنهنجا بحر بي پايان آهن، اي پرين!
جي پڙهي ڪوئي ٻه پرجهي، سالڪ ٿئي منجهه سالڪين.

تو لکين لک لعل ڪيا نافع پنهنجيءَ هڪ نظر سان،
تو نوازيا ڪيئي نڌر، عاجز هئا منجهه عاجزين.

آهي تنهنجو سلسلو صديق اڪبر سان سچن،
تون آهين سائين سچو، صادق يقين منجهه صادقين.

هيءُ اصل "عاجز" اوهان جي در جو گولو آه غلام،
رحم ڪر مون تي مٿا صدقي آن رحمت اللعالمين.

Marfat.com

امان الله فقير
(قمبر)

پلاري پون

اڄ اديبن جي اڳيان منهنجو ادب سان آهي سلام،
جن ڌهڙي خاص چوٿين پاڪ جو ڪيو احترام.

هن ڌهڙي تي اچن ٿا ڪيئي عالم ۽ اديب،
فيض جي درياهه مان ٿا وٺن سي خوشنصيب،
پرت وارا پيا پيئن ٿا پُر پيالا ۽ پيام.

هن مڪان تي خاص شريعت محمديءَ جي پيروي،
ڍهل دمچر ناهه هت، نا راڳ گانو پيروي،
هت فقط سجدو خدا کي ۽ خدا جو پڙهه ڪلام.

هت طريقو ذڪر جو پڻ خاص قلبي آ ڪثير،
پونءَ پڙڪو نا پوي ۽ نا ٻڌي منڪر نڪير،
ڪوڙ جو هت ڪم نه آ، گهربل سچائي صبح شام.

هت نزاڪت نينهن جي، هت تصوف آ درس،
هت شريعت، معرفت ۽ پڻ طريقت آ سرس،
بزرگن جي بزم ۾ هت ٿو ملي عالي مقام.

عجب ارشادات هت جو دل سدا زنده رهي،
ڪلمئہ توحيد جو زنده سدا خنده رهي،
امن آ "امان" هت ۽ خير جو آهي ڪلام.

✱

Marfat.com

(بيت)

میر محمد پیرزادو
(لاڙڪاڻو ضلعو)

چمڪيو سچ جو سج

(١)

هتان، هن جاءِ تان، چمڪيو سچ جو سج،
جنهن مان هر ڪنهن کي مليو، بنيءَ آهر ٻج،
نئون نڪورو نج، اڄ بہ نپجي نينهن تو.

(٢)

نڙيو گل گلاب جو، هنڌين ماڳ هڳاءُ،
ولين خوب ولهار ڪيا، واسي ويئون واءُ،
مان آتان ئي ماءُ! سونهي تيس سڄڻ سان.

(٣)

شاهہ پٽائي اڄ بہ ڇڙي تو، وحدت ڪثرت ڪل،
هتان ئي اصل، وڪر ملي وصال جو.

(٤)

خوديءَ ساڻ کٽي، جنهن پانيو سڀ ڪجهہ پاڻ،
ميڇر معمولي مات ڪيو، ڏاڍن ڏکن ساڻ،
پوءِ بہ هو مبلغ ڇٽي، خودي سڀ ڪجهہ ڇاڻ،
هي تنين جو پاڻ، خودي جتي خاڪ ٿئي.

(٥)

جنهن لئہ سچل سر ڏنو، گهاٽي گهايو گهوٽ،
پوءِ بہ پڄتي پير هڪ، اصل نہ ٿيو اٽموٽ،
چڙهي وڃي جو چوٽ، موٽي تنهن جو مس ٿئي.

Marfat.com

(٦)

هتي سبق سو ملي ، جنهن ۾ ماڻهوءَ مان ،
پنني پوءِ به ڪين پئي، آدمي ڪو اڻان ،
اکئين ڏسي سچ ڪي ، مڃي هر انسان ،
پاڻ مڃي سلطان، آجا ٿياسون ايذاءُ کان .

(٧)

هيڪڙائيءَ جي هٽ، ايندو آ ڪو سر ڦريو ،
مڙس مڙس جو پتو پوي، موڪيءَ واري مَٽ،
سر ڏني ساجن ملي،ايءَ نه منائي هَٽ ،
جن به چکي چَٽ، تن قبرون پسون ڪاڪ تي.

(٨)

سخي! تنهنجي سخا منجهان، پنان پنج-ڪني،
هتي پهتس، هن هنڌ تي، واحد ڪي وٺي ،
مليم هڪ ڪني، ڪائي ڪڙم نه ڪتندي .

❀❀

”مومن جي نشاني آهي ته الله کان سواءِ ڪنهن جن بشر کان نه ڊڄي.“
— سلطان الاولياء

Marfat.com

محمد هاشم ”خادم“ ٽالپر

سنڌڙيءَ جا سلطان سخي

وانگيئڙن جي وير وطن جا واهر تون ولهار ولي،
مانگيئڙن جا سهڻا سائين، سنڌڙيءَ جا سينگار ولي،
ڪنيا سڀ ڪنهن جا اڄ سينا، قلبن ڪارونڀار ولي،
ايمان تي دز چڙهي، ڪر وحدت جو وسڪار ولي:
موٽ وطن تي گهوٽ سگهو او سنڌڙيءَ جا سلطان سخي.

رات انڌيري، واٽ ڏکيري، ميلي ٿيو مشڪل ماڳ وري،
تنهنجي واٽ نهارن ويٺا، روئي ڳائي راڳ وري،
جن جي من ۾ چڻنگ دکائي، ڀيڙ ڀڙڪي آڳ وري،
من جي منشا آهه پرين! ڪا وار وطن تي واڳ وري:
جن دامن جهليو تنهنجو دلبر، تن تي ڪر احسان ولي.

سنهنجي ملڪ جو هرڪو ماڻهو سڏڪن ۾ پيوسڏ ڪري،
ڏکن ڏاريو، ڏاڍن ماريو، تن جو سارو ڏيل ڏري،
جهول ڀري سو تو در آيو، غم ۾ ڳٽيون ڳڏ ڪري،
تو در آيا ڪيئي ڏکويل، ڏکن سورن مڏ ڀري،
ٽار آنهن تان آيل آفت، پرور جا پروان سخي.

دور آيو ڪو اهڙو سائين، ماڻهو ٿي حيوان ويا،
صورت ساڳي، سيرت بدلي، قلبن مان ايمان ويا،
مولا ساڳيو، مذهب ساڳيو، پر مسلم ٿي شيطان ويا،
چين ويو آهر ڪنهن ڪسجي، هرهنڌ ٿي ارمان ويا،
ڪرم ڪريو هن ”خادم“ تي اي شاهه شه خوبان سخي.

✱

Marfat.com

الله بخش ”اداسي“

عشق ڪمائڻ، احد کي پائڻ

سنڌڙي! توتي ساھ ڏيان ۽ گهوريان پنهنجي جان الا،
جنهن ۾ لال لوازي وارو، صاحب آ سلطان الا.

پون پلاري، پاڳن واري، لوازي لاٽ واري آ،
آن مٽيءَ جي مٿان تان گهوريان موتي ۽ مرجان الا.

محبت جن جو مذھب آھي، پيچ پريتڻ سان جنهن کي پيڙو،
تن جو ورد وصال تي وڙو، عشق تنين ايمان الا.

مي پي سي ٿي مست ٿيا، جنهن مي پيتي محبوب هٿان،
تن جو پنڌ پراھون، جنهن کي پريتڻ ڏنو پيمان الا.

سي ٿي اکيا احد اڳيان، جن احد سان اونها عهد ڪيا،
ڏينهن ڏکن ۾ رات جو روئن، ٿيون سدا حيران الا.

عشق جي اونهي ڳالهه الائڻ، عشق ڪمائڻ احد کي پائڻ،
ڳالهه تہ آهي سوکي سائڻ، اوکو آ آهيڻ الا.

عشق ”اداسي“ جو آن سان، عشق سان جنهنجو عشق هجي،
جن جي سيني ۾ سربستو سورن جو سامان الا.

**

Marfat.com

مولوي عبدالڪريم "عبد" سيتائي

نظم

شهنشه سلطان الاولياءِ، سيدنا محمد زمان،
صديق اڪبر جي صلب کان، اصل مائٽ ٿيو عيان.

هئا الاهي امر سان بر مسندِ محمد ڪريم،
ظاهري مسڪن سندن آ پاڪ لواري جو مڪان.

دست بيعت خواجهء ابوالمساڪين کان ٿيل،
جي تم ٿئي ننگر جا سائين سچڻ هئا ساڪنان.

ابوالمساڪين سندن جي ناهي جتي هئي دعا گهري،
تنهن جي مڻاين جي ڪري مولا مٿم ٿئي مهربان.

هي عجب، مطلوب تو ناهي جتي طالب سندي،
عقل هت نا ڪري، هي راز ڄاڻن رازدان.

مطلوب کان مطلوب ٿيو، مطلوب جو مطلوب ٿيو،
هي امانت احمديۃ جو آه عالي عز و شان.

هن بشارت سان مبشر ٿيل ٿيا مرشد وڏان،
پڻي به پڻي آباد رهندو، تاقيامت جاودان

Marfat.com

پيءُ پويان پٽ رکندو قدم تنهن جي جاء تي،
با امانت امر ربيءَ ساڻ بيشڪ بي گمان.

پيءُ سلطان‌اولياءِ، وري پٽ سلطان‌اولياءِ،
هن خصوصيت ۾ نہ مٽ ڪائي خلافت خاندان.

جبل ڏونگر سڀ فنا ٿي وڃن ارض و آسمان،
ڪاملن جو قول ڪڏهين نا ٿئي ضايع زيان.

جنن بشارت مرشدن سلطان‌اولياءَ کي ڏني،
تنن آهو آباد آهي گلن سان هي گلستان.

آه فرمايو امام‌الاولياءِ محمد سعيد
"گل بود ز آب و لطافت زيب ديهيم شهان."

سلطان اولياءَ کان وٺي تا وقت هن آخر زمان،
سلطان اولياءَ پاڻ خود هلندا آيا ٿي حڪمران.

فيض جا درياهہ پانئياڻون مٿي هرهنڌ سنڌ،
يڪ نظر سان منتهي ٿيا بي حساب و بيڪران.

ڪئين ڪروڙين طلب سان ڪامل ڪهي ايندا هئا،
ديدار ئي دلدار وٽ، در پاڪ تي دائم دوان.

سلطان اولياءَ جا خليفا چار خاصا خاص تر،
جي تہ حضرت جن مٿان قربان دائم دل بجان.

هڪ هدايت الله حافظ وه ولي الله هئو،
فيض فائق کان وٺي ٿيو بزرگ بر بزرگان.

ٻيو ابوطالب خليفو جو رچي ويو رنگ ۾،
هڪ توجهہ سان لنگهي ويو عرش ڪرسي آسمان.

ٽيون گرهوڙ ۾ خليفو خاص ميان عبدالرحيم،
جو خدائي گجهن رازن جو تہ طالب ترجمان.

Marfat.com

غيرت اسلام ڪان جنهن بت مڙهيون مندر پڳا،
جنهن تہ دد گرکي ڏسي، ييمان ڪي ڪيو بي نشان.

هو پيارو پرينءَ جو چوٿون خليفو خاص هي،
اسم صالح جسم صالح، ڏٺيءَ ڏي جنهن جو ڏيان.

پيا بہ ڪئين طالب مقرب هئا منهنجي محبوب جا،
چند نالا درج داخل ٿو ڪيان در داستان.

خواجہ عيسيٰ فنا في الله تي ويلو فيض سان،
بر بيابان دشت ۾ جنهن جا اڪيلا آستان.

ٽيو سڏاتوريہ عليہ الرحمة رباني راهہ سان،
سو بہ سلطان اولياء جي خادمن مان خادمان.

قاضي احمد دمائي سلسلي پنهنجي سميت،
سلطان اولياء وٽ ٿيا ناچيز نوڪر ناتوان.

سر بسجده ٿي ڪيون دانهون دمائيءَ در مٿي،
پاڪ لواريءَ مان پني حاصل ڪيائون شان مان.

امن ايمان لئہ دمائي سخيءَ جي در تي پيل،
گنج سلطاني منجهان ٿيا تاقيامت جاودان.

سلطان اولياء ڪي دمائي سڀ ڪٿايا بارڙا،
اول پنهنجا پوءِ پنهنجن پوٽلڱن جي پٺي روان.

خاڪ پيرن سخي سلطان جا دمائي دم جا،
اڳين پويـــن پوٽلڱن ننڍپال ننڍي نگهبان.

Marfat.com

چا ثنا ساره ڪريان دربار لواري پاڪ جي،
نا ڪري سگهندي ادا مون زار ذاڪر جي زبان.

يا محمدالزمان پنهنجو عطا ايمان ڪر،
شل هجي سلطان اولياء ياد در قلب و لسان.

يا سخي سلطان اولياء 'عبد' تي اڄ ڪر عطا،
ظـاهر و باطن نوازي، مهر ڪر بر مفلسان.

ٿو مبارڪباد ڏيان مـان هر عقيدتمند کـي،
شوق مان شامل ٿيا منجهه شاهنشاهي شادمان.

"جڏهن خدا ساڻ آهي، تڏهن جيڏانهن وٺيئي، تيڏانهن وڃ"
- سلطان الاولياء

Marfat.com

اهنواز "شائق" بدينوي

سلطان الاولياء

مرحبا، لک مرحبا، مختار سلطان الاولياء،
رڻ راهه ۾ تيو رهنما، دلدار سلطان الاولياء.

بيکسن جو پر جهلو، محبت منجهان تن کي ملو،
باري بنايو سو ياو، سردار سلطان الاولياء.

لال لواري جو ڏٽي، بيشک خدا کيڙو کٽي،
بيزار ٿيس تنهن جي پٽي، آڏار سلطان الاولياء.

مرشد منهنجو ما کيان مٿو، شفقت سندس هردم وڌو،
سرس سوبهارو مٿو، سرکار سلطان الاولياء.

خيرات خاصي جت ملي، دامن مون تنهن جي جهلي،
مهر کندو مرشد ولي، مهندار سلطان الاولياء.

کونہ چڏي خالي هتن، لک سوالي پل هجن،
مڙني مرادون سب پجن، منٺار سلطان الاولياء.

شائق آيو شوقئون هلي، کر کرم کوهيارا والي،
چائنٺ چمان بهتر پلي، نروار سلطان الاولياء.

❋❋

Marfat.com

پروفیسر فیاض "کاوش"

منقبت

یا خواجہ محمد زماں ساقی، میخانہ ترا ہے عرفانی،
خالی ہے مرے دل کا ساغر، بھردیجئے شراب نورانی۔

یا صدیقی، یا ربانی، ثانیٔ مجدد الف ثانی،
دربار ترا ہے لاثانی، سرکار تری ہے لافانی۔

محبوب خدا کے جانی ہو، تم مشکلکشائے ثانی ہو،
فرصت ہو اگر تو سن لیجئے، روداد مری ہے طولانی۔

ولیوں کے آنکھوں کے تارے، ہیں آپ مجدد کے پیارے،
محبوب خدا کے دلبر ہو، صدیق اکبر کے جانی۔

ہیں آپ سخی اور ابن سخی، ہیں آپ غنی اور ابن غنی،
میں بے زر ہوں میں بے پر ہوں، پر آپ ہیں پیر لاثانی۔

روضہ پہ خواجہ و سلطان کے رحمت کی گھٹائیں چھائی ہیں،
انوار حرم کی بارش ہے اور جلووں کی ہے طغیانی۔

تم آج کے دن نوشاہ بنے اور سارے ولی ہیں باراتی،
ہم سب ہیں گدا جو اس در کے لوٹیں گے نچھاور نورانی۔

کاوش ہے تمہارے گن گاتا، دامن نہ رہے خالی داتا،
صدیق کے صدقہ میں آقا جوگی کو بنادیجئے گیانی۔

❋❋

Marfat.com

مقالا

Marfat.com

Marfat.com

سيد نجف علي شاه
"ڪمتر" نقوي.

مون سي ڏنا ماءُ، جنين ڏنو پرينءَ کي

جناب صدر ۽ معزز سامعين حضرات! اڄ اسين سنڌ جي هڪ عظيم صوفي بزرگ، عارف ۽ قابل صد احترام هستي، حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان سائين قدس سره جن جي متبرڪ ۽ پاڪ آستان تي، سنڌ ن خدمت ۾ هديهءِ تبريڪ ۽ خراج عقيدت پيش ڪرڻ لاءِ اچي گڏ ٿيا آهيون، تنهن ڪري مناسب آهي ته هن محبت ڀريءَ مجلس ۾ تصوف جي باري ۾ ڪجهه گفتگو ڪجي. عالم حضرات کان اها ڳالهه پوشيده نه آهي ته اسلام دين آهي ۽ تصوف هڪ مسلڪ آهي، جيڪو دين جي حدن اندر رهي، پنهنجي لاءِ اختيار ڪري سگهجي ٿو. اهو ياد رکڻ گهرجي ته تصوف نظرياتي نه پر هڪ عملي مسلڪ آهي. تصوف ۾ عمل تي وڌيڪ زور ڏنو ٿو وڃي. تصوف ۾ بي انتها مشقتون ۽ سخت رياضتون ڪرڻيون ٿيون پون. تصوف ۾ راتين جون راتيون اوجاڳا ڪري، ذڪر ۽ فڪر ۾ مشغول ٿو رهڻو پوي. تصوف ۾ ڏهاڙا ۽ چاليها ڪڍي، پنهنجي نفس کي اڃ ۽ بک جا تسيا ڏئي ماري مڃائڻو ٿو پوي. تصوف ۾، ڪنهن منزل تي پهچڻ لاءِ اڃ، بک ۽ اوجاڳي کي وڏي اهميت ڏني ٿي وڃي. اهڙن مشڪل مرحلن کان گذرڻ کان پوءِ ئي طالب پنهنجي نفس ۽ نفساني خواهشن جي نفي ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي سگهي ٿو. ظاهر آهي ته جڏهن طالب نفيءَ جي منزل تي رسندو ته ان کان پوءِ ئي هو اثبات جي ميوي کي چکڻ جي سعادت حاصل ڪري سگهندو.

Marfat.com

ان نڪتي تي وڌيڪ بحث ڪرڻ کان اڳ ۾ آءٌ هڪ جملهٔ معترضه پيش ڪرڻ ضروري ٿو سمجهان.

اهو ھي آهي تہ اڄ ڪلهہ جو انسان، تصوف کان صرف انهيءَ ڪري دور ٿيندو پيو وڃي جو هو ھاڻي انھيءَ حد تائين تن آسانيءَ جو عادي ٿي ويو آهي، جو ھاڻي ڪائنس محنت وارو ڪوبہ ڪم ڪونہ ٿو پڄي ۽ طالب جيڪڏهن محنت ۽ رياضت کان لهرائي ٿو تہ پوءِ يقين آهي تہ هن کي تصوف مان ڪوبہ روحاني فيض ۽ حظ حاصل ڪونہ ٿي سگهندو.

اصل حقيقت هي آهي تہ تصوف، انساني اخلاق کي بلنديءَ تي پهچائڻ ۽ انسانيت کي ارتقا ۽ عروج جي آخري منزل تي پهچائڻ جي هڪ عمل جو نالو آهي اخلاق جا عالم انهيءَ ڳالهہ تي متفق آهن تہ اخلاق جون ٻاهتر منزلون آهن. جيڪڏهن ڪوبہ طالب، انهن ٻاهتر منزلن مان صرف ڏہ منزلون طئہ ڪري وٺي تہ هو ڪشف ۽ ڪرامت جو صاحب بڻجي ويندو. ان کان پوءِ جيئن جيئن طالب وڌيڪ منزلون طئہ ڪندو ويندو، تيئن تيئن کيس الاهي قرب حاصل ٿيندو ويندو. پر هتي هيءَ ڳالهہ بہ ذهن ۾ رکڻ گهرجي تہ اخلاق جي انهن ٻاهتر منزلن جا ٻاهتر ضد، يا ٻاهتر قسمن جون روحاني بيماريون بہ موجود آهن. اخلاق جي ڪنهن بہ منزل طئہ ڪرڻ کان اڳ، ان جي ضد کي ختم ڪرڻو آهي يا ٻين لفظن ۾ ان منزل جي راهہ ۾ اٽڪاءُ بڻجڻ وارن روحاني مرضن کي رفع ڪرڻ ضروري آهي.

آءٌ اوهان جي اڳيان حضرت سلطان الاولياء جن جو هڪ مقولو يا سندن چيل بيت جي هڪ سٽ پيش ڪريان. مشهور آهي تہ حضرت شاهہ عبداللطيف ڀٽائي گهوٽ پنهنجي آخري عمر ۾ جڏهن حضرت خواجہ محمدزمان جن جو ذڪر خير ٻڌو تہ سندن دل ۾ حضرت سلطان الاولياء جن سان ملڻ جو اشتياق پيدا ٿيو. چنانچ ڀٽائي گهوٽ جن مريدن ڪري اچي حضرت جن جي خدمت بابرڪت ۾ حاضر ٿيا. انهيءَ ملاقات ۾ حضرت سلطان الاولياء جن

Marfat.com

شاه صاحب کي مخاطب ٿي فرمايو ته:-

ڪين آهين، ڪين ٿي، وڃي ڪين ڪماءِ.

عام ماڻهو ته اهو شعر ٻڌي، ان جي سطحي معنيٰ ڪري خوش ٿيو وڃي. پر سالڪ لاءِ انهي سڄي بيت جو صرف هڪڙو اکر "ڪين" به وڏيون معنائون ۽ وڏا مطلب ٿو رکي. هن محفل ۾ وقت جي ايتري گنجائش ڪانه آهي جو آءٌ انهي هڪڙي لفظ جي مڪمل تشريح ڪري سگهان، پر تنهن هوندي به آءٌ پنهنجي اصل موضوع ڏانهن موٽندي مختصراً ايترو عرض ڪندس ته لفظ "ڪين" جي معنيٰ آهي "نفي". جيڪڏهن طالب کي اخلاق جي ڪا منزل طئه ڪرڻي هوندي ته پوءِ ان کي پهرين، انهيءَ منزل جي دشمن، روحاني بيماريءَ کي نفي ڪرڻو پوندو، تنهن ڪان پوءِ ئي سالڪ اخلاق جي گهربل منزل کي اثبات ڪري سگهندو. مثال طور اخلاق جي هڪڙي منزل آهي "سخاوت"، پر سخاوت کي اثبات ڪرڻ کان اڳ بخل ۽ ڪنجوسيءَ جي "ڪين" ضرور ڪرڻي پوندي. جيڪڏهن طالب جي طبيعت ۾ ڪنجوسيءَ جو ذرو به رهجي ويندو ته پوءِ هو سخاوت جي منزل ڪنهن به صورت ۾ حاصل ڪري ڪونه سگهندو. ساڳيءَ طرح تڪبر ۽ غرور جي "ڪين" ڪبي، تڏهن ئي نهٺائي ۽ نماڻائي نصيب ٿي سگهندي. ڪوبه طالب بهاديءَ جي منزل تي تڏهن رسندو. جڏهن بزدليءَ جي "ڪين" ڪندو.

هاڻي سوال اهو ٿو پيدا ٿئي ته طالب جي انهن روحاني مرضن جي تشخيص ۽ علاج ڪير ڪري؟ جيڪڏهن ڪو طالب علم سوالن جو پرچو پاڻ حل ڪري ۽ پوءِ اها ڪاپي ڪيس ئي جاچڻ ۽ مارڪن لڳائڻ لاءِ ڏني ويندي ته پوءِ اهو يقين آهي ته هو جيڪو فيصلو ڪندو سو گهڻي ڀاڱي غلط هوندو. تنهن ڪري عام دستور اهو آهي ته اها حل ٿيل ڪاپي ڪنهن ٻئي ممتحن کي ڏني ويندي آهي ۽ هو چڪاس ڪري سڀ غلطيون ڪڍي ٻاهر ڪندو ۽ ان مناسبت سان مارڪون ڏيندو.

Marfat.com

ساڳيءَ طرح راه سلوڪ تي گامزن طالب جيڪڏهن پنهنجي اندر ۾ پاڻ جهاتي پائي، پنهنجي عيبن ۽ اوڻاين کي تلاش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو ته ممڪن آهي ته پڌرا ۽ وڏا وڏا روحاني مرض ته ڪيس نظر اچي وڃن پر تمام خفيف ڪمزوريون ۽ لڪل اوڻايون ڪيس ڪنهن به حالت ۾ نظر ڪو نه اچي سگهنديون، ان لاءِ ضروري آهي ته سندس روحاني مرضن جي تشخيص ۽ عـلاج لاءِ ڪو اهڙو قابل طبيب هجي، جيڪو طالب جي روح مان لڪلءِ ڳجهين بيمارين کي نه صرف ڳولي لهڻ جي صلاحيت رکندو هجي، پر اڳتي هلي اهڙن روحاني مرضن جو علاج به ڪري سگهي. اهڙي شخصيت کي رهبر ڪامل ۽ مرشد چئبو آهي. هاڻي جيڪڏهن اهڙي مرشد ڪامل وٽ ڪو مريد روحاني علاج لاءِ ايندو ته پوءِ مريد جو اهو فرض ٿيندو ته هو پنهنجي مرشد جي هر حڪم جي نه صرف بي چون و چرا تعميل ڪري پر پنهنجي پاڻ کي مڪمل طرح مرشد جي سپرد ڪري ڇڏي، ۽ مرشد جو اهو ڪم ٿيندو ته هو مريد جي روحاني مرضن جي "ڪين" ڪري ۽ مريد کي انهي ڪين تي اهڙي طرح سان عمل ڪرائي جو اڳتي هلي اهو مريد ماسواءِ الله جي، دنيا جي هر شيءِ بلڪ پنهنجي نفس ۽ وجود کي به ڪين ڪري ڇڏي. اهڙيءَ منزل لاءِ حضرت سلطان الاولياءِ جن پنهنجي بيت جي ٻيءَ سٽ ۾ فرمايو آهي ته:-

لا ڳاڀا هن لوڪ جا، لا سين سڀ لهراءِ.

پوءِ جڏهن طالب دنيا جي هر شيءِ کان لا ڳاڀو ٽوڙي ڇڏيندو، ان متعلق هتي جيڪڏهن اسين تصوف جا اصطلاح استعمال ڪريان ته هيئن چوان ته جڏهن طالب ڪنن هوندي به ٻوڙو ٿي پوندو، اکين جي هوندي به انڌو ٿي پوندو ۽ زبان هوندي به گونگو ٿي پوندو يا ائين چئجي ته جيئري ئي مري ويندو تـه پوءِ حضرت خواجه محمدزمان جن جي فرمودي مطابق:-

سامي پـوءِ سلنداءِ، ڳالهه پريان جي ڳجهه جي.

يعني تڏهن ڳجهه جي، اهڙي ڳالهه سمجهڻ لاءِ ته حضور ختمي

Marfat.com

رتبت صلي الله عليہ و آله وسلم جن جا چاليھ صحابي ، حضور
جن جي زندگيءَ ۾ ئي، لوڪ جا لاڳاپا لاهي، اچي مسجد نبويءَ
جي صحن ۾ ويهي رهيا ۽ الاهي عبادت ۽ ذڪر ۽ فڪر ڪان سواءِ،
دنيا جي ٻين سڀني مشغلن کي ترڪ ڪري ڇڏيائون. جيڪڏهن
"لارهبانيت في الاسلام" (اسلام ۾ رهبانيت ڪانہ ٿيندي آهي) تي
ايترو زور ڏنل هجي ها تہ پوءِ حضور جن انهن صحابين کي انهي
رهبانيت اختيار ڪرڻ کان منع ڪن ها. ليڪن ان جي برعڪس
حضور جن پنهنجي مقتدر اصحاب کي ، اصحاب صفہ جي سفارش
ڪئي تہ هنن جي ڪاڏي پيتي ۽ ڪپڙي گنديءَ جو اوهين خاص
خيال رکجو ۽ ٻئي طرف، پنهنجي جگر جي ٽڪرن حضرات حسنين
ڪريمن جن کي تاڪيد ڪيو تہ اوهين روزانہ اصحاب صفہ جي
صحبت ۾ وڃي ويهندا ڪريو. ياد رهي تہ انهن اصحاب صفہ ۾
حضرت ابو ذر غفاري ۽ حضرت بلال جهڙا صحابي بہ شامل هئا.

وقت وقت جون حالتون پنهنجون پنهنجون هونديون آهن .
قرون اوليٰ ۾ دنيا کان ٽڳا ٽوڙڻ کان پوءِ مسجد ٿي عافيت واري
جاءِ هئي، پر موجوده دور ۾ دنيا جون رنگينيون ۽ دلچسپيون
ايتري قدر تہ وڌي ويون آهن جو سواءِ جهنگ منهن ڪرڻ يا جبل
جهاڳڻ جي ٻيو ڪوبہ چارو ڪونہ رهيو آهي . هاڻي اوهين وس
وارا آهيو، چاهيو تہ تارڪ الدنيا صوفين کي راهب سمجهو، چاهيو
تہ کين اصحاب صفہ جا پيروي ڪندڙ سمجهو .

جيئن تہ منهنجي هن تقرير جو مکيہ مقصد، حضرت سلطان الاولياء
خواجہ محمدزمان قدس سره جن جي فرمايل بيت مان صرف "ڪين"
جي لفظ جي مختصر ۽ مجمل تشريح ڪرڻ هو، تنهن ڪري آءٌ
پنهنجي هن مقالي جي آخر ۾ سندن بيت مٽجو ڪري مقالو ختم
ٿو ڪريان .

ڪين آهين، ڪين ٿي، وڃي ڪين ڪماءِ،
لاڳاپا هن لوڪ جا، لا سين سڀ لهراءِ،
سامي پوءِ سلنداءِ، ڳالهہ پريان جي ڳجهہ جي.

* *

Marfat.com

از: عبدالڪريم ٽالپور

ملفوظات سلطان الاولياء

سلطان الاولياء حضرت خواجه محمد زمان قدس سره جن جو ڪلام ٻن حصن ۾ ورهائي سگهجي ٿو. پهريون ابيات، جن جو تعداد موجوده تحقيقات مطابق ٨٤ آهي. اهي بيت ته نه آهن پر معنيٰ جا موتي آهن. هرهڪ بيت ۾ تصوف جا باريڪ نڪتا ۽ مسائل آهن، جن کي پڙهڻ ۽ سمجهڻ سان گهڻو رس ۽ ميٺاج ملندو. انهن بيتن جي شرح سنڌ ۽ هند جي مشهور عالم حضرت خواجه عبدالرحيم گرهوڙي رح جن لکي، جن جو سنڌي ترجمو مرحوم ڊاڪٽر عمر بن محمد دائود پوٽه ١٩٣٩ع ۾ ڪري "ابيات سنڌي" جي نالي سان ڇپرايو.

٢- ملفوظات:- يعني اهي اقوال، جيڪي پاڻ مريدن جي ارشاد لاءِ وقت بوقت، صوفين جي نڪتن تي فرمايا آهن. انهن مان ڪي "فردوس العارفين" ته ڪي وري "مرغوب الاحباب" جي قلمي نسخن ۾ محفوظ آهن. مٿيان ٻئي ڪتاب فارسي ٻولي ۾ آهن انهن مان ڪجهه چونڊ اقوال حضرت شيخ عبدالرحيم گرهوڙي رح پنهنجي عربي ڪتاب "فتح الفضل" ۾ گڏ ڪري، سندن سمجهاڻي ڏني آهي. حق آهي ته "عارف جي ڪلام کي هڪ عارف ئي سمجهي سگهي ٿو." بيشڪ، شيخ صاحب رح، پنهنجي مرشد جي قولن کي چڱيءَ پر پروڙيو آهي، جنهن جي ثابتي، سندس لکيل سمجهاڻيءَ مان پوي ٿي. حضرت شيخ رح جن جي گڏ ڪيل ملفوظات جو تعداد ١٤٦ آهي. واضح هجي ته حضرت خواجه محمد زمان

Marfat.com

قدس سره جن جا اهي مؤثئي اقوال اصل سنڌي ٻوليءَ ۾ هئا، پر پوءِ شيخ عبدالرحيم رح انهن کي عربي زبان ۾ آندو هن عذر سان ته "ولا باس باختلاف اللسان في اتحاد البيان." (زبان جي اختلاف ۾ ڪا حرڪت ڪانهي، جڏهن ته بيان ساڳيو ئي آهي.)

ليڪن جيئن ته اها شرح عالمانه عربي زبان ۾ هئي، جنهن کي سمجهندڙ بهرحال ٿورا هئا، تنهن ڪري مريدن جي اسرار تي، لواري شريف جي ٻئي نمبر سجاده نشين ۽ حضرت سلطان الاولياء خواجه محمد زمان قدس سره جن جي فرزند ارجمند حضرت محبوب الصمد خواجه گل محمد قدس سره جن، پنهنجي آخري عمر ۾ "فتح الفضل" ۾ آندل ملفوظات ۽ سندن شرح کي فارسي ٻوليءَ ۾ آڻڻ شروع ڪيو.

ليڪن پاڻ اڃا ٢٤٣ اقوالن جو ترجمو مس پورو ڪيائون ته سندن هي فاني زندگي اچي پوري ٿي ۽ پاڻ ٢٧ ربيع الاخر سنه ١٢١٨ هجريءَ ۾ وصال فرمايائون. پاڻ پنهنجي ترجمي جو نالو "الوردالمحمدي" رکيو هئائون. کانئن پوءِ سندن ڪامل مريد سيد نور علي شاه لکوي رح باقي رهيل (٢٠٣) اقوالن جو ترجمو "تڪمله الوردالمحمدي" جي نالي سان ڪيو.

حضرت محبوب الصمد جو ترجمو صرف لفظي ترجمو ڪونهي پر شرح تي شرح آهي. جتي جتي، حضرت شيخ عبدالرحيم گرهوڙي رح اختصار ۽ ڪنايه کان ڪم ورتو آهي، اتي حضرت محبوب الصمد جن جامع ۽ کولي سمجهاڻي ڏني آهي، جنهن ڪري هڪ مبتدي کي تصوف جي باريڪ ۽ اختلافي نڪتن کي سمجهڻ ۾ بي انتها آساني ٿي پيئي آهي.

سلطان الاولياء حضرت خواجه محمد زمان قدس سره جن جي ملفوظات جو دريا نهايت اونهو ۽ اگهور آهي. سندن هرهڪ قول معرفت جو موتي آهي، توحيد ۽ سلوڪ جي سڳنڌ سان واسيل آهي. سندن ملفوظات مان ڪجهه "فتح الفضل" ۽ "الوردالمحمدي" مان حضرت شيخ عبدالرحيم گرهوڙي ۽ حضرت خواجه گل محمد

Marfat.com

قدس سره جن جي شرح سان پيش ڪريان ٿو:-

(١) لا تتروالذڪر الله شرطاً يعني الله تعاليٰ جي ذڪر لاءِ ڪنهن شرط ڪي نہ ڏسو، هروقت ۽ هرحال ۾ خدا جو ذڪر ڪرڻ جڳائي. ذڪر لاءِ ڪو وقت ۽ حال مقرر ڪونهي. وقت يا بي وقت، پاڪيزگي يا پليدي ۾، وضو يا بي وضو ۾، الله جو ذڪر ڪندا رهو، ڇو تہ جيڪڏهن الله جو ذڪر نہ ڪندؤ تہ لا محالہ غير جي ذڪر ۾ مشغول ٿيندؤ. غير جو ذڪر ڪرڻ غير واجب آهي، ڇاڪاڻ تہ ذڪر جو مقصود صرف ''الله'' آهي. پاڻيپ ڪندڙ ''ذاڪر'' آهي. پوءِ جيڪڏهن هن جون نمازون ۽ روزا ٿورا بہ هجن تہ بہ هو چوڻڪارو حاصل ڪندڙ ٿيندو. ان جي ابتڙ غير جو ذڪر ڪندڙ ''غافل'' آهي. پوءِ پلي هن جون نمازون ۽ روزا زياده هجن.

(٢) منم موجود اے طالب کجائی
چرا در حضرت ما می نیائی!

''اي طالب! آءٌ موجود آهيان، پر تون ڪٿي آهين؟ منهنجي حضور ۾ ڇو نٿو اچين؟''

'زبور' ۾ هن شعر جي سمجهاڻي ۾ هي مضمون آيل آهي تہ: ''خداوند تعاليٰ پنهنجي ٻانهي ڪي سڏي فرمائي ٿو تہ اي طالب! آءٌ موجود آهيان، مونکي ڳول، تہ جيئن مونکي حاصل ڪري سگهين. جيڪڏهن مونکي ڇڏي غير کي ڳوليندين تہ توکي ڪجهہ بہ حاصل نہ ٿيندو.'' غير خدا کي ڳولڻ نہ گهرجي، پوءِ اها جنت ڇو نہ هجي. جيئن حديث شريف ۾ آيل آهي تہ، ''دنيا جو ڳولائو مخنث آهي. آخرت جو طالب مؤنث آهي، پر موليٰ جو طالب مذڪر آهي.'' شيخ صاحب فرمايو تہ ''جنهن پنهنجي جسم کي غير خدا جي طلب ۾ لڳايو تہ انهي ڄڻ پنهنجي رب کي وڃايو ۽ جيڪو غير خدا جي طلب ۾ محو نہ آهي سو ئي الله کان غافل بہ نہ آهي. هاڻ اها طلب جيڪا خالصاً پنهنجي پالڻهار لاءِ آهي، سا 'محبت' جي محتاج آهي. جيتري محبت

Marfat.com

ٿهڻي هوندي اوترو حجاب، هٽندو ويندو. پوءِ اي طالب! تون
صرف پنهنجي مالڪ جي محبت ۾ مستغرق رهه." مولانا روم رح
فرمايو آهي:

حب تا مطلق نباشد قيد تست
چون شود مطلق دوعالم صيدتست

محبت جيستائين آزاد نه هجي، تيستائين تنهنجي قيد ۾
آهي. جڏهن آزاد ٿي وڃي ته پوءِ ٻئي جهان تنهنجا شڪار آهن.
انهي لحاظ سان جڏهين ته الله تعاليٰ جي ذات بي مثل ۽ بي
مثال آهي ته ڪيس ڪنهن شي ۾ مقيد ڪرڻ نه گهرجي، ڇو ته
ڪابه اهڙي شئي ڪانهي جا سندس بي مثال ذات جي شايان
شان هجي. الله تعاليٰ فرمائي ٿو: "ماجعل الله عليكم في الدين من
حرج." "الله تعاليٰ دين ۾ ڪو حرج پيدا نه ڪيو آهي." شيخ
دوپيازه ڪهڙي نه بهترين ڳالهه چئي آهي ته "خداوند عالم
غارت جو گهر آهي." ڇو ته هن جو ظهور گهڻو آهي.

(٣) لا ينتفع عندالنفس الا خير علم لا ملكةالذكر والحضور.
يعني "موت جي وقت، ذڪر ۽ حضور کان سواءِ ٻيو ڪوبه علم
فائدو نٿو ڏي. شيخ صاحب فرمايو ته ذڪر جي معنيٰ جنهن جي
طرف شيخ سعدي رح پنهنجي ديوان ۾ اشارو ڪيو آهي:-

مبر انديشه كر دركام نهنگان،
چون در نظر دوست نشيني.

جيڪڏهن ظاهري باطني بلائن جي وچ ۾ هجين ته به نه
ڏڄ، ڇو ته تون الله جي حضور ۾ آهين. ڇو ته اهو "حضور"
ئي آهي جنهن جي ذريعي ٻنهي جهانن جون مرادون ملن ٿيون.

(٤) نفي كن اثبات هر موجود را،
تا ببيني هستي معبود را.

هر موجود جي اثبات کي نفي ڪر ته پنهنجي معبود جي
هستيءَ کي ڏسي سگهين.

Marfat.com

شيخ صاحب فرمايو ته حديث نبوي صلعم ۾ آهي ته "لبيد شاعر جو ڪلام صحيح تر آهي." جنهن چيو آهي ته "الا ڪل شيءِ ما خلا الله باطل." ته آگاهه ٿي اي انسان! هر اها شي جيڪا الله کان سواءِ آهي، سا باطل آهي." عارفن وٽ سالڪ جي پهرين وات 'ڪفر، يعني 'نفي' آهي. طالب جي پهرين طلب الله کان سواءِ ٻي هر شئي جي نفي ڪرڻ آهي. پوءِ خدا جي ذريعي شين کي ثابت ڪرڻ آهي. مگر ائين نه، جو شين جي ذريعي خدا کي ثابت ڪيو وڃي. هن جو مثال ائين آهي جيئن دريا تي پاڻيءَ جو بلبلو يا ترنگ ڪانيون، جيڪي 'دريا' جون محتاج آهن. جيڪڏهن دريا نه هجي، ته نه پاڻي جو بلبلو پيدا ٿيندو ۽ نه وري ڪانيون ترِي سگهنديون. جهڙي طرح بلبلي ۽ ڪانين لاءِ دريا جو وجود لازمي آهي. ساڳيءَ طرح شين جي بقا لاءِ الله جو وجود آهي، يعني الله کان سواءِ ڪا شئي قائم نه آهي، ٻي هر شئي الله جي ڪري قائم آهي.

(٤) النفس هوالڪفر والرب هوالاسلام و معرفتهما ليس الا عرفانهما. يعني "نفس جيڪو ڪفر آهي ۽ رب جيڪو اسلام آهي. ڪفر جي معنيٰ انڪار ڪرڻ ۽ اسلام جي معنيٰ تسليم ڪرڻ آهي. ڪفر ۽ اسلام کي سمجهڻ جڻ ته نفس ۽ رب کي پروڙڻ آهي. شيخ صاحب فرمايو ته ڪتاب ڪشف ۾ لکيل آهي "ڪفر جي معنيٰ حق کي لڪائڻ آهي. حق کان سواءِ ٻيو سڀ ڪجهه غير حق آهي، پوءِ اهو عمل صالح ئي ڇو نه هجي. اهي عمل صالح جيڪي حق کي لڪائيندڙ آهن، انهن جو ترڪ ڪرڻ بهتر آهي." پنهنجي علم ۽ عمل سان غير جي نفي ڪرڻ توحيد آهي. پوءِ تحقيق اها آهي ته ڪفر ۽ توحيد ٻنهي جي حقيقت جاڻندڙ هجي، يعني اسلام جي طريقت کي به سمجهي ته ڪفر جي حقيقت کي به، جيئن:

آب مي نوشيم ما از چشمها،
موج دريا هر دو مي بينيم ما.

Marfat.com

اسان اسلام ۽ ڪفر جي چشمي مان فيض ۽ هدايت جو
ائي پي رهيا آهيون. اسلام ۽ ڪفر جي موج جيڪا هنن کي
ڪائيندڙ آهي، تنهن کي ڏسي رهيا آهيون.

غرض ته اسلام ۽ ڪفر جي طريقت خدا کان آهي، خدا
ان آهي ۽ خدا ڏانهن آهي.

"جڏهن خاڪ جي وصف کي پهچندين، تڏهن پائنج ته
ير ۽ سلوڪ پورو ٿيو."

— سلطان الاولياء

Marfat.com

الهجڙيو "عاجز"

جي ماسو جڙيئي مال....

(خواجه محمدزمان قدس سره العزيز لواري شريف جي ابيا مان اقتباس عرض رکجي ٿو)

سلطان الاولياءَ خواجه محمدزمان قدس سره جا سمورا بيت لعل جواهر کان مٿي آهي. منجهن جي معرفت جا موتي مڙهيا آهن، تن جو ذکر ڪرڻ اسان يارن جي عقل و فهم کان بالا آهي. خواجه محمد زمان قدس سره اها هستي هو، جنهن لاءِ شاعر جو سرتاج شاهه ڀٽائي گهوٽ فرمائي ٿو :

"سي مون ڏٺا ماءِ، جنين ڏٺو پرينءَ کي،
تن سندي ڪا؛ ڪري نه سگهان ڳالهڙي."

جيڪي به اولياءَ ڪرام حق جا طالبو آهن، سي سمو بطفيل (رسول اڪرم صلعم) سردار دو جهان - حق سان ملي هڪ ٿي ويل آهن. انهن جو هر قول ۽ عمل، امر الاهي کان ٻاهر آهي. آهي آلامربالمعروف و نهي عن المنڪر واري اصول جي سختي سان پيروي ڪندڙ آهن ۽ اهي ئي اسوه حسنه جي پوري پوري عڪاسي ڪندڙ آهن.

خدا پاڪ جي پيارن برگزيده هستين ۾ ٻه خاص خوبيو هونديون آهن.

(١) محبوب حقيقي جي ملڻ لاءِ من ۾ تڙپ رکڻ.

(٢) دنيا و مافيها کان بيزاري ڏيکارڻ ۽ انهن ۾ ڪنهن به قسم جي طمع نه رکڻ.

Marfat.com

حضرت خواجه محمدزمان قدس سره جن پنهنجي هڪ بيت ۾ فرمائين ٿا ۽

ڇڏيان هيءُ جهان، هو پڻ گهوري گهوريان،
پلڪ پريان ساڻ، جي مون سري جيڏيون.

اي ظاهري اکين وارا! ٻڌايو ته انهيءَ محبت کان وڌيڪ ٻي ڪهڙي محبت ٿيندي آهي؟ اهڙي فراق ديدار کان وڌيڪ ٻيو ڪهڙو فراق آهي! اهڙي محبت سان مجنون، فرهاد ۽ وامق جي محبت ڪٿي ٿي برميچي سگهي! اسين ساري زندگي انهيءَ لاءِ عبادت ڪريون ٿا ته هيءَ دنيا ۽ آخرت سوچاري ٿئي ۽ آخرت ۾ بهشت جا مزا ماڻيون. اهو به ٺيڪ آهي پر ذرا هن طرف به نگاه ڪريو. ته خواجه صاحب جن فقط هڪ لمحه جي ديدار ايزديءَ خاطر ٻنهي جهانن جي خوشين تان هٿ کڻي ٿو. يار جي ديدار کي هر چيز، هر تمنا ۽ هر شئه کان سرس سمجهي ٿو.

مَن له المولي فَله الکل.

(جنهنکي مولا مليو، تنهنکي گويا سڀ ڪجهه ملي ويو.)

هن دنيا جي هر صورت ۽ هر نظارو ڪاغذي گل وانگر حقيقي لطافت کان خالي آهي. ڀلا ڪاغذي گلن ۾ ڪهڙي خوشبوءِ هوندي؟ هيءُ دنيا وارو حسن ۽ هر ڏيک رڃ سمان مصنوعي آهي. ها! انهن نظارن سان فقط اهو فائدو آهي جو اهي نظارا حقيقي حسن جي عڪاسي ڪن ٿا. اصل نه آهن، نقل ضرور آهن. اهي نظارا وحدانيت جي واٽ وڻائين ٿا، پر جي ڪاهيندڙ کي ڪا ڪل هجي! ابوجهل کي به ساڳيون اکيون هيون جهڙيون اصحابن سڳورن کي هيون. پوءِ هر هڪ آئينه حق ۾ نظر اچي وڏي، يعني رسول مقبول صلعم کي وجود عنصريءَ ۾ ڏٺائون. ابوجهل آن آرسيءَ ۾ پنهنجي قلب جي ڪاراڻ ڏسي منحرف ۽ منڪر ٿي ويو، مگر اصحابي سڳورا نورالهدا جي نور کي ڏسي رنگجي ريتا ٿي ويا. اهو سچو دارومدار نيتن تي آهي، جيئن رسول

Marfat.com

پاڪ صلعم جن حديث شريف ۾ فرمائين ٿا.

الاعمال بالنيات:- (عمل جو دارومدار نيتن تي آهي) اولياءَ الله سڀ ڀلارا برگزيده افضل و اعليٰ آهن. پر انهن کي ڏسڻ ۽ سڃاڻڻ لاءِ آديون کپن.

اهڙين پاڪ هستين جو انڪاري، گويا خود خدا جو انڪاري آهي. جو انهن جو هر امر الاهي امر سان مطابقت رکي ٿو، انهن جو هر قول ڪرامت، نظر شفاعت ۽ ديدار ديدارِ ايزدي آهي.

اي غافل انسان! جيڪڏهين تون چاهين ته تنهنجون ٻئي جهانون سجايون ۽ سڦليون ٿين ته پوءِ تو لاءِ لازم ٿو ٿئي ته اهڙن بزرگن جي پيارن وٽ گذار ۽ انهن جي محبت اختيار ڪر ته سيني مان سون ٿي پوين.

خواجه محمد زمان قدس سره جن فرمائين ٿا ته:-

صنم سوني پاڻ؛ جو دل رهائي دوست ڪان،

ٿيا سي ٿي ٿاڻ؛ جي هميشه حضور ۾.

هيءَ بيت وڏي معنيٰ رکي ٿو. جيڪڏهين غور سان ڏسندا ته توهان کي اڻين معلوم ٿيندو ته گويا ڪوزي ۾ درياءُ بند ڪيو ويو آهي. صنم جي معنيٰ آهي (بُت) ۽ ٿاڻءِ جي معنيٰ آهي ٿانيڪا يا ماڳ وارا؛ يعني هميشه رهندڙ.

توهان کي بخوبي خبر آهي ته بت پرستي ۽ حق پرستي ٻئي متضاد عقيدا آهن.

بت پرست کي مشرڪ قرار ڏنو وڃي ٿو، جنهن جي متان الاهي عذاب نازل ٿين ٿا. تذليل ۽ گمراه ڪيس سمجهيو وڃي ٿو؛ مگر حقيقت پرست کي موحد ۽ مومن چيو وڃي ٿو ۽ ان تي الله پاڪ جل جلاله پنهنجون رحمتون ۽ برڪتون نازل ڪرڻ فرمائي ٿو. خواجه صاحب بيت ۾ فرمائين ٿا ته دنيوي محبت ۽ هر دنيوي ڳالهايون، جيڪو الله پاڪ جي محبت کان روڪيندڙ يا رڪاوٽ پيدا ڪندڙ آهي، انکي آن پٿر جي بت سان تشبيهه ڏني وڃي ٿي، جيڪو بت رسول اڪرم جي بعثت کان اڳ

Marfat.com

ڪعبة الله شريف ۾ رڪيل هو.

هاڻي هن مان صاف ظاهر آهي ته دنيا جي هر چيز ڪي خدائي محبت کان مقدم سمجهڻ وارا گويا بت پرست آهن ۽ انهن جي هر قدم آڏو هڪڙو نه ٻيو بت (صنم) رڪيل آهي. انهن جون حياتيون پڻڪندي گذرن ٿيون. اهڙن کي هن دنيا ۽ آخرت ۾ ڪوبه سڪون ۽ قرار نصيب نٿو ٿئي. مگر جيڪي تارڪ الدنيا آهن، جن دنيا جي هر لذت کي لابقا سمجهي لَت هڻي، ڇڏي ڏنو آهي ۽ جيڪي حقيقي محبوب کان سواءِ ٻي ڪنهن به شيءِ جا طالبو نه آهن، تن پنهنجي مقصود کي يقيناً ڳولي لڌو ۽ اتي مالڪ ڪريم رحيم جي حضور اقدس ۾ رهڻ وارا ٿيا. هيءَ بيت انهن پاڪ هستين ڏانهن اشارو ڪري ٿو، جيڪي خدائي محبت ۾ مخمور، سرشار، غلطان ۽ گــل گشت آهن ۽ جن لاءِ خود الله پاڪ فرمائي ٿو.

ڏسو قرآن پاڪ:

”يا آيّها الّذين آمنُوا لاتُلهِڪم آموَالڪم ولا آولادڪم عَن ذِڪرِ الله.

يعني ”اي ايمان وارا، توهان کي توهان جو مال ۽ اولاد الله جي ياد کان غافل نه ڪري.“

وري حضرت سلطان الاولياءَ جن فرمائين ٿا ته:

دل ڪڻ ڏين دنيا کان، دل ۾ دوس رهاءِ،
لوچي لاالـن لاءِ؛ دور ڪر دارين کي.

سبحان الله! اهڙو اکٽ خزانو ڪنهن بخت واري کي نصيب ٿيندو. پاڻ فرمائين ٿا ته هن دنيا ۽ دنيا جي مذهبن تان هٿ کڻ، يعني مذهبي ڇڪتاڻ ۾ نه ڦاس! پر پنهنجيءَ دل ۾ حقيقي دوست کي رهاءِ. هر مذهب هڪ مسافري آهي، جنان هلندي هلندي سال گذريو وڃن پوءِ به ڪي حق کي پهچن ۽ ڪي راه ۾ رليو وڃن؛ مگر جي حقيقي محبوب سان ملڻ جي ڪوشش ڪبي ته سڀ منزلون طرفةالعين (اک ڇنڀ) ۾ طئي ٿي وينديون. تنهن ڪري

Marfat.com

اي بندا، تون پيون سڀ وانون ونگيون ڇڏي يعني صوفي سڳورن جي عقيدت موجب همه اوست تي عمل ڪر ۽ اهو تنهنجي اندر ۾ هر وقت ۽ هر لحظي موجود آهي. تون جيڪا به لوچ يعني جدوجهد ڪرين ٿو اها الله پاڪ سان ملڻ لاءِ ڪر، انهيءَ جو ڳولائو ٿيءُ؛ پر هڪڙو شرط اٿئي، جو توکي رب پاڪ تڏهن ملندو جڏهن "دور ڪر دارين کي!"

يعني تون ٻنهي جهانن جي لذتن تان هٿ ڪڻ! يعني دنوي ۽ آخروي محبت کان مولا پاڪ جي محبت کي وڌيڪ ڪري سمجهه. هاڻي هن مان اهو مطلب نه وٺڻ گهرجي ته تون دين اسلام تان ئي هٿ ڪڻ! ائين هرگز نه آهي. انهيءَ ساڳي مذهب اسلام ۾ پنهنجي آقا کي ڳول. ان سان محبت رک. جيڪو سڀني مقصد مرادون پوريون ڪندڙ آهي. مذهب هڪ رستي جو نالو آهي. مگر رستي سان هاڻ ۽ يار کي لهڻ ته توهان جو ئي ڪم آهي ۽ ڳوليندڙ جي نيت تي اها ڳالهه مدار رکي ٿي ته آيا هو هڪ کي ڳولي ٿو، هڪ لاءِ ئي اڪنڊ ۽ اڪير اٿس، يا دنيا ۽ آخرت جي نظارن کي ڏسي ۽ ٻڌي انهن تي مست ۽ مگن ٿيو آهي ۽ حقيقي حاڪم کي وساري ويٺو آهي؟ جيڪڏهن ڪو به انسان راهه کان رلي وڃي، يعني مذهبن جي مونجهاري ۾ مبتلا ٿئي ته انجو فرض آهي ته ڪامل مرشد وليءَ اڪمل کي استدعا ڪري ته آهو سندس معاونت ڪرڻ فرمائيندو، هونئن ته الله پاڪ هر هنڌ موجود آهي، جيئن هوا هرهنڌ موجود آهي، پوءِ جيئن پنکو هوا کي ڪٺي ڪرڻ جو ذريعو آهي تيئن ڪامل مرشد به محبوب سان جلد ملائڻ جو هڪ ذريعو آهي. بنا استاد جي ڪو به علم جي تحصيل نه ڪندو آهي؛ اهڙيءَ طرح سواءِ ڪامل مرشد جي ڪو به واصل باالله ٿي نٿو سگهي. البته رسول پاڪ لاءِ وري هڪ نرالي ڳالهه آهي؛ يعني انهن تي وهب الاهي نازل ٿئي ٿو. اسين پنهنجي ڳالهه ڪريون ٿا. الله پاڪ جا پيارا هڪ لحظي ۾ لعل ڪري ڇڏين ٿا.

Marfat.com

مثنوي شريف وارو فرمائي ٿو.

يک زمانہ صحبتِ بـا اوليا،
بهتر از صد سال طاعت بي ريا.

بيشک اولياءَ الله نوازيل ۽ درگاه ايزديءَ جا دادلا آهن. الله پاڪ انهن جي هر منشا پوري ڪندڙ آهي. "إن اولياء الله لا خوفٌ عليهم ولا هم يحزنون" (بيشڪ ناهي خوف مٿي انهن ۽ نہ اهي غمگين ٿيندا."

جيڪي سڀ ڪجهہ ڇڏيو صرف سچڻ سائينءَ کي ساريندا رهن ٿا تہ الله پاڪ وري اهڙو مهربان آهي جو انهن جي هر دعا قبول ڪرڻ فرمائـي ٿـو ۽ اولياء ڪـرام وري فـي سبيل الله. بنا ڪنهن طمـع ۽ لالـچ جي خاص و عـام ڪـي پنهنجي فيض سان پرپور ڪندا رهن ٿا، انهن جوڏنل هرهڪ نقطو گنج گوهر کان بالاتر آهي. ساڳيءَ طرح خواجہ محمدزمان قدس سره جو هرهڪ بيت ۽ هرهڪ لفظ دُرِ عـدن کان وڌيڪ مهٺو ۽ ٿمينن آهي.

پاڻ فرمائين ٿا.

پير ڇنجي تنهنکي جنهن سڀ ريءَ سري،
پر گهر پير نہ وجهٺو، پر گهرؤن بہ ڪين گهري،
جو ماني ڪاڻ مري، هو سامي گر نہ سامهون.

هن بيت مان اهو ظاهر آهي تہ ڪامل مرشد يا بزرگ هستي ۾ ڪهڙي خاصيت هجڻ گهرجي. مٿي اشارو ڏئي آيا آهيون تہ اوليا الله پنهنجي خالق کان سواء ٻئي ڪنهن ۾ بہ طمع رکندڙ نہ آهن ۽ نہ وري ڪنهن جي محتاجي ڪندڙ آهن. انهن جو فقط پنهنجي حقيقي معبود سان تعلق آهي. هو سڀورا مطلب مرادون قادر متاق وٽان ماڱين ٿا. هو پنهنجي گهر جي پاتين کان بہ ڪجهہ کائڻ لاء نہ گهرندا آهن، انهن کي پاڻهي ملي ويند و آهي. الله پاڪ، جو عليمٌ خبيرٌ آهي، سو انهن جي هر ارادي کي چاهي ٿو ۽ انهن جي دلي مراد پوري ڪري ٿو.

Marfat.com

پاڻ فرمائين ٿا ته جيڪو مانيءَ ڪاڻ مري يعني
مانيءَ جو محتاج يا دنوي شين جو گهرجائو آهي، سو حقيقي محب
جو ديدار ڪري نه سگهندو. وري فرمائين ٿا ته هڪ جي
رکي، وري ٻئي ڏي نهارڻ وڏو گناه آهي.

هن راز کي اهي سمجهندا، جيڪي انهن راهن جا راهي آه
سچو پير اهو آهي جنهن ’وت تون هين تون‘ کان سواءِ
وائي نه آهي. حضرت سلطان الاولياء فرمائي ٿو: هڪ پرينءَ
پيار رک.

”پاڻ کٿي پر ۾ ڏاهم، ڪڏهن پهتي ڪانهه؛
تت گذر نه غير جو جت مجڻ جي ساجاه؛
وريو واحد واءُ؛ دوئي سڀ دور ٿي.“

يعني نفسياتي سڏون سان کٿي الله پاڪ وٽ ڪوبه ڪ
پهچندو. دل کي صاف ڪري پوءِ وڃڻو پوندو. اتي وڃڻو آهي ج
الله پاڪ کان سواءِ ٻئي ڪنهنجو به نالو نشان نه آهي. پوءِ جڏ
انهيءَ منزل يعني مڪان ڇڏي لا مڪان تي پهچبو ته اتي ک
دوست جو ديدار ٿيندو ۽ اتي غيرالله جي محبت پڄي ويندي. آ

الله پاڪ شال اسان سڀني کي توفيق عطا فرمائي ته ج
اسان ٻنان ڪنهن تعصب ۽ تفرق جي اهڙن اوليائن ڪرامن
صحبت ۾ گذاريون، جيئن هر طويل منزل طئي ڪرڻ ۾ آساني
ٿئي. سڀ اولياءَ الله بزرگ ۽ بالاتر آهن ۽ بيشڪ خو
محمد زمان قدس سره به هڪ بي نظير گوهر آهي.

❀❀

Marfat.com

محمد صديق ملاح "مرهم"

تانسين تون نہ فقير

حضرت سلطان الاولياء خواجہ پير محمد زمان قدس سره جو مٿيون هڪ بيت فقيري جي فقر ۽ بي تعلقيءَ، رياضت ۽ قربانيءَ جي ڪيفيتن بابت ارشاد ڪيل آهي، اهو اڄ سامعين جي خدمت ۾ عرض رکان ٿو، ڇو تہ اجوڪي مضمون لاءِ هن ڪان وڌيڪ مونکي ٻيو بهتر مواد ميسر نہ ٿي سگهيو، جيتوڻيڪ خواجہ صاحب جن جي شعر جي چمن ۾ قسمن قسمن جا خوشبوءِدار گل موجود آهن، جن مان هرهڪ گل جاذبيت، نزاڪت، نفاست ۽ حسن جو نادر نمونو آهي، جن ۾ نشاط و ڪيف جون سرمستيون آهن، بي خودي ۽ مدهوشي جون هوش ربا ڪيفيتون آهن، حسن ۽ دلفريبيءَ جون رنگينيون آهن، عشق ۽ محبت، درد ۽ فراق جون امنگون آهن، سندن ڪلام جي بي ساختگي ۽ رواني، درد جي فراواني ۽ محل موقعہ جي مناسبت سبب قاريءَ جي ذهن تي، حواسن تي، جذبات تي ڇانئجي وڃن ٿا ۽ هڪ قسم جو روحاني ۽ ماورائي احساس، نهايت لطيف انداز ۾ اثرانداز ٿي وڃي ٿو، اهو منڙو ۽ ونندڙ تاثر ڪافي وقت تائين احساس تي غالب رهي ٿو، اهو ئي سٺي شعر جو مقام آهي. ان لاءِ آءٌ تمهيدکي طويل ڪرڻ مناسب نٿو سمجهان ۽ نفس مضمون تي اچڻ لاءِ حضرت خواجہ صاحب جو هي شعر:-

تانسين تون نہ فقير، جانسين سانگ سيسيءَ جو،
ماٿيو تن ملير، جن جسو مال مباح ڪيو،

عرض رکان ٿو، هن شعر جي تشريح تہ ڪامل، بزرگ

Marfat.com

واصل ۽ صوفي مرشد طريقت ٿي ڪري، يا اهو ڪري جيڪو مقا
فقر کان روشناس هجي يا اهو ڪري جنهن کي درد جي صدما
جي ايثار جي ۽ مسيءَ جي سانگ کي ڦٽو ڪرڻ جي منزلن جو
آگاهي هجي. آءٌ هڪ طالب علم، طريقت کان بي بهره، خطا
انسان آهيان؛ مونکي مجال نه آهي جو اهڙي عظيم المرتبت، صوفي
بزرگ جي شعر جي تشريح ڪريان جنهن کي سلطان الاولياء ج
تاج سر تي زيب ور هجي، اهڙي عالي مرتبت صاحب طريقت
مرشد ڪامل جي شعر کي پيش ڪري ان جي تشريح لاءِ آ
پاڻ کي بلڪل موزون ڪونه ٿو سمجهان پر جيئن ته هديه تبريڪ
طور ڪجهه ڪچا ڦڪا خيال سندن بارگاه اقدس ۾ پيش ڪر
جو ارادو ڪيو اٿم تنهن ڪري مٿيون شعر زاد سفر ۽ زادِ ر
طور ڪٺي اچي حاضر ٿيو آهيان. هن شعر ۾ حضرت خواجه صاحب
ظاهري فقيرن کي فرمائين ٿا ته ”اي فقيري جي دعويٰ ڪند
انسان اوهين فقيري جي دعويٰ ته ڪريو ٿا پر فقيري اها آهي
جنهن ۾ رياضت، زهد، تقويٰ نياز ۽ نئڙت وسيلي پنهنجي نفس جي
خواهشات کي ختم ڪري ڇڏجي. مستي مان مراد مستي (وجو
آهي. فقيري، هستيءَ وسيلي نه پر نيستيءَ وسيلي حاصل ڪري سگهج
آهي. انهيءَ لاءِ مسيءَ جي سانگ ڇڏڻ کان پوءِ ملير ما
سگهبو، رضائے دوست حاصل ڪري سگهبي. اردوءَ جو هڪ شا
اصغر گونڊوي خواجه صاحب جي مٿين شعر جي تشريح هن لفظ
۾ ٿو ڪري:-

اصغر حريم عشق ميں هستی هی جرم هے،
رکهنا کبهی نه پاؤں يهاں سر لئے هوئے.

عشق جي بارگاه ۾ هستي جرم آهي؛ عشق جا پانڌي
ڪنڌ ڪٽائي پوءِ مراد ماڻي سگهندا آهن. وصال محبوب سس
جي سانگي لاهڻ کانپوءِ ميسر ٿئي ٿو. عشق ۾ سرڪشي، مغرور
سيني ساهڻ ۽ خودسريءَ کي ڪا جڳهه نه آهي. سنڌ جي سدا حي
شاعر شاه ڀٽائي عليه رحمت جي سر يمن ڪلياڻ ۾ عشق

Marfat.com

سر مستي، حسن جي جهوري ۽ دلربائي، سالڪ جو ايثار ۽ قرباني، تڪليفن، مصيبتن جو اڻ ڪٽ سلسلو موجود آهي، مگر پوءِ تشنہ لبي موجود رهي ٿي. پلاري پٽ ڏٺيءَ جا سريمن ڪلياڻ ۾ هيٺيان ۾ بيت شعوري يا لاشعوري طور متين حقيقت جي تشريح طور پيش ڪجن ٿا.

جي اٿئي سڌ سرڪ جي، تہ وٺن ڪلاڙڪي گهر،
وڍڻ چيرڻ، چچرڻ، پهت اڌن جي پر،
جي وٺي پوئي ور، تہ سوکي آهي سيد چئي.

اگيان اڏن وٽ، پوين سر سنباهيا،
متا مهاين جاءِ پيا نہ ڏسين. پٽ،
ڪلاڙڪي هٽ، ڪسڻ جو ڪوپ وهي.

عجيب سمان آهي، دلفريب نظارو آهي، عشق جا ڪنيل پيرا پيرا ٿي رهيا آهن، ڪلاڙ يعني مرشد ڪامل ڪين عشق جي بٺيءَ ۾ جلائي صيقل ڪري رهيا آهن، جت رڳو وڍ ٽڪ لڳي پئي آهي، هڪڙن جا سر اڏي تي پيا آهن، پيا انهن جي واري جو انتظار ڪري رهيا آهن. مگر زبان تي آهہ نہ آهي، لب تي شڪوو نہ آهي، اها حسرت آهي تہ پهريائين منهنجو سر قلم ٿئي تہ پهريائين مون ڪي وصال محبوب نصيب ٿئي! ڪهڙا نہ خوش بخت هوندا اهي عاشق صادق، جن وہ جون وٺيون محبوب جي هٿان نوش ڪيون هونديون ۽ سر ڏيئي سرخرو ٿي حاصل ڪئي هوندي.

شاہ ڀٽائي اگيئي اهڙن صادق عاشقن لاءِ،

”ڏہ ۾ منصور هزار ڪهي ڪهندين ڪيترا.“

Marfat.com

چئي ڇڏيو آهي. جنون ۽ سرمستيءَ جو نشو به عجيب نشو آهي. اهو خمار دنيا جي سڀني خمارن کان اتم ۽ اعليٰ آهي. رضائي دوست وصال دوست لاءِ زماني جي هر نعمت کي ٺڪرائڻو آهي. ديدار ئي سالڪ لاءِ معراج جو مقام آهي. جنت جون آسائشون ۽ دوزخ جا ڏڙڪا سالڪ کي انهن شين لاءِ متوجهه نٿا ڪري سگهن. انهن جي عيد يار جو ديدار آهي. انهي ڪري حضرت خواجه صاحب پنهنجي هڪ بيت ۾ فرمايو آهي.

عارف ۽ عشاق، پسڻ گهرن پرين جو،

جنت جا مشتاق، اجا اورانها ٿيا.

هي طلب صادق جو مسئلو آهي، هي عاشق صادق جي صفت آهي، جي دنيا ۽ عقبيٰ کان، رنج ۽ غم کان، فنا ۽ بقا کان، هجر ۽ وصال کان بي نياز آهن. انهن جو مقصد صرف رضائي دوست آهي ۽ انهي ۾ مستغرق ٿي وڃڻ آهي. انهي ڪيفيت کي حاصل ڪرڻ لاءِ هر تڪليف گوارا، هر ستم سهڻو آهي پر پير پوئتي هٽائڻو نه آهي. شاهه لطيف ساڳئي انداز ۾ سر سورٺ ۾ هن طرح چيو آهي:-

تند ڪنارو ڪڍ، ٿيئي پرتا پاڻ ۾

اي ۾ شڪر الحمد، جو مٿو گهريو مڱڻي

مٿي جي قربان ڪرڻ سان وصال دوست ميسر ٿي سگهيو. اگر دوست مٿو نه گهري ها ۽ اهڙي ڪا فرمائش ڪري ها جا ادا نه ٿي سگهي ها ته ڪيتري نه تذليل ۽ توهين ٿئي ها. هي سرمستي ۽ مخموري، مهجوري مدهوشي جون ڪيفيتون آهن، جي صاحب ڪمال محسوس ڪري سگهن ٿا ۽ مرشدڪامل جي فيض اثر نظر هيٺ جن جي تربيت ٿيل آهي، اهي ئي انهي رحماني فيض کان استفادو حاصل ڪري سگهن ٿا. آخر ۾ آئون سنڌ جي شهيد صوفي شاعر حضرت شاهه عنايت شهيد جي هن

Marfat.com

ت تي پنهنجي مقالي کي پورو ڪيان ٿو، جيڪو اهو شعر پڙهي
ڪنڌ قربان ڪري شهيد ٿي ويو:-

سر بر قدم يار فدا شد چه بجا شد،
اين بار گران بود، ادا شد چه بجا شد.

يعني:

سر يار جي قدمن تان قربان ٿيو ته چا ٿيو،
هي ڳرو بار هو سو جي ادا ٿيو ته چا ٿيو.

Marfat.com

محمد سومار شيخ

عارف جا اهڃاڻ

لواري شريف جو لال، سنڌي ادب جو روشن آفتاب، ولاي
۽ معرفت جو سلطان ۽ سرواڻ، حضرت خواجہ محمدزمان قدس سـ
هن سرزمين سنڌ جو هڪ عظيم عارف آهي.

عارف جي توصيف ۽ تعريف ڇا آهي، سا اچو تہ خود هـ
وڏي عارف جي ڪلام وسيلي معلوم ڪريون. پاڻ هڪ عارف ج
جيڪي اهڃاڻ ڏسيا اٿن، تن جو سلسلو هوئڻ تہ سندن دمتيا
بيتن جي مختصر ذخيري هوندي بہ ڪافي طويل ٿيندو، پر اسي
هتي فقط ڪن اهڃاڻن تي اڪتفا ڪنداسين.

سندن نظر ۾ عارف جو پهريون اهڃاڻ طمع ڪـي ترڪ
ڪرڻ، لالچ کي ٽوڙڻ ۽ پرينءَ کي پسڻ لاءِ جنت جهڙيءَ نعمـ
کي بہ خاطر ۾ نہ آڻڻ آهي.

پاڻ فرمائين ٿا تہ:

عارف ۽ عشاق پسڻ گهرن پرينءَ جو،
جنت جـا مشتاق، اجـا اوراهان ٿيا.

سلطان الاوليا جي اڳيان عارف جو ٻيو اهڃاڻ هي آهي ت
هو خداشناس آهي ۽ پاڻ کي بہ سڃاڻي ٿو ۽ پاڻ خود پنهنجو پا
آرسي آهي:

لواري شريف جو هي عظيم لال فرمائي ٿو تہ:

جنين ڏنو پاڻ، تنين ڏنو سپرين،
غلط ايءُ گمان، جو عارف پسي آرسي.

عارف جو ٽيون اهڃاڻ خواجہ صاحب جن هي ٻڌائين ٿا
جيڪو عارف آهي، آهو آتي جو آتي حق سان وصال ڪريو ٿو ڇڏي

Marfat.com

زاهدن ۽ عابدن وانگر رکت نٿو ڪري. سلطان الاولياء جن فرمائين ٿا ته:

عابد زاهد اوريان، عارف عين مگن،
هو روادار رکت جا، هي هٿان هٽ گهرن،
ساعت سال ڇون، پسڻ ڏاران پرينءَ جي.

خواجه صاحب جن عارف جو چوٿون اهڃاڻ اهو ڏين ٿا ته جيڪو عارف نه آهي سو سڪن جو طالب آهي پر عارف ڏکن سان هيٺون هيرائي ٿو ۽ سورن جو طالبو ٿئي ٿو:

جاهل جنڪ سکن جو، عارف سور سهاءِ،
سورن سندي ساءِ ۽ راحت رسي روح کي.

دنيا جي مشهور عارف حضرت خواجه محمد زمان قدس سره جي انهن اهڃاڻن موجب جيڪو:

ا- سک جو طالب نه آهي، سو عارف آهي.
٢- جيڪو پرينءَ جي پسڻ کان سواءِ، ٻيءَ ڪنهن به نعمت کي پسند نٿو ڪري، سو عارف آهي.
٣- جيڪو پنهنجو پاڻ سڃاڻي ٿو، سو عارف آهي.

۽ اهڙن اهڃاڻن ڏيندڙ دنيا جي وڏي ۽ عظيم عارف کان جيڪي آشنا ۽ واقف آهن، آهي جڏهن پنهنجو پاڻ کان واقف آهن ۽ جيڪي پنهنجو پاڻ کان واقف آهن، آهي جڏهن رب پاڪ کان واقف آهن.

جنين ڏٺو پاڻ، تنين ڏٺو سپرين،
غلط اي گمان، جو عارف پسي آرسي.

* * *

Marfat.com

محمد هاشم "خادم"

خواجه محمد زمان قدس سره جي شعر ۾ تصوف

تصوف سڀني صوفي شاعرن جي ڪلام ۾ موجود آهي، پر خواجه محمد زمان قدس سره تصوف جي جا راه شعرن ۾ ٻڌائي آهي، اهي بي نظير آهي. سندن هڪ هڪ شعر علم جو بحر آهي، فيض جو ڀنڊار آهي، تصوف جو آئينو آهي، روح جي قوت آهي، حق جو جلوو آهي، هيرن جي کاڻ آهي، ڪيترا هيرا ڳولي ڳولهبا. ڪجهڙي نه ميڻاج سان چون ٿا:

"جنين ڏنو پاڻ، تنين ڏنو سپرين،
غلط اي گمان، عارف پسي آرسي."

سندن هڪ قول آهي، جو به انهي بيت سان نهڪندڙ آهي، "ايلچيءَ کي پڪڙيو، اهوئي سڪندر اٿو."

ٻن سٽن ۾ سچ جي پالوت ڪري ڇڏي اٿن. شاه لطيف رح به ساڳيو خيال هنن لفظن ۾ ڳايو آهي.

"پيهي جـــان پـــاڻ ۾ ڪيم روح رهاڻ،
نڪو ڏونگر ڏيهه ۾، نڪا ڪيچين ڪاڻ،
پنهون ٿيس پـــاڻ، سسئي تـــان ســـور هئا."

اهو منصور وارو نعرو، هر صوفي ورجايو آهي، پر خواجه صاحب جن جي تشريح هن طرح آهي:

صورت- معني وچم، ڪونهي وچ وچاء،
هو نه سڄاڻپي- هن ري، هي سور نه موجوداء،
ڪٿي جوهر ڪونجي، ڪٿي عرض به آه،
حقيقت هيڪاء، نـــالن مٿو نـــاه ڪو.

Marfat.com

اهو صورت معنيٰ جو فرق آهي، جو جاهلن نہ سمجهي منصور
کي ڦاهي چاڙهيو. هڪ منصور ڦاهي چڙهيو، پر انهيءَ منصور
جهي وار وار مان ڪائنات جي جا ۾ شي پيدا ٿي، تہ آها اناالحق
جو ڪلمو پڪاري اٿيو.

سيت پچر پرين جي- سيت هوت حضور،
ملڪ سڄو منصور- ڪهي ڪهبا ڪيترا.

آب جو قطرو قطرو، واري جو ڪڻو ڪڻو، نباتات جو
پن پن، تجلي جو مظهر ٿي، اناالحق پڪاري اٿيو ٿو ۽ صدين
کان اها بانگ جاري آهي.

شرط تسليم است، نی کار دراز،
باتو گفتم اے پسر، کن چشم باز.
"رومي"

(تسليم جو شرط آهي، نہ ڊگهين ڳالهين جو، توکي ٻڌايان
ٿو، اي پٽ! اک پٽ.)

"پلپل پوءِ پچار ملڪ ۾ ميثاق جي،
ڪک پن ڪن اقرار، اسين ٻانها تون ڌڻي."

"تنهنجي وات وجود- ٻهر پيچ نہ پيچرا،
مڙيوئي تن معبود، جي قريبي رهن ڪين کي."

ڏاڍي سهڻي صلاح آهي، شيخ سعدي چوي ٿو.
نظر آوردم بردم کہ وجود بتو ماند،
همه‌اسمند و توجسمي، هرجسمند توجاني."

(نظر ڪيم- ڏٺم تہ وجود تو وانگر آهي، سڀ ناﻻ آهن ۽
سڀ اسم آهن ۽ تون جسم آهين، سڀ جسم آهن ۽ تون جان آهين.)

قرآن الحڪيم اهو مسئلو اڳ ۾ ئي حل ڪري ڇڏيو
آهي، "وفي انفسڪم افلاتبصرون"

يعني: سڀ ڪجهہ اوهانجي ذات ۾ آهي، ڇا چشم بينا
نہ ٿا رکو؟

Marfat.com

"جانسين پسين پاڻ، تانسين مهت مڙهي،
جو لڳو اي گمان، ته مڙهيائي مهت ٿي."

اهو پاڻ ئي هڪ اهڙو عمل آهي، جو طالب کي مطلوب کان کوهين دور ڌڪيو ڇڏي. شاه سائين چيو آهي:

"تون- مان- اسان- اسين، ڇاڙئي ڇتان لاه،
ته سندي دوزخ باه، تو اوڏيائي نه اچي."

اهڙيءَ طرح هر صوفي - اول اهوئي اطلاح ڏنو آهي ته اندر مان "آءٌ" کي پل ته حقيقت کان آشنا ٿين.

"ساسي هلن هيڪلا - پاڻ وڃايائون پوءِ،
پچن لاڻ لوءِ، ڪلهي ڪينر ڪين جو."

اهو آهي صوفين جو پنڌ.

"صوفيءَ صاف ڪيو، ڏوئي ورق وجود جو،
تڏهن تت ٿئو - جيڙي پسڻ پريسنءَ جو."

جنهن پرده سيمين تي جمال جو عڪس نزول ٿيندو، اهو پردو ئي ميرو هوندو ته پوءِ اهو جمال ڪيئن ڏسبو. حسن ڪيئن پسبو، حقيقت ڪيئن معلوم ڪبي. سعدي چيو آهي ته:

"سعدي حجاب نيست - تو آئنه صاف دار،
زنگار خورده کے بنمايد جمال يار."

(اي سعدي! حقيقت ۾ حجاب ڪونهي- تون رکو پنهنجي اندر جو آئينو صاف رک. ڪٽ چڙهيل آئينو يار جي سونهن کي ڪيئن ڏيکاريندو!)

اهو ماڻهو، جو پنهنجن صفتن ۾ گم آهي، اجا پنهنجي اندر مان پاڻ کي وساريو نه اٿس، اجا پاڻ کي "من عرف نفسه فقد عرف ربه" جو آئينو نه بنايو اٿس، تيسين تصوف جو اونهو درياءُ ڪيئن اکري سگهندو ۽ ڪيئن معراج ماڻيندو.

"ڇڏي ويڙ وجود جي - اسر اقصي ڏانهن،
سر حد اتي شاه، محمد مڙئيو رب کي."

Marfat.com

تقريبات ٢٠٦ سالہ عرس شريف

۽

سنڌي ادبي ڪانفرنس

جي

تصويري ڪهاڻي

Marfat.com

Marfat.com

مهمان خصوصي مسٽر عبدالله بلوچ، وزير اوقاف سنڌ، پنڊال ۾ داخل ٿي رهيو آهي.
آخوند محمد صالح ۽ حسين دادا ۽ ٻيا ماڻهو گڏ آهن.

Marfat.com

مسٽر عبدالله بلوچ وزير اوقاف سنڌ، آخوند محمد صالح چيئرمين استقباليه ڪميٽي ۽
مير حاجي خدابخش خان ٽالپر افتتاحي اجلاس کي خطاب ڪري رهيا آهن.

Marfat.com

آخوند محمد صالح، وزير موصوف کي، حضرت سلطان‌الاولياءَ قدس سره جن متعلق جماعت
طرفان ڇپايل ڪتابن جو سيٽ تحفي طور ڏيئي رهيو آهي.

Marfat.com

در گاهم عاليہ جي زيارت کان پوءِ وزير موصوف، معزز مهمانن سان گڏ.

Marfat.com

روضي جي زيارت کان پوءِ مهمان، قديم قبرستان وٽ
دعا گهري رهيا آهن.

Marfat.com

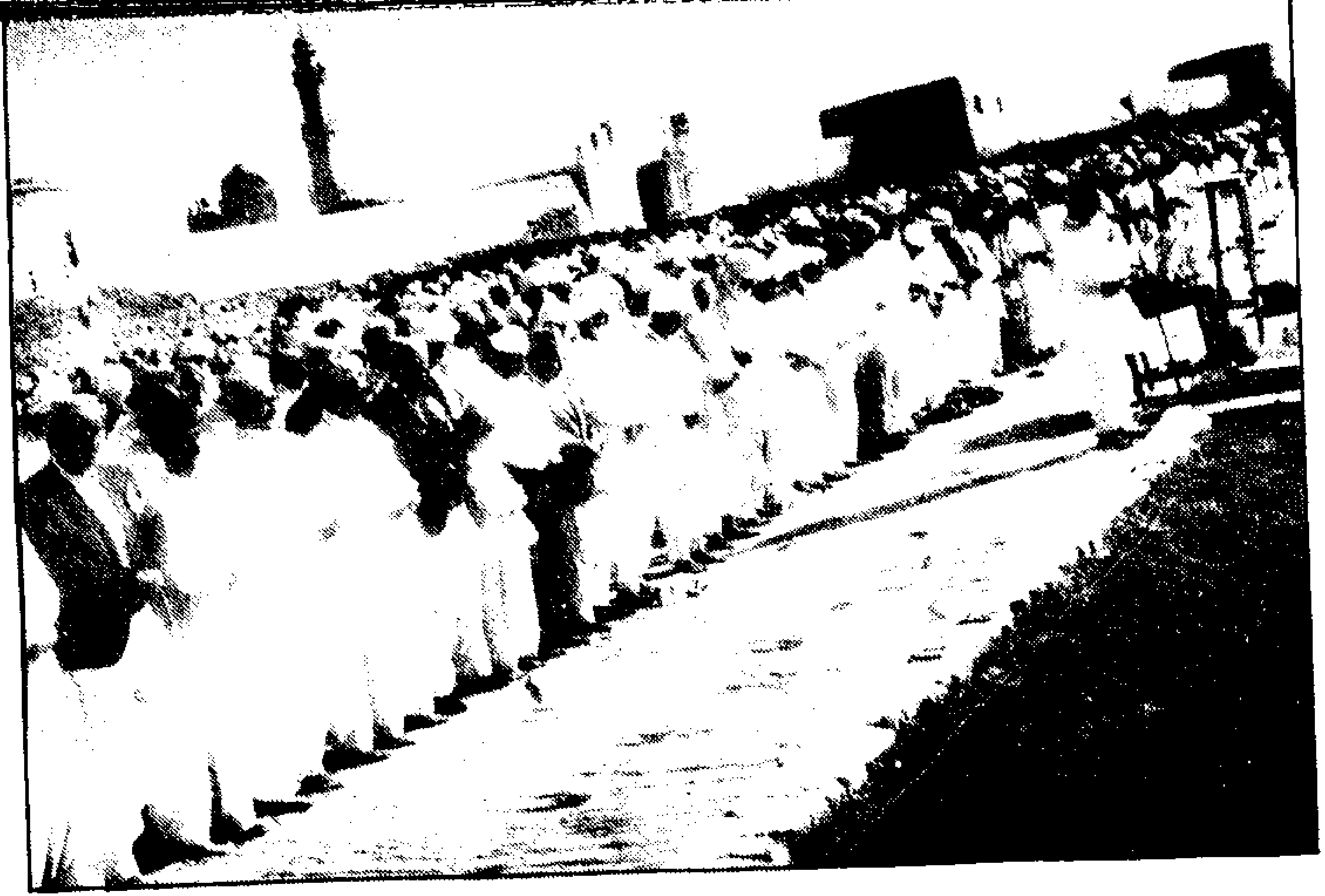

عرس شريف جي ٢٠٦ سالہ تقريب دوران جماعت طرفان، دستوري نماز ظهر
جو هڪ روح پرور منظر.

Marfat.com

سنڌي ادبي ڪانفرنس جي اسٽيج تي مولانا غلام محمد گرامي، مير خدابخش خان
ٽالپر ۽ شعراء ڪرام نظر اچي رهيا آهن.

Marfat.com

ادبي ڪانفرنس ۾ سامعين وڏي توجهه سان مقالا ۽ شعر ٻڌي رهيا آهن. پهرئين صف ۾ محترم ڪمتر نقوي، محترم آخوند محمد صالح، محترم ميان فيض محمد نمايان نظر اچي رهيا آهن.

Marfat.com

محترم "ناشاد"

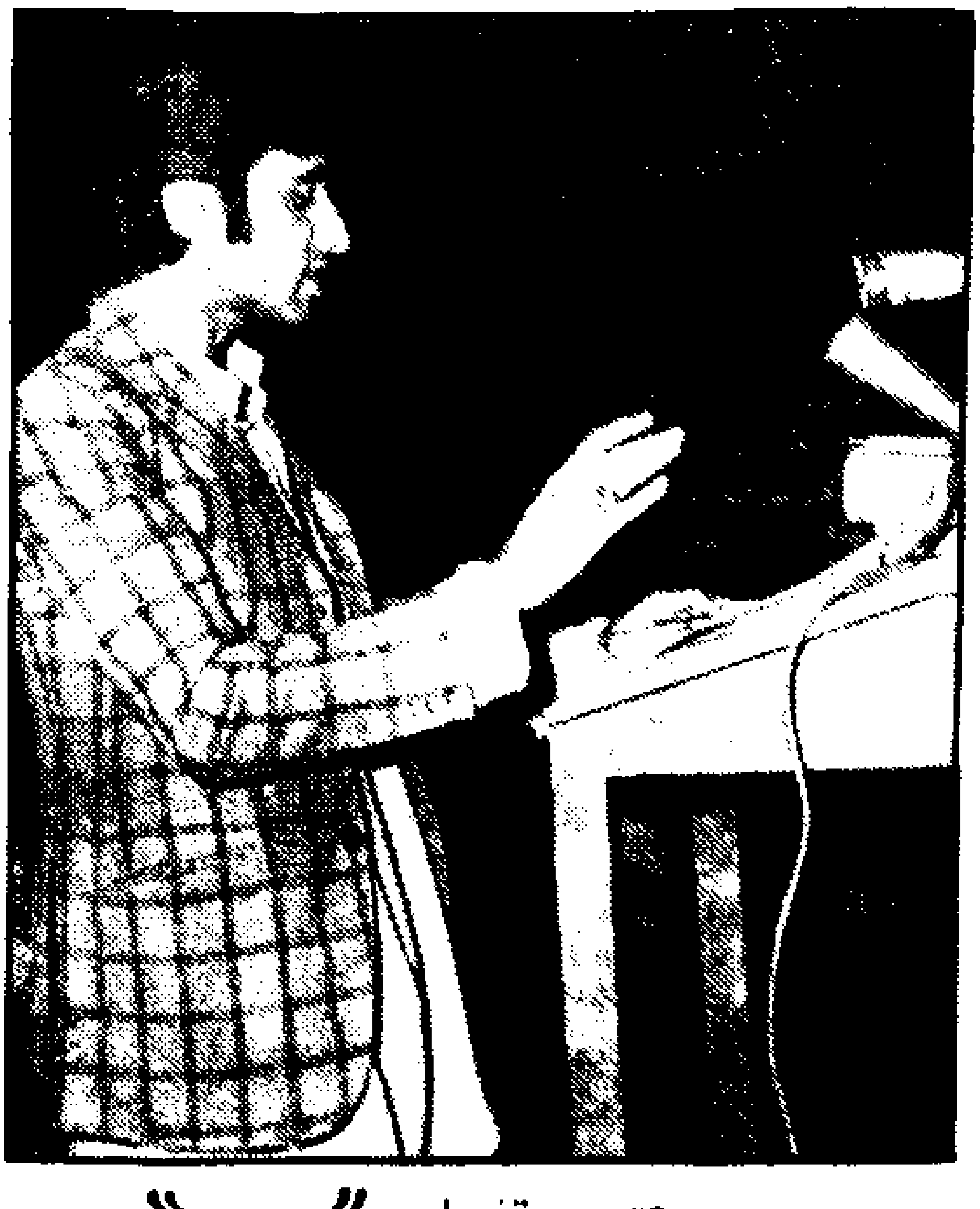

محترم تاجل "بیوس"

Marfat.com

محترم میر محمد پیرزادو

محترم [illegible]

Marfat.com

محترم محمد سردار شیخ

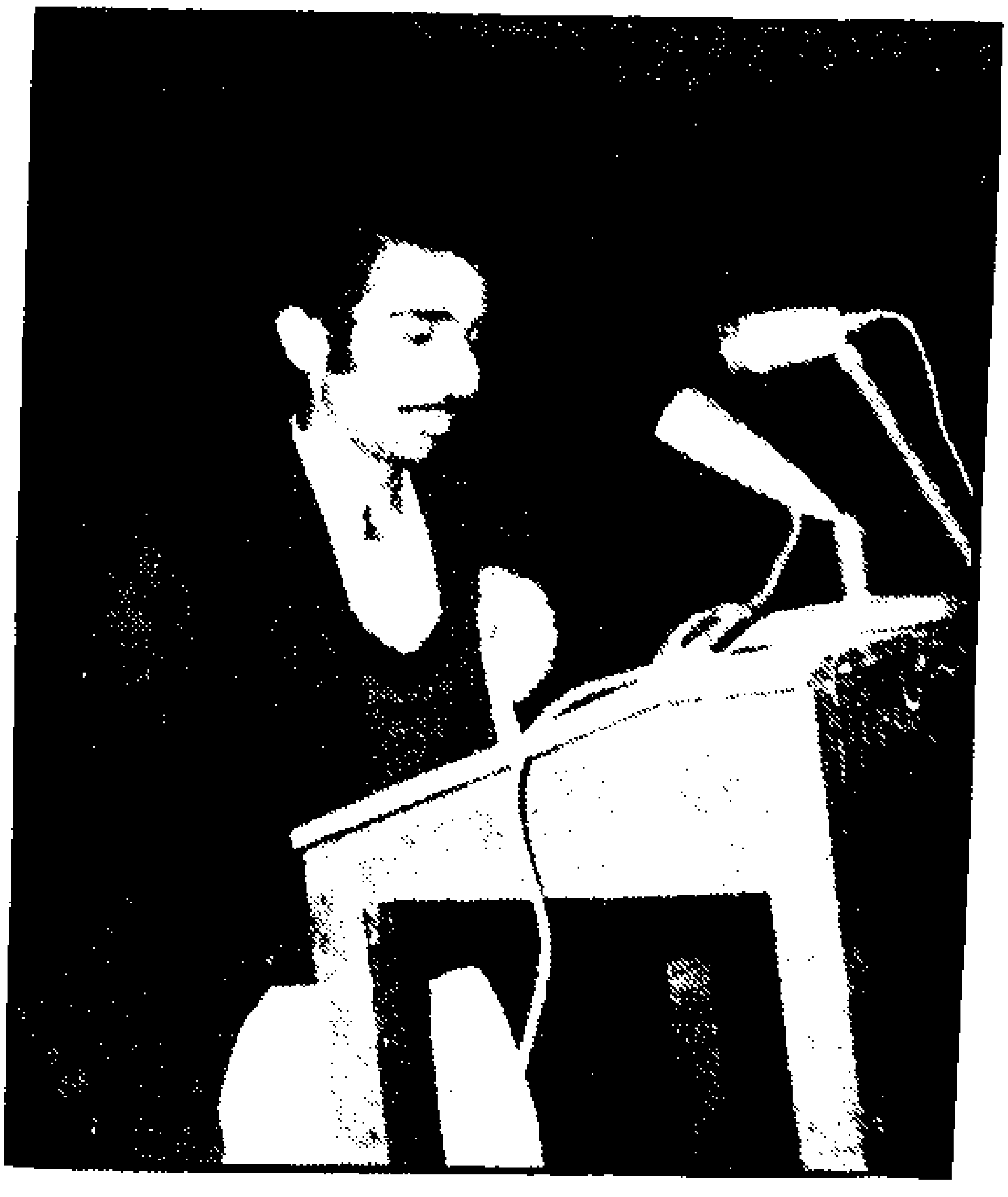

محترم محمد ہاشم "خادم" تاجر

Marfat.com

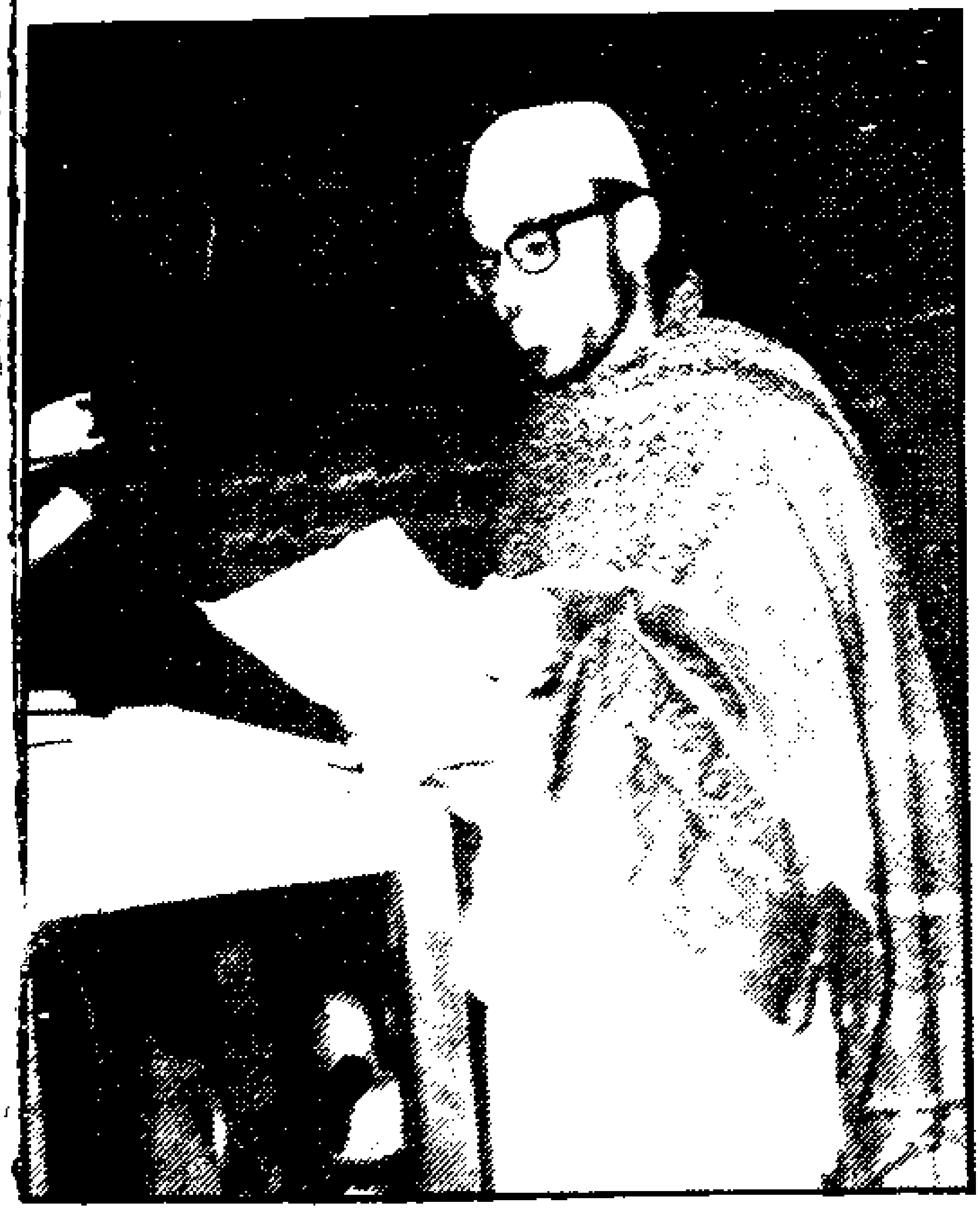

محترم عبدالکریم ثاقب

محترم غلام حسین مغل

Marfat.com

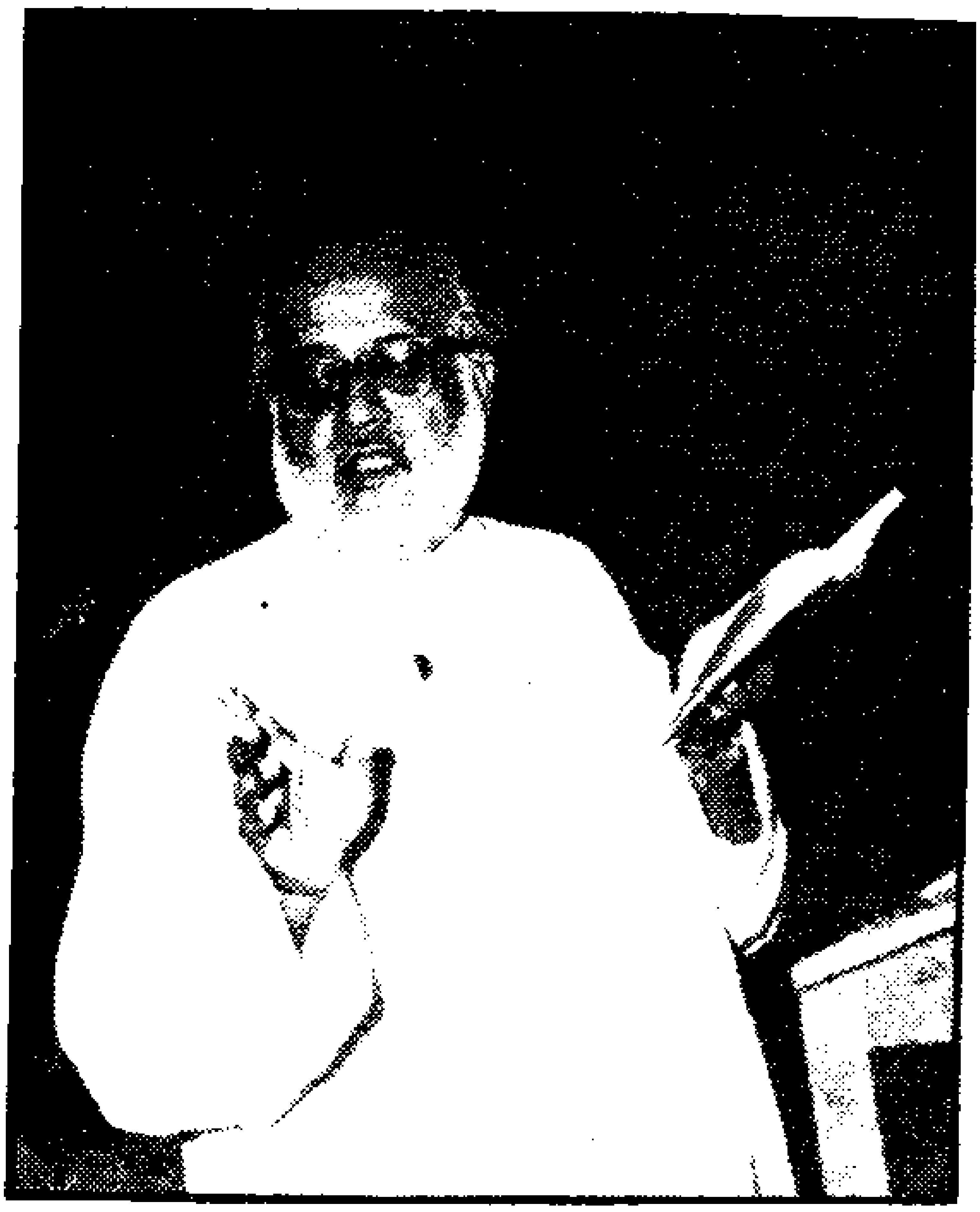

محترم مولانا غلام محمد گرامی

محترم شمشیرالحیدری

Marfat.com

محترم نیاز همایونی

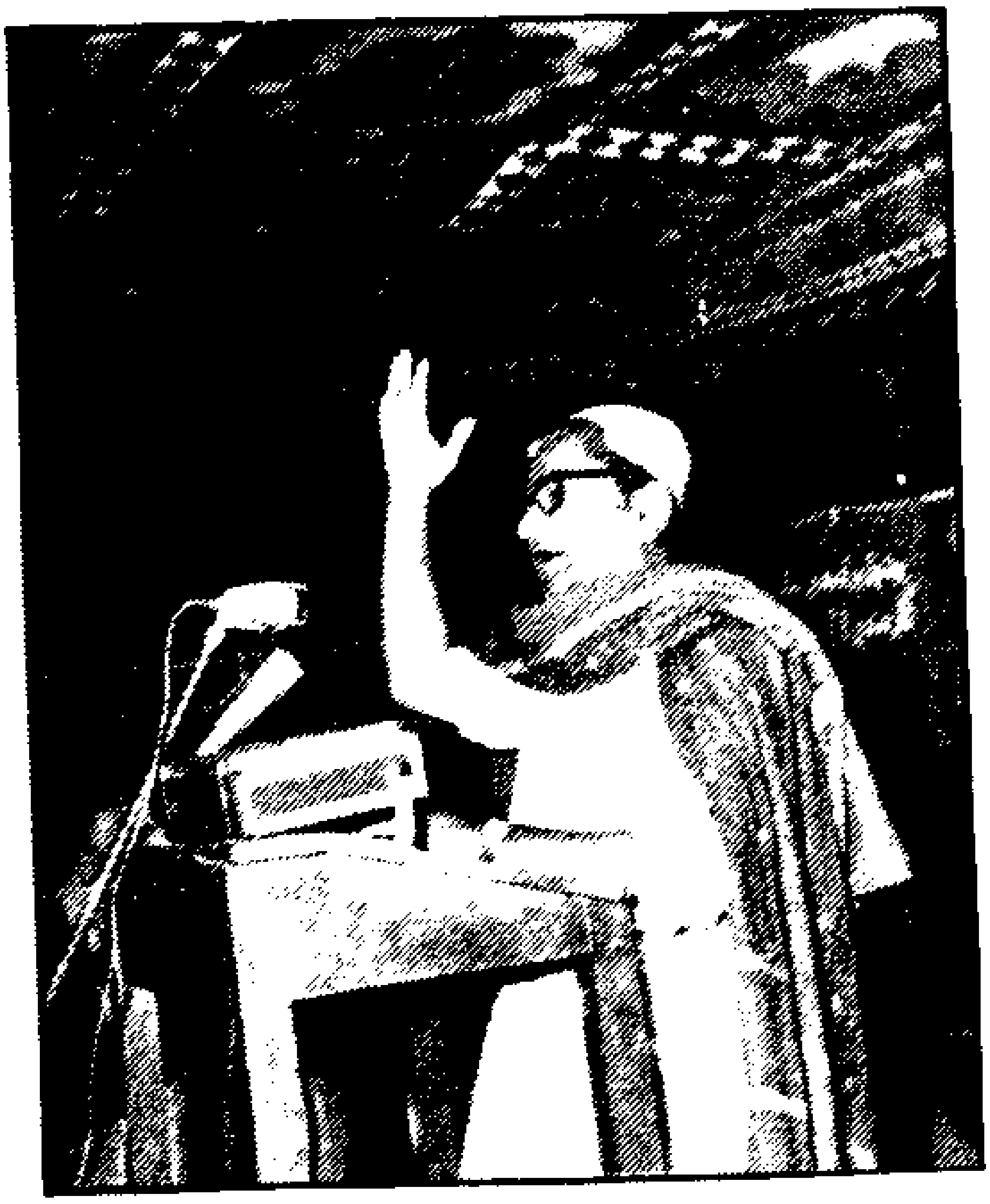

محترم منظور نقوی

Marfat.com

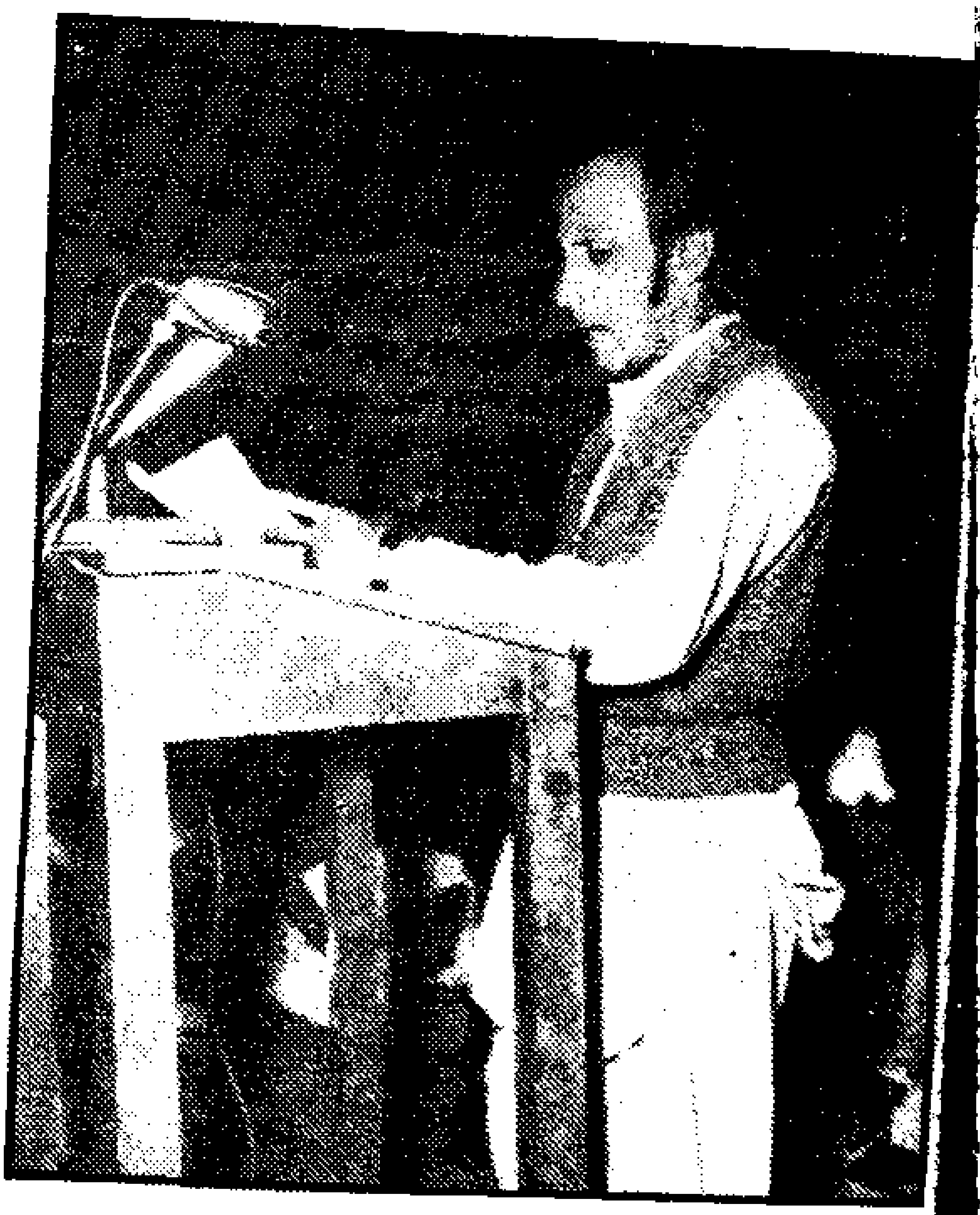

حکیم غلام محمد شاہد الکوی

محترم محمد ابراہیم مکانی

Marfat.com

محترم الہ بخش "اثيمي"

محترم قاضي خير محمد عباسي

Marfat.com

Marfat.com

اسان جا ڇپايل ڪتاب

١- لواريءَ جا لال	ڊاڪٽر گربخشاڻي		٥-٠٠
٢- منقولات تصوف	مرتب: عبدالڪريم ٽالپر		٢-٥٠
٣- آئينهء اولياء	مرتب: عبدالڪريم ٽالپر		٣-٥٠
٤- اولياء لواري شريف	(اردو)		
(لواريءَ جا لال جو ترجمو)			٨-٠٠

ڇپائي هيٺ ڪتاب

١- صفائل الضمائر — خواجه محمد زمان مهاجر مڪي رح

٢- فتح الفضل — شيخ عبدالرحيم گرهوڙي رح

Marfat.com

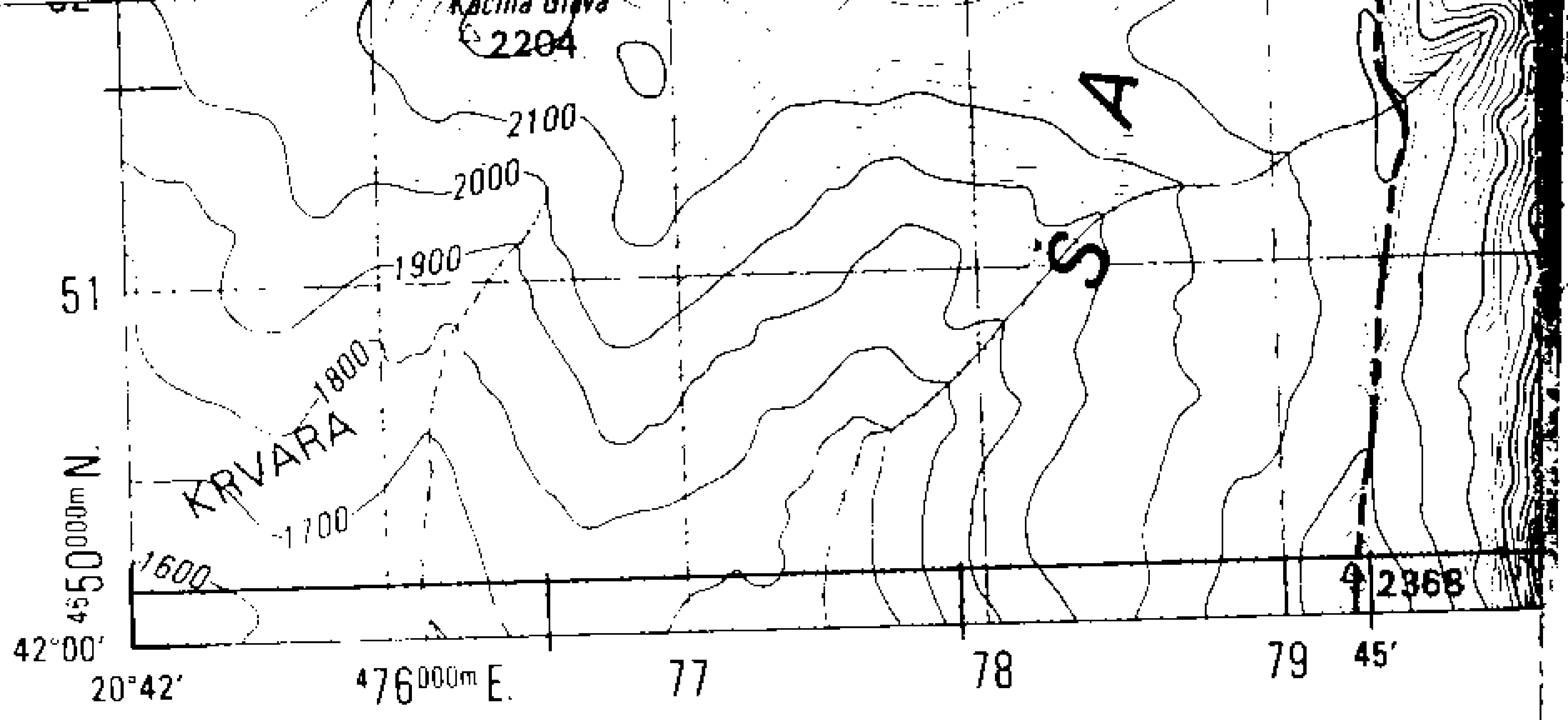

Prepared and published by the Defense Mapping Agency
Hydrographic/Topographic Center, Bethesda, MD

MAP INFORMATIO
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΧΑΡ

LEGEND

ΣΥΜΒΟΛΟ

POPULATED PLACES		ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΙ ΤΟΠΟΙ
Densely built up areas		Πυκνά οικοδομημένες περιοχές
Sparsely to moderately built up areas		Αραιώς ως μέτρια οικοδομημένες περιοχές
ROADS		ΟΔΟΙ
All weather, hard surface		Αμάξιτη οδός, ασφαλτοστρωτή
divided		Διηρημένη
two or more lanes wide		Δύο ή περισσοτέρων ρευμάτων κυκλοφορίας
one lane wide		Ενός ρεύματος κυκλοφορίας
All weather, loose or light surface		Αμάξιτη οδός, ακαρόστρωτη
two or more lanes wide		Δύο ή περισσοτέρων ρευμάτων κυκλοφορίας
one lane wide		Ενός ρεύματος κυκλοφορίας
Fair or dry weather, loose surface		Αμάξιτη οδός, μη σκληρής επιφανείας, βατή με καλό ή ξηρό καιρό
Track		Καρροποιήτος οδός
Trail		Ατραπός
Route markers: International, National, Secondary	E10 55 20	Σημαντική οδού: Διεθνής, Εθνική, Δευτερεύουσα
RAILROADS	Single Track / Απλή γραμμή; Multiple Track / Πολλαπλή γραμμή	ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
Normal gauge 1.44m (4′8½″)		Κανονικού πλάτους 1.44μ (4′8½″)
Narrow gauge		Στενού πλάτους
BRIDGES		ΓΕΦΥΡΕΣ
Pedestrian, Standard		Πεζογέφυρες, Κανονικές
MISCELLANEOUS CULTURAL FEATURES		ΑΛΛΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
Tunnels		Σήραγγες
Church, Mosque, Synagogue		Εκκλησία, Τέμενος, Συναγωγή
Cemetery: Christian, Moslem, Hebrew		Νεκροταφείο: Χριστιανικό, Μουσουλμανικό, Εβραϊκό
Building, School, Hospital		Κτίριο, Σχολείο, Νοσοκομείο
Watermill, Tank, Well	Oil	Νερόμυλος, Δεξαμενή, Φρέαρ
Mine: Active, Abandoned		Ορυχείο: Ενεργό, Εγκαταλελειμμένο
Heliport, Helipad, Chimney	(H)	Λιμήν Ελικοπτέρων, Καπνοδόχος
Stone wall, Elevated tank		Λίθινο Τείχος, Ανυψωμένη Δεξαμενή
Power transformer station		Σταθμός Μετασχηματισμού Ενεργείας
Area name	TROJA	Όνομα Περιοχής
Located object		Τοποθετημένο αντικείμενο

OBSTRUCTIONS (46m or higher)	Single / Μεμονωμένο
Elevation of obstruction top above sea level	429
Elevation of obstruction top above ground level	128
High tension power line; Radio tower	
BOUNDARIES	
International; Marker	
First-order administrative division	
RELIEF	
Bluff, cliff, escarpment	
Depression	
Levee, Rock outcrop	
DRAINAGE	Perennial / Μόνιμη
Streams	
Less than 25m wide	
Over 25m wide	
Spring	
Well	
Dissipating stream	
Swamp	
VEGETATION	
Woodland: Coniferous; Deciduous; Mixed	
Scrub, Scattered trees	
Orchard; Vineyard	
Row of trees	
SPOT ELEVATIONS	
Highest; Normal	14
Horizontal control point	

PRIZREN, *Serbia ; THE FORMER YUGOSLAV REPUBL**

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

تحفهٔ لواري شريف

حضرت سلطان الاولياء خواجه محمدزمان قدس سره
جن جي ٢٠٦ ساله عرس شريف جي تقريبات
۾ سنڌي ادبي ڪانفرنس جي ڪارگذاري

[٤- ذوالقعد ١٣٩٤ھ ١٩ نومبر ١٩٧٤ع]

مرتب :

غلام محمد گرامي

ناشر :

انتظاميه جماعت لواري شريف

سنڌ

Marfat.com